

İNSANLIĞIN VE DOĞANIN KURTULUŞU İÇİN

Kanada firması Alamos Gold'un yerli ortağı Doğu Biga Madencilik şirketince yürütülen altın arama projesi çerçevesinde mitolojideki adı İda Dağı olan Kaz Dağları'nda 195 bin ağaç katledildi. Doğa talanına karşı 26 Temmuz'da, maden şantiyesinin yakın bir alanına kamp kurularak "Su ve Vicdan" nöbetlerine başlandı. Dünyanın birçok yerinden destek mesajlarının geldiği nöbet eylemi devam ediyor. En son 18 Ağustos günü binlerce insan Kaz Dağı'nda Fazıl Say'ın yaptığı bir konsere katıldı.

Kaz Dağları'nın son haline baktığımızda neler görüyoruz o resimlerde? Marx'ın deyişiyle "Kapitalizm(in) gölgesini satamayacağı ağaçları keseceğini"; kestiğini ve bunu yaparken en ufak bir pişmanlık duymadıklarını, duymayacaklarını...

Şüphesiz, sermaye sahipleri de baktılar aynı resimlere. Çirkin ve kanlı gözleriyle... Gördükleri şey yalnızca paraydı. Daha çok para. Ne kuş cıvıltılarını işittiler, ne ceylanların sekişini izlediler bir yamaçtan ötekine. Sadece paraydı gör-

dükleri. Kanlı dişleriyle salyalarını akıttılar ve ısırıldılar dağlarımızı, ovalarımızı; kanattılar. Ceylanlarımızı otayollara savurdular. Yüreklermizi yaktılar. Bunu yapanlarda ne doğa sevgisi vardır ne de insan! Toplumun geleceğini düşünmezler. Önemli olan yaşadıkları sürece yeterli oksijene sahip olmalarıdır; onlardan sonrası tufan! Bu katliamı yapanların gözü sadece parayı görür. Kapitalistler için tüm güzellikler, sadece sermayelerini katlayacak bir araçtır.

Doğanın kapitalistler tarafından böyle acımasızca katledilmesi sadece yüreğimizi dağlamamalıdır; aynı zamanda buna karşı dişe diş, göğüs göğüse bir mücadele verilmesi zorunludur. Ancak böyle kapitalistlerin doğayı katletmelerinin önüne geçebiliriz. Kaz Dağları'nın, Hasankeyflerin yanına yeni tahribatlar eklenmemesi için var gücümüzle mücadele etmeliyiz. Zaten doğa ana kendi intikamını çevreyi hiçe sayan insanlardan almaya başladı. Böyle giderse insanlık, kapitalistlerin kar hırsı yüzünden daha büyük felaketlerle karşı karşıya kalacaktır.

İnsanlığın ve doğanın kurtuluşu için darbelerimizin sermayenin kalelerine inmesi gerekiyor; işte o zaman yepyeni bir gün doğabilir. Rüzgarı arkamıza alarak, onun ezgisini dinleyerek yeni bir gün doğumunu hep birlikte izleyebilir, Homeros gibi yeni destanlar yazabiliriz.. Bugün doğanın böyle fütursuzca tahrip edilmesinden acı çeken yüreklerini öfkeyle yoğuran bizler, bunu başarmak zorundayız.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

21 Ağustos - 4 Eylül 2019 / S 81 / 2 TL

Hiç şüphe yok, tarihi bir süreçten geçiyoruz. Yaşanların 3. Dünya Savaşı olarak ifade edilmesi gerektiği, artık sadece Leninistlerin söylediği bir şey değil; birçoklarıca kabul ediliyor.

Yaşanan tarihi sürecin en ciddi gelişmeleri Türkiye ve Kürdistan'da yaşanıyor. Egemen sınıfın temsilcilerinin "beka sorunu" olarak ifade ettikleri şeyi, olaylara devrimci bakış açısıyla bakanlar "devrimci durum" ya da "devrim süreci" olarak ifade ediyorlar.

Faşist devlet, tüm gücüyle başının üzerinde dönüp duran devrim tehlikesini ortadan kaldırmak istiyor. Öyle ki artık burjuva muhalefete dahi tahammülü kalmamış durumdadır. Ekonomik ve siyasi krizin her geçen gün derinleşmesi, durumu anlamamızı kolaylaştıran göstergelerin verdiği sinyaller, Türkiye tekelci kapitalizminin yapısal bunalımdan çıkmak şöyle dursun, her geçen gün daha büyük bir batkının içerisine girdiğini gösteriyor. En son tamtakır olan Hazine için "yaşam suyu" olarak el konulan "Yedek Akçe Fonu" nun da herhangi bir derde deva olamamasından dolayıdır ki, şimdilerde "kafası kesilmiş tavuk gibi" ne yana gideceklerini bilemiyorlar. Onlar için en kötüsü de asıl büyük krizin kapıda olması!

Bu durumdan çıkışın bir yolu olarak düşünöğeldikleri, işgal ve ilhak politikası ise gündün güne daha çok sarp sarıyor. TC devleti Cerablus, El Bab, Azez ve Afrin'i işgal etmiş durumda zaten. Büyük bir hevesle bu işgali Rojava ve Güney Kürdistan'ın her tarafına yaymak istiyorlar. En son ABD ile anlaştıkları 5 km'lik alanda bir "Güvenli Bölge" oluşturma planı da öyle görünüyor ki, faşist devletin kabaran iştahını azaltmıyor. Çünkü çok üzerinde durdukları "sahada olmak", onlara astarı yüzünden pahalıya gelecek bir durum yaratıyor. ABD ile ortak oluşturdukları Hareket Üssü'nde kimin sözünün geçeceğini bütün dünya biliyor.

Bu arada Astana görüşmelerinde Türkiye'ye verilen İdlib'i temizleme görevini Türkiye bilerek sürüncemede bi-

raktığı, dahası buradaki cihatçı güçlere alan açtığı için, Suriye "iş başa düştü" diyerek bu işi kendisi halletmeye başladı; İdlip'te temizlik sürüyor. Suriye ordusu İdlib'i parça parça kuşatıyor ve eğer başlamış olduğu çemberi tamamlarsa, bu çemberin içinde sadece cihatçı çeteler değil, aynı zamanda Türk gözlem noktaları da kalacak. Bu da Rusya'nın dengeleme çabalarına karşı dananın kuyruğunun nereden kopacağını belli olmayacağı anlamına geliyor.

TC devletinin içte ve dışarda savaşı geliştirme doğrultusunda attığı adımları, "AKP-MHP Faşizmi"nin icratları olarak değerlendirenler, devletin faşist karakterini bilerek ya da bilmeyerek gizlemiş oluyorlar. Ve ister istemez burjuva muhalefete yedekleniyorlar. Bunların önemli bir kısmı, umutlarını AKP'den ayrılanların kuracağı söylenen yeni partiye bağlamış durumdadır. Bu partinin (ya da partilerin) AKP'nin oylarını böleceği üzerinden hesap yapanların ufku her dönem olduğu gibi sandıkla sınırlıdır. AKP'yi sandıkta geriletme politikasına kendilerini o kadar kaptırmış durumdadır ki, AKP'nin "majestelerinin muhalefeti"nin zorlamasıyla "yeni bir çözüm süreci" başlatacağı beklentisindedirler.

TC devletinin "çözüm"den ne anladığı ise MİT müsteşarının söylediği savlanan "PKK'yi önce zayıflatacağız; sonra çözeceğiz" sözünde sırtıyor. "Çözüm" beklentisi içinde olanlar ya da hiç usanmadan "Anayasal Hayaller"e kapılanlar, "aşağıdan yukarıdan yolun sonu görünen" faşist devletin payandası olmaya ahdetmiş durumdadır. Sınırsız onlara bir bütün halinde devlet partilerinin "Erken seçim filan yok" demelerinin altında yatan gerçeğin bir savaş hazırlığı olduğunu hatırlatmak da kâr etmeyecek.

Bütün bu gelişmeler gözönünde bulundurularak Leninistler, önümüzdeki tarihsel sürecin ağırlıklı yükünün kendi omuzlarında olduğunu bilerek hareket etmek zorundadır. Önümüzdeki süreç, ne bir "barış süreci" ne de "direniş süreci"dir; apaçık bir şekilde görülüyor ki, savaş ve devrim süreci iç içe geçerek ilerlemeye devam edecektir.

ÇÖZÜM HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ

Belediye İşçileri Yol Kesti

İşten çıkarılan Aliağa Belediyesi işçileri mücadeleye devam ediyor. İşçiler 17 Ağustos günü eylemlerinin 92'inci gününde Çanakkale yolunu trafiğe kapattılar.

"İşimizi Geri İstiyoruz" pankartları ile yol kenarında bekleyen işçiler yolun iki tarafını da geçici olarak trafiğe kapatarak "Atılan İşçiler Geri Alınsın" sloganı attı.

İzmir'de 31 Mart Yerel Seçimleri'nde yeniden başkan seçilen MHP'li Aliağa Belediye Başkanı Serkan Acar, göreve başlar başlamaz 200'e yakın işçinin görev yerlerini değiştirdi; ardından işçi kıyımına başladı. Toplamda 179 işçi işten çıkarıldı.

Çalıştığınız Mezarlıklardan Çıkin Ve Dünyayı Zaptedin

Zeytinburnu Belediyesi'nde KHK ile işten atılan ve Zeytinburnu Belediyesi önünde "İşimi Geri İstiyorum" diyerek eylem yapan Kenan Güngördü, 500'üncü gününde Zeytinburnu Eski Adliye Meydanı'nda basın açıklaması yapmak üzere duyuru yaptı.

Çağrı üzerine pek çok kurumdan gelen işçi ve emekçileri, Eski Adliye Meydanı'nda polisler karşıladı. Eski Adliye Meydanı ve Zeytinburnu Belediyesi'ne giden yol boyunca polis araçları ve çevik kuvvet ekipleriyle yoğun bir güvenlik önlemi alındığı görüldü.

"Dünya Bizim Neler Yapabileceğimizi Görecek"

Küba Devlet Başkanı Miguel Diaz-Canel, 26 Temmuz'da Bayamo'da, Moncada ve Carlos Manuel Kışlalara yapılan baskının 66.yıldönümünü anmasında bir konuşma yaptı.

Konuşmasına ellerinde maçetalarıyla, Camilo Cienfuegos önderliğinde Havana'nın Jose Marti Meydanı'na giren "sakallılar"ı anarak başlayan Diaz Canel, onların tüm dünyaya mütevazî insanlar tarafından, mütevazî insanlar için yapılan mütevazîlerin Devrimi'nin otantik yüzünü gösterdiklerini söyledi.

>>Editör... "BARIŞ KORİDORU"

Demagoji yapmak, yalan söylemek, gerçekleri tersyüz göstermek faşizmin karakteristik özelliğidir. Mussolini ve Hitler'den, hatta biraz daha gerilere gidersek, 1923 Bulgar faşizminden beri bu böyledir.

En bilinen örnek Hitler'dir. Tekelci kapitalizmin gırtlığına kadar halkların kanı içinde yüzen bu diktatör, faşist diktatörlüğünü emekçi sınıflara kabul ettirmek için, "nasyonal sosyalizm" kavramıyla ambalajlayıp böyle tanıtmakta bir sakınca görmedi. Oysa onun, yani Alman faşizminin varlık nedenlerinin başında sosyalizmi, Sovyetler Birliği'ni yüzünden silmek geliyordu.

Değişen Gerçeklik Dünyası- 5

C.Dağlı

2

Olgularla İç Savaş - 17

Özgür Güven

4

Sıkıcı Rakamlar
Heyecanlı Sonuçlar

Umut Çakır

5

Komitacılık

Ali Varol Günel

10

Çürüme Ve Tasfiyecilik

Sinan Kaleli

11

DEĞİŞEN GERÇEKLIK DÜNYASI-5

C.DAĞLI

BAŞYAZI

HEDEF ŞİMDİ DAHA YAKIN

Tarihte, çağların, toplumların gelişimi ve dönüşümü daha yavaş ve uzun bir zamanı aldığı için, gelecek çağlara ulaşılmasının çok uzun bir zaman alacağı düşünülmüştür. Her şey daha kısa sürede oluşup, aşıldığına göre artık buna göre düşünülmemelidir. Bu tarihin en devrimci mücadele çağında, yeni bir gelecek, gelecek çağlar, daha ileri ve yetkin bir toplum çok ilerinin sorunu değildir.

Proletaryanın toplumsal devrimleri -Ekim Devrimiyle başlayan-, tarihin en yıkıcı ve en köklü toplumsal devrimidir. Tüm toplumsal yaşamı devrimci tarzda dönüştüren yirminci yüzyıl devrimleri, sadece gerçekleştikleri sınırlarda tarihi hızlandırmakla kalmamış genel olarak dünya tarihini hızlandırmıştır. Söylemeye bile gerek yoktur ki, tarihin hızlanması, proletaryanın yararına değildir. Hızlanmış tarih eşliğinde, proletarya hedefini daha kısa zamanda gerçekleştirebilir.

Kapitalizmden komünizme geçiş, uzun bir dönemi, bir çağın tümünü kapsar. Geçiş, çağdaş gelişme kültür ve örgütlenme düzeyi vb gelişmeler nedeniyle daha kısa bir zamanı alır. Gelişmiş koşullarda sosyalizme ve üst aşama komünizme geçiş, önceki koşullarda düşünüldüğünden daha kısa olur.

Tarihin hızlanmasının insanların yaşamı üzerinde nasıl bir etkisi olur veya oluyor? Öncelikle değişmez gibi görünen ve katılmış her şey çabuk değişir. İnsanlar, geçmişin etkisinden hızla kurtulur. Gerici düşünceler ve hareketler hızla zemin kaybeder. İlerici, devrimci fikirler daha çok kitleyi etkisi altına alır. Büyük kitleler, eski yaşam biçiminden tamamen kurtulmak ve yepyeni bir yaşamı inşa etmek için daha büyük bir is-

tekle devrimci kavgaya atılırlar. İnsanlık şimdi bu noktaya varmış bulunuyor.

Kuşkusuz tarih, karşıtların mücadelesinin tarihidir. Toplumsal çıkarları gereği süreci hızlandıran taraf olduğu gibi, yeni bir topluma geçişi engelleyen, direnen, gerici konumda olan karşı-taraf da var. Yalnızca hareket yok; karşı hareket de var. Gerici konumda olan burjuva sınıf, tarihin ileriye doğru hızla ilerleyen hareketinin önüne ne kadar engel çıkarırsa çıkarsın, ne kadar taş koyarsa koyalın, ilerici, devrimci hareket her engeli aşar. Bugün yeryüzü, iki sınıfın, iki hareketin kıyasıya bir kavgasına sahne oluyor.

Proletaryanın devrimci hareketinin, proleter eylemin hedefi, toplumu yeni bir temelde yeni baştan örgütlemektir. Tarihsel gelişme bu ileri noktaya gelmiştir. Çağdaş gelişme, insanlığın kültür düzeyi, bilimin durumu, evrensel gelişme daha yüksek bir toplumsal sisteme geçişi ertelenemez, savsaklanamaz, üstünden atlanılamaz, en ivedi, en önemli ve en yaşamsal bir zorunluluk haline gelmiştir.

Yüksek bir toplumsal sisteme geçiş insanlığın geleceğine ilişkindir. İnsanlık kapitalist toplumla devam edemez. İnsanlık tarihi ancak yeni bir gelecek olarak devam edebilir. Bu demektir ki, bugünkü tarih kesikliğe uğrar. Burada toplumsal devrimde başvurulur. Devrim, toplumu dönüştürmenin devrimci mücadeleye yoludur. Toplumda nitel bir dönüşüm oluşur. Tarih, yeni bir zeminde devam eder. Böylece tarihin sürekliliği, insanlığın geleceğinin sürdürülmesi sağlanmış olur. Burada diyalektik işler: Tarih, kesikliğin ve sürekliliğin birliği-dir.

İnsanlığın ilerleyişi kapitalist top-

lumda tehdit altındadır. Kapitalizm, çağdaş gelişmeyle tam bir çelişki ve çatışma içinde. Yapılması gereken çağdaş gelişmeyi kapitalist niteliğinden kurtarmaktır. Bu sonuçla birlikte çağdaş gelişme her yönde yeni bir ivme kazanır, serbestçe yol alır. Gelecek çağlar, üretim araçlarının kolektif mülkiyetine dayanır. Yeni toplum, insanlar üzerinde tahakküm kurmayacak, kadın erkek ilişkilerine müdahale etmeyecek, insanlar kendi yaşamlarını kendileri düzenleyecek, özgür kişilik, özgür bireysellik geliştirecektir. Nesnelere insanları yönetmeyecek, insanlar nesnelere yönetecek. Bu nitelikte bir çağ önceki çağlardan temelde farklı olacaktır.

Bireycilik, kapitalist toplumda en tam, en yetkin yapısına kavuştu. Bireycilik, toplumun gelişmesiyle, toplumsallaşmış insanlıkla gerçek bir çatışma halindedir. Bireycilik tam bir çürüme içindedir. İnsanlar, ancak kolektif mülkiyet temelinde ve özgürce davranacak koşulları örgütleyerek kendi gerçek bireyselliklerini geliştirebilir.

Kadının gerçek özgürlüğü ve gerçek eşitliği, toplumun özgürlüğünün ölçütüdür. Kadınların, burjuva toplumda biçimsel eşitliği, kadınların gerçek eşitliğinin üstünü örten bir örtüdür. Kadınların gerçek eşitlik ve özgürlük mücadelesi, yani tam kurtuluşları uğruna verilen devrimci kavgaya büyük bir gelişme gösterdi. Kadın hareketi, kapitalist toplumda, bugüne kadar ulaştığı en ileri noktada bulunuyor. Bugünden yarına, daha ileri bir topluma varmayı, daha doğrusu gerçekleştirmeyi hedefleyen harekette kadını bir yön şimdi daha belirgin. Harekette erkek egemenliği, kadın kitlelerin ve geniş kitlelerin devrimde büyük katılımının ve başarıya ulaş-

masının önünde engeldir. Ama harekette kadını yön bariz olarak kendini gösterdiğine göre, bu büyük tarihsel hareket, kesinlikle hedefine varacaktır. Üstelik daha kısa zamanda.

Kadınlarda nasıl bir güç birliği, nasıl bir öfke oluştuğu, nasıl bir isyancılık ve patlayıcılık ortaya çıktığı tam anlamıyla görülmüş değil. Bu nedenle, çağımızın devrimci hareketlerinin gerçek bir analizi çok eksik olarak yapılıyor. Darkafalı çevreler, genel olarak ezilen sınıflarda ne denli büyük bir güç oluştuğunu anlamış değil. Oysa, çağın sayısız olayı ve gelişmesi, kapitalizmin ezdiği kitlelerde engin bir güç oluşmasını beraberinde getirdi. Bazen, en ileri görüşlü olanlar bile, düşünüldenden daha fazla güç birliğini değerlendiremiyor. Bu yüzden bir ki, devrim ellerimizin arasında akıp gidiyor. Kitleleri devrimde, yeni bir çağa hazırlayan etken tek değil, yalnızca biz değiliz. Çağın nesnel akışı, nesnelleşen proleter sınıf mücadelesi ve insanlığın çok zengin toplumsal pratiği olayların dünya çapında akışı ve sayısız etken çok zengin biçim ve yollarla insanları yeni olanın doğumunu gerçekleştirmeye hazırlıyor. Yeternek bu karmaşık ama kendi arasında nesnel bağıntıyı ve bütünsel gelişimi gösteriyor. Ya da aradaki bağıntıyı kurmaktır.

Leninist Parti bu duruma, gerek Türkiye ve Kürdistan açısından gerek dünya açısından uzun zamandır işaret ediyor, çözümlemeye bulunuyor ve pratik devrimci savaşın için sonuçlar çıkarıyor. Şurası çok açıktır: Devrimci amacımızı gerçekleştirmeye hazır, büyük bir devrimci güç, devrimci bir kitle var. Devrimci kitleler, bütün zamanların en devrimci başkaldırısı için-

dedir. Bütün çağların en devrimci olanlarını örgütleyen ve çağımızı olaylar yönünden en zengin çağ yapan devrimci kitlelerdir. Tarihin ileriye doğru giden çarkı daha hızlı dönüyor.

Birçok ülke sosyalizme geçtiyse, bugün birçok halk, bu noktaya gelmişse, bu, proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin bir sonucudur. Sınıf mücadelesi kolektif bir mücadeledir. Kolektif mücadelede sayısız bireyin mücadelesi var. İktidarı ele geçirmeyi hedefleyen siyasi mücadele örgütlü bir mücadeledir. Sonuç olarak kitleler, devrimde kolektif olarak hazırlandı. Devrimde sayısız insanın becerisi, yeteneği, yaratıcılığı, tarihsel girişkenliği açığa çıkar. Devrim, kolektif bir dehadır: O güne kadar gerçekleştirilmeyenleri gerçekleştirir, düşünülenden daha ileri gider, toprağı derinden sürer, mücadeleye atılanları dönüştürür, insanlığın yeni bir tarihsel dönemini başlatır. Toplum yeni ilkelere göre örgütlenir. İnsan yaşamında yeni ilişkiler oluşur. İnsanların, bugüne kadar yaşama geçirme koşulları bulunamamış insani tutkuları özgürce boy gösterir. Keşfedilememiş insani yönler açığa çıkar. Yaşam ilk kez, gerçek anlamda yaşanır olur.

Bugün, dünyada milyonlarca komünist, kitle içinde sosyalizm çalışması yapıyor. Önceleri, öncülerin girişimleriyle sınırlı olan bu çalışma ve pratik mücadele bugün büyük kitlelerin katıldığı günlük bir çalışma durumunda. Bugün öncülük ileri görüşlülük, keskin görüşlülük, hareketi daha yüksek doruklara çıkarmak, komünizm mücadelesini başarıya ulaştırmaktır. Kitleler, parıldayan yıldız gibi, yüksek doruklara bakarak ilerleyecekler hedefe doğru.

“Onları Rahat Uyumayın; Gecelerini Aydınlatın!”

Temmuz ayının son günlerinden itibaren neredeyse hemen her gün bir sabotaj eylemi yapan HBDH milisleri, Ağustos ayında da ardı ardına yaptıkları eylemleri duyurdu.

1 Ağustos Ayvalık:

Balıkesir Ayvalık ilçesinde bulunan Cem Boyner ve Ali Kürşat ailesine ait Zeytinyağı fabrikası bir gecede küle döndü.

HBDH milisleri “Zeytindalı” adı altında işgal siyasetine karşı Afrin’de direnenek ölümsüzleşen ‘zeytin gözlü çocuklar’ geri döndüler. Songül, Dicle, Hüseyin Cem, Görkem, Ruhhat, Sedat, Erdal, Sinan, Kenan, Ramazan ve onlarcası geri döndüler. Bir bir hesap soruyorlar” dediler.

4 Ağustos Denizli:

“Denizli Organize Sanayi Bölgesinde bulunan Kimyasal Fabrikası 4 Ağustos 2019 günü HBDH Milisleri olarak tarafımızdan hedef alınmıştır” diye açıklama yapan HBDH Milisleri, “Sabotaj eylemimiz sonucunda zaman zaman patlamaların da eşlik ettiği fabrikada çıkan yangın saatlerce sürmüş, yerleşke tamamen kullanılamaz hale gelmiştir” dedi.

Açıklamada “şimdi bölge halklarını, işçilere, emekçilere reva gördüğümüz cehennem ateşinin sonuçlarını yaşıyorsunuz. İşçi ölümleri için ‘Bu işin fitratı’ diyenler, gerçeğin fitratıyla yüzleşiyor” denildi ve “Rüzgar eken fırtına biçer. Zulüm ektiniz, Öfke biçeceksiniz” diyerek bitirildi.

5 Ağustos Tuzla:

5 Ağustos günü Tuzla Piyade Okulu poligon alanı ve mühimmat bölgesi milis güçlerince hedeflendi, “Eylemimiz sonrası çıkan yangında, korkuya kapılan güçler; hiçbir yerin kendileri için güvenli olmadığını gerçeği ile yüzleşmişlerdir” denildi.

6 Ağustos Üsküdar:

Paravan bir kurum olan “Üsküdar Bilim Merkezi”nin HBDH güçleri tarafından hedef alındığı ve çıkan yangın sonrası binanın bir bölümü kullanılmaz hale geldiği duyuruldu.

Açıklamada, Üsküdar Bilim Merkezi’nin bilim ile alakasının olmadığı, kanlı paraların ‘maskelenildiği-AK’landığı’ bir iştirak olduğu; ‘yeşil sermaye’

olarak bilinen, AKP’nin palazlandığı yağmacı şebekenin ideolojik görüntüsü olduğu söylenen açıklamada halkın ve ülkenin kaynaklarının yağmalanarak yapılan bu servetlerin sürekliliği için, faşizmin toplumsal örgütlenmesinde de görev alındığı söylendi.

“Dünya nüfusunun 1/3 ünün açık sınırının altında yaşamasına neden olan, dünya kaynaklarını sömür ve yerel iktidarlar tarafından ülkesini ucuz işgücü ve sömürü bahçesine dönüştürülerek hizmet edilen bu tekeller hedefimiz olmuştur” denildi. Tuzla ve Üsküdar’da yapılan 3 eylemin “11 Ağustos 2018 günü Dersim’de HBDH saflarında ölümsüzleşen 10

10 Ağustos Konya

HBDH yayımladığı bir açıklama ile Ş. Alişer Xelikan, Ş. Ulaş Bayraktaroğlu ve Ş. Bayram Namaz İntikam Birimleri’nin Konya’da seyir halindeki 8 araçlık mühimmat konvoyunu vurduklarını duyurdu.

İşgalci faşist blokn sınır hattına yönelik işgal hazırlıkları kapsamında bölgeye takviye amaçlı sevk edilen askeri konvoy hakkında istihbari bilgilere ulaştıkları söylenen açıklamada: “Seyir halinde gerçekleşen patlamalar sonucu araçlarda bulunan askerlerin akabeti de, tıpkı Reyhanlı’daki gerçekler gibi iktidar tarafından gizlenmektedir. Çok sayıda ölü ve yaralı bulunduğu birimlerimiz tarafından tespit edilmiştir. Birimlerimiz başarılı biçimde üslerine dönmüşlerdir” denildi.

10 Ağustos Çiğli:

HBDH Sevdâ Serinyel İntikam Milisleri yazılı bir açıklama yaparak, “10 Ağustos günü İzmir’in Çiğli ilçesi sanayi bölgesinde yer alan madeni yağ deposu milislerimiz tarafından imha edilmiştir. Patlama sonucu çıkan yangında tüm depo küle dönmüştür” dedi.

12 Ağustos Bornova:

HBDH Mahsum Korkmaz İntikam Milisleri de bir açıklama yaparak “12 Ağustos günü İzmir’in Bornova ilçesinde konteyner üretimi yapan bir fabrika ile su deposu üretimi yapan başka bir fabrika hedef alınmıştır. Depolama alanında bulunan konteynerler imha edilmiştir” dedi ve hedef alınan konteyner ve su depolarının TSK için üretildiği söylendi.

“Eylem, 15 Ağustos 84 gerilla atılımını gerçekleştirenlerin anısına yapılmıştır” denildi.

HBDH Milisleri, eylemlerinin ardından bir çağrı yaparak “Bütün Türkiyeli ve Kürdistanlı gençlere çağrımızdır: Günlerdir süren eylemlerimiz faşizmden kurtuluşun işaret fişegini yakmış, yolu açmıştır. Birleşik mücadele çizgisinin gücü, kapasitesi, kararlılığı AKP-MHP faşizmine kök söktürmektedir. Nerede, kaç kişi olursanız olun, faşist kurumlara savaş açın, mahallelerinizde, okullarınızda onları rahat uyutmayın; gecelerini aydınlatın!” dediler.

6 Ağustos Zonguldak:

Erçal ailesine ait Zonguldak Alaplı ilçesindeki bir fabrika “HBDH Nubar Ozanyan İntikam Milisleri” tarafından imha edildi. Saatlerce süren yangın sonrası fabrika kullanılamaz hale geldi.

“Binlerce insanın katledildiği, cetereler yağmalandığı, sömürge ve işgal dışında başka bir gayesi olmayan Efrin saldırısına mali destek sağlayan Saif Erçal, şimdi korkuyu iliklerine kadar hissetmektedir” denilen açıklama “Eylemimiz, 14 Ağustos 2017 yılında Rojava halklarının özgürlük savaşına katılarak yüzlerce savaşçıya eğitim vermiş, HBDH kuruluş çalışmalarında yer almış, tüm mazlum halkların kardeşliği ve özgürlüğü için ölümsüzleşen, enternasyonalist Nubar Ozanyan yoldaşın anısına gerçekleştirilmiştir” denilerek sonlandı.

9 Ağustos Tuzla:

Tuzla’da bulunan çok uluslu bir şirkete ait olan boya üretim fabrikası da küle çevrildi. Açıklamada,

yoldaş” için yapıldığı söylenerek “dağların da, şehirlilerin de anahtarı emin ellerde” vurgusu yapıldı.

9 Ağustos Reyhanlı:

15 Ağustos ‘84 atılımının 35. yıldönümü vesilesi ile “Delal Amed ve Ulaş Adalı İntikam Birimleri” Reyhanlı’da yerel alan askeri mühimmat sahasına yönelik eylem gerçekleştirdiğini duyurdu.

“Askeri savaş malzemelerinin mühimmat deposu olarak yer alan saha, aynı zamanda MİT ve TSK güçlerinin gayri-resmi cetereleri beslediği envanterlerini de içermektedir. Söz konusu eylemde birimlerimiz kayıp vermeden üslerine dönmüştür” denilerek bir açıklama yapıldı. Birkaç gün sonra yapılan detaylı açıklamada ise burjuva basının sansürlü olduğu ve eylemde, “patlamada içeride bulunan paramiliter kontra güçlerin tamamı mühimmatlarla birlikte imha olmuştur” denilerek faşizme “biz savaşa hazırız” cevabı verildiği söylendi.

Editör

“BARIŞ KORİDORU”

Baş tarafı 1. Sayfada

Bilinenin aksine, Hitler faşizminin, aynı anlama gelmek üzere, Alman faşizminin varlık nedeninin başında emperyalistlerle hesaplaşma gelmiyordu. Bu, ikinci dereceden bir nedendi.

Türkiye'nin halihazırdaki dinci faşizmi dahil, Hitler ve Mussolini'yi takip eden tüm faşist diktatörlükler biçimde farklılıklar gösterebilir de özde aynı yöntemi, yalan, demagoji, hile, gerçekleri ve amaçlarını tersyüz gösterme politikasını izlemiştir.

Afrin'in işgali hareketına “Zeytin Dalı” adı verilmesi bunun son örneği idi. Bu son örneği şimdi, “Barış Koridoru” adıyla Rojava ve Suriye topraklarının işgali izleyecek gibi duruyor. Dinci faşizmin hazırlıkları bu yönde. Rojava ve Suriye topraklarını işgal etmek için ABD ile hazırlıklarını, “İşgal Harekat Merkezi” kuracak noktaya getirmiş durumda.

Faşist devletin ABD ile vardığı “Güvenli Bölge-Barış Koridoru” anlaşmasıyla ne yapmak istediği iyi ve doğru anlaşılmalıdır. Türkiye'nin yapmak istediği şey gerçekte son derece açık: Bölgeyi önce işgal etmek, sonra da demografik yapısını değiştirip el altında tuttuğu dinci katil sürülerini işgal edeceği topraklara “buranın yerlileri” bahanesiyle yerleştirerek ilhak etmektir.

Bunu gerçekleştirmek, dinci faşist iktidar ve faşist devletin amaçları açısından sadece başlangıçtır. Türkiye'nin gerçek amacı eski Osmanlı toprakları sınırlarına, daha doğru söylemlerle “Misak-ı Milliye”ye ulaşmaktır. Bu anlamda sadece Rojava'yı değil, Güney'i ve Kuzeyi ile tüm Kürdistan'ı işgal ve ilhak etmek onun başlıca hedefidir. RTE'nin

“Ağustos zaferlerimize bir yenisini ekleyeceğiz” sözünden bu anlaşılmalıdır. Başarıp başarmayacağı ayrı bir mesele; ama amacın, niyetin, hedefin bu olduğu kesin.

Meselenin özü böyle anlaşılınca Türkiye'nin amacının en azından Rojava topraklarına bir şekilde ayak basmak, sonra da fiili durumlar yaratarak hakim olduğu alanı genişletmek olduğu görülecektir. Faşist devlet açısından şimdilik bütün sorun Rojava topraklarına ayak basmaktır. ABD ile varılan anlaşma ve uzlaşma görüşmeleri, faşist devlete bu yolu açıyor.

Bu konuda ABD'ye, onun verdiği güvencelere, sözlerine inanıp güvenmek, yapılabilecek en büyük hatadır. ABD için temel sorun, Ortadoğu'ya ayağını sağlam basacağı bir zemin yakalamak; İsrail'in güvenliğini sağlayacak koşulları oluşturmaktır. Bunun Türkiye'ye de başka bir güç eliyle sağlanmış olmasının bir önemi yoktur. Bu nedenle, ABD ve diğer emperyalistlerin Kürt halkını Türkiye'nin saldırganlığına karşı sonuna kadar koruyacağını sanmak ölümcül, geri dönüşü olmayan bir hata olur. Türkiye'nin Rojava topraklarını işgali aynı zamanda, bu toprakların da ABD ve NATO sınırlarına dahil olacağı anlamına gelir. Bu anlamda, Türkiye ile ABD arasında çıkar çatışması değil, çıkar birliği var.

ABD ile Türkiye arasında varılan anlaşma, ayrıntılı bir yana, Türkiye'nin Rojava işgaline ABD'nin prensip olarak karşı olmadığını en büyük kanıttır. İki devlet arasındaki tartışmalar, işgalin kendisine değil, ayrıntılarına ilişkindir.

Türkiye, işgal ve ilhak peşinde; kimse bundan kuşku duymamalı. İşgal ve ilhak politikası izleyen

bir devlet, “Uzlaşma” ve “Barış” çağrılıyla; kendisine yönelik bir tehdit olmadığına inandırmaya çalışarak bu politikadan vazgeçirilemez. Aksine bu tür çağrılar, dinci faşist iktidara ve devlete cesaret vermektir, onu daha saldırgan yapmaktan başka bir işe yaramaz. Tarih bunun örnekleriyle doludur. Hitler, bu konuda başlı başına bir örnektir. Tüm “barış” ve “uzlaşma” çağrılılarına rağmen Afrin'in işgali son canlı örnektir.

Faşizmle anladığı dille konuşmaktan başka yol yok. Bu yol ne kadar zorlu ve acılarla döşenmiş olsa da gerçek budur. Faşizmin anlayacağı dil, devrimci mücadelede kararlılıktır. Faşist saldırganlığa, savaş tehditlerine silahla karşı koymaktır.

Faşizmin işgal ve ilhaki önlenemez mi? Elbette önlenir ve önlenmelidir de. Ama burada dayanılması, güvenilmesi gereken güç, başta ABD olmak üzere, kendileri de işgalci ve ilhakçı olan emperyalist güçler, bölgenin gerici devletleri değil, Rojava emekçi sınıflarının devrimci mücadele gücüyle Ortadoğu'nun emekçi halklarıdır.

Emperyalistler, Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi faşist, gerici devletler tarafından dinci faşist katil sürüleri eliyle Suriye'nin işgali, halkların mücadele birliğiyle engellendi. Başta Suriye ve Rojava emekçi sınıfları, ezilen halkları olmak üzere, Ortadoğu'nun tüm halkları mücadele birliği içinde bu gerici faşist devletlerin Ortadoğu'yu egemenlik altına alma planlarını bozguna uğrattılar.

Dayanmamız, güvenmemiz ve temel almamız gereken güç budur; halkların mücadele birliğidir. “Demokratik Suriye-Özgür Rojava” Ortadoğu'da halkların mücadelesini ileriye taşıyacak slogandır.

Bu sloganın ete kemiğe bürüneceği; pratik biçimler alacağı koşullar, bugün fazlasıyla mevcut. Gerici Baas rejimi, emperyalistlerin, Türkiye'nin ve bölge gerici devletlerinin saldırıları altında varlığını korumak için Suriye'nin demokratikleştirilmesi ve Rojava'nın özgürleştirilmesi mücadelesine karşı koyacak durumda değil.

Bu nedenle, bu temel talep temelinde, Türkiye'nin “Barış Koridoru” adı altında ABD'nin de onayını alarak, Rojava topraklarını işgal ve ilhak etmesi önlenemez, önlenmelidir. Afrin'in tekrarına izin verilmemelidir.

Türkiye emekçi sınıfları ve devrimci güçleri, hazırlığı yapılan işgal ve ilhak savaşının gerçeğe dönüşmesi durumunda “kendi” hükümetinin yanında değil, karşısında olacak; bu savaşa tüm gücüyle karşı koyacaktır. Bu nedenle, faşist devletin cephe gerisi, hiç de sandığı gibi, “güvenli bölge” olmayacaktır.

“Barış Koridoru” tülüyle gerçek yüzü gizlenmeye çalışılan bu savaş her şeye rağmen patlak verirse Türkiye ve Kürdistan'ın emekçi halkları ortaya çıkacak koşullardan dinci faşizmi, onun devletini yıkmak ve emekçi halkların devrimci iktidarını kurmak için yararlanmaya bakacaklar. Dinci faşist iktidarı, Dimyaya pirince giderken evdeki bulgurdan etmenin yolu budur; uzlaşma ve barış çağrıları yapmak değil.

Rojava, Kürdistan ve Türkiye halkları, mücadele birliği halinde dinci faşizme karşı savaşa kararlılığı içindedir. Devrimci politik güçler, taktik ve politikalarını bu toprakların emekçi halklarının bu devrimci eğilimlerine dayandırmalıdır.

"İşgale Karşı Savaşalım!"

TKEP/Leninist Merkez Komitesi, TC'nin gündeminde olan Rojava ve Suriye işgaline ilişkin “İşgale Karşı Savaşalım!” başlıklı bir açıklama yaptı.

Açıklamada devletin “Güvenli Bölge” adı altında Rojava'yı ve Suriye topraklarını işgale hazırlandığı ve ABD ile varılan anlaşma, son şeklini henüz almamış olsa da, Türkiye'nin bu işgal hareketi için emperyalistlerden “yeşil ışık” aldığı görüldüğü belirtildi.

Sınıra yığılan onbinlerce asker, tank, top, askeri teçhizatın işgal planının ciddiyetini göstermeye yettiği söylenerek, bulunan ilk fırsatta işgal hareketına başlanacağı söylenirken, “Faşist devletin şu ve ya bu şekilde Rojava topraklarına ayak basmasının ne anlama geldiğini Kürt halkı, Afrin, Cerablus, El Bab işgallerinden biliyor. Buna izin verilmemelidir. Türkiye emekçi sınıfları Türk devletin bu saldırısını engellemek için her tür aracı kullanmalı, faşist devlete ‘cephe gerisinin güvende olmadığını’ göstermeli; her şeye rağmen işgal saldırısı gerçekleşirse ‘kendi hükümetinin’ yenilgisini için ileri atılmalıdır” denildi.

“ABD ve diğer emperyalistlerin bu işgal hareketini engelleyeceklerine güvenmek en büyük ve ölümcül hatadır. Başta ABD olmak üzere, Fransa, İngiltere ve diğer emperyalistler, Kürt halkını kandırmak, öfkelerini dindirmek ve faşist devlete işgal yoluna açmak için çeşitli söz ve vaatlerde bulunuyor; sözde güvenceler veriyorlar” şeklinde devam eden açıklamada “Rojava emekçileri, yoksul halkı bu söz ve vaatlerin, güvencelerin hiç birine kanmamalı. İşgal için fiili durum bir kez yaratıldıktan sonra, bu emperyalistler, güçlerini çekerek Kürt halkıyla faşist devleti baş başa bırakacaklar. Fiili durum bir kez yaratılıp faşist devlet Rojava topraklarına ayak bastıktan sonra emperyalistlerin Kürt halkı için faşist devletle çatışmaya girebileceğini düşünmek geri dönüşü olmayan, ölümcül bir yanılgı olacaktır.

Faşist devletin amacı, dinci faşist çeteleri Rojava topraklarına sokmak, oraya yerleştirmek sonra da işgalini ve ilhakını bu çetelere dayanarak gerçekleştirmektir. ABD ve diğer emperyalistler ‘göç edenlerin topraklarına

dönmesi’ bahanesi altında bu plana onay vermiş durumdadır. Bunun ne anlama geldiğini Afrin halkı çok iyi biliyor. Tek bir asker, tek bir çete Rojava topraklarına ayak basmamalıdır; buna izin verilmemelidir” denildi.

Ve Türkiye'nin işgal tehdidi karşısında Rojava halklarının, emekçi sınıfların çaresiz ve yalnız olmadığı hatırlatılarak, “bir işgal hareketine karşı başta Suriye halkları olmak üzere, Ortadoğu halkları bütün güçleriyle Kürt halkının, Rojava halklarının yanında olacaklardır. Yeter ki emperyalistlerle ve faşist devletle uzlaşma yerine onlara karşı kararlı, devrimci bir duruş ortaya konsun.

Faşist devletin işgalini durduracak, cesaretini kırarak, saldırı heveslerinden caydırarak şey, uzlaşma çağrıları değil mücadele kararlılığıdır. Faşizm bu dilden anlar” vurgusu yapıldı.

Rojava devrimci güçlerinin “Demokratik Suriye-Özgür Rojava” hedefiyle Suriye ve Ortadoğu'nun tüm halklarını faşist devlete karşı birleştirip, mücadele birliğini sağlayıp, halkların savaş gücünü arkasına alabileceği ve saldırıların ancak bu şekilde durdurulabileceği söylendi.

“Rojava dahil, Suriye'nin Türkiye ve onun güdümündeki dinci faşist çeteler, katil sürüler tarafından işgalini halkların mücadele birliği önledi. Emperyalistler, bir halkın özgürlüğü ile değil, egemenlik altına alınmasıyla ilgilenirler. ABD ve diğer emperyalistler Rojava üzerinden Ortadoğu'ya yerleşmek, egemenlikleri altına almakla ilgililer; Kürt halkının özgürlüğü ile değil. Dünya halklarının kanını emen bu sömürücüler, kim onlara bu imkanı sağlayacaksa onun arkasında durur; onu destekler. ABD ile Türkiye arasında varılan ‘Güvenli Bölge’ anlaşması bunun son kanıtıdır” demilen açıklama, “İşgal ve arkasından gelecek ilhak için halklar ayağa kalkmalı. Rojava halkları, Türkiye'nin işgaline karşı olduğunu; bir karış toprağına işgal askerine ayak bastırmayacağını kitle eylemleriyle göstermelidir. Faşist işgal ve ilhaki durduracak başlıca yol budur. Uzlaşma, ‘barışçıl’ olduğuna kanıtlanma çabaları faşizmi saldırganlıktan caydırmaz; aksine cesaretlendirir” çağrısı ve uyarısı ile sonlandı.

Zindanlarda Saldırıları Sürüyor

Zindanlarda devrimci tutsaklara saldırılar hız kesmeden sürüyor. En son, Elazığ'da gardiyanların saldırıldığı tutsak Medeni Kiyeye konuşma yetisini kaybederken, Tarsus'tan Maraş'a sürgün edilen tutsaklara işkence yapıldığı öğrenildi.

Elazığ 2 Nolu Yüksek Güvenlikli Cezaevi'nde gardiyanların, 4 Ağustos'ta yan odalardaki arkadaşlarıyla konuşan 15 tutsağı darp ettiği öğrenildi. Gardiyanların saldırısında ağır darbe alan Medeni Kiyeye'nin, bilincini kaybettiği halde, hastaneye kaldırılmadığı da ortaya çıktı.

Kardeşi Hatice Kiyeye, yapılan işkenceyi duyduklarında Van Barosu komisyonuna başvurduklarını, İHD Van Şubesi'ne de suç

duyurusunda bulduklarını söyleyerek kardeşinin durumunu şöyle anlattı: "Geçtiğimiz Perşembe günü avukatlar abimle görüşme aldıklarında, hiçbir şekilde konuşmadığını ve yazarak iletişim kurduğunu anlattılar. (...)Daha sonra bir tutuklunun yakını bizi aradı. Medeni'nin konuşmadığından dolayı telefon görüşmesi yapamadığını söyledi."

Tarsus 3 Nolu T Tipi Cezaevi'nde açlık grevine katılan Ahmet Nas ve 3 arkadaşı, iki hafta önce Maraş'taki Türkoğlu L Tipi Cezaevi'ne sürgün edildi. Sürgün esnasında yol boyunca 4 tutsağı işkence yapıldığı ve yapılan işkence sonucu bir tutsağın kolunun kırıldığı, diğer tutsakların da vücudun çeşitli yerlerinden darp edildiği öğrenildi.

Faşizme Karşı Her Verde Mücadele

Tüm dünya üzerinde faşizm rüzgarları estirilmek istense de dünya halkları buna boyun eğmiyor ve buldukları her ortamda ve ellerine geçen her araçla faşizmi, ırkçılığı, göçmen karşıtlığını, baskı ve nefreti protesto ediyor.

Bu defa protestolara sahne olan Pan Amerikan Oyunları ödül törenleri oldu. Pan Amerikan Oyunları, 4 yılda bir düzenlenen ve Amerika Kıtasındaki ülkelerin katıldığı olimpiyat oyunları.

Eskrim dalında şampiyon olan ABD takımında altın madalya alan Race Imboden ödül töreninde milli marş çalmırken diz çöktü. 9 Ağustos günü yapılan törenin ardından sosyal medya hesabından açıklama yapan Race Imboden böyle bir ödül kazanmaktan gurur duyduğunu, ancak bunun ülkesinin pek çok eksikliğinden dolayı kısa sürdüğünü söyledi. İrkçılık, silahlanma, göçmenlere kötü muamele ve nefret saçan bir başkan... ve bu sorunlara dikkat çekmek için bu anı değerlendirdiğini söylüyor.

Imboden'in eylemi 3 yıl önce madalya töreninde ırkçılığa ve siyah ölümlerine karşı diz çöküp yumruğunu havaya kaldıran Colin Kaepernick'in eylemini anımsattı. Ve Kaepernick'in o zamandan beri hiç bir takıma alınmamasına bakılacak olursa, bu eylemi tekrarlamak oldukça cesurca ve riskli.

Elbette Imboden'in eylemi yanıtsız kalmadı. Ertesi gün çekiç atmada altın madalya kazanan ABD'li siyahi kadın sporcu Gwen Berry de milli marş okunurken sağ yumruğunu havaya kaldırarak protesto eylemi yaptı.

Tüm dünya ezilenlerinin ortak selamı, ortak isyanı olarak sağ yumruğunu kaldıran Gwen Berry insanların konuşamayacak kadar korkuyor olmasını eleştirerek, tüm adaletsizliklerin ve gittikçe daha kötüye giden Başkan'ın karşısında olmak gerektiğini söyledi.

Faşizme ve yaşanan adaletsizliklere karşı susmayan tüm halkları selamlıyoruz.

Düzeltilme Ve Özür:

Gazetemiz 80. sayısında 3. sayfada yayınlanan “Enternasyonalist Mücadele Sürüyor” başlıklı yazıda “1981’de Filistin’e birlikte gittiği yoldaşları Mustafa Yalçın ve İmam Ateş yol-

daşların Arnan Kalesinde Siyonistlerin saldırıları sonucu ölümsüzleşmesi, Teğmen Ali yoldaşı çok etkiler” cümlesinde adı geçen ve Filistin’de ölümsüzleşen Bedri isimli TKEP savaşçısının ismi Mustafa Çetiner’dir. Düzeltilir, özür dileriz.

Zararlı Meyveler Bizim Mutfağımıza

Rusya, kırmızı renkli meyvelerde ürün kaybına neden olan Akdeniz meyve sineği bulunduğu gerekçesiyle 23 ton kırmızı eriği sınırdan geri çevirdi. Domates ve çilekten sonra Erikler de Türkiye'ye geri gönderildi.

Novorossiysk limanında Türkiye menşeli 23,4 ton kırmızı eriğe Akdeniz meyve sineği larvaları içerdikleri gerekçesiyle el konuldu ve Erikler geri gönderildi. Tarım ve Orman Bakanı, Haziran'ın son haftasında yaptığı açıklamada, Akdeniz meyve sineğine karşı 45 ilde proje yürütüldüğünü açıklamıştı.

İhraçtan dönen sağlıksız ürünlerin öğütücüsü haline dönüşen bizlere, adeta “çöpe gideceğine iç piyasada işçilere yedireyim” deniliyor. Ejder meyveleri yiyenler, altın klozetlerden kalkmayanlar bizleri hem üretim bandında, hem pazarda hem en temel yaşam hakkı alanlarında sömürüyor. Onurumuzla oynayarak bize her türlü şeyi reva görenlere örgütlenerek cevap vereceğiz.

Bir Mücadele Birliği Okuru

OLGULARLA İÇ SAVAŞ – 17

Özgür Güven

Kürtçe Tv, Kürtçe'nin seçmeli ders olması, üniversitelerde Kürt Dili bölümleri vb. tavizler gündeme gelince doğal olarak herkes Kürt açılımını konuşmaya başladı. Bu noktada CHP, 12 Eylül Anayasasının geçici 15. maddesinin kaldırılmasını önerdi. Bu madde kaldırılırsa 12 Eylül'ün faşist generalleri yargılanabilecekti. Aslında bu adım politik çevirme hareketinin bir adımıydı ve tüm uzlaşmacı sosyalistler, reformistler balıklama atladı bu önerinin üzerine. Onlara göre bu madde kaldırılırsa bir daha darbe yapamazlar!..

Sanki 12 Mart generalleri, 12 Eylül generalleri anayasal güvenceye dayanıyorlar gibi, bu madde olmazsa darbe olmazmış. Bu öneriyle politik çevirme, hedef şaşırtma amacına ilk adımda ulaşmış gibiydi. Ama bu öneri aynı zamanda ordu, asker, sivil bürokrasi içindeki tasfiyelerin süreceğinin de işaretiydi.

Devrimci kabarış devletin zirvesindeki çatlağı iyice büyüttü. Politik kriz ortamından yararlanıp birbirinin ayağını kaydırmaya çalışan sermaye grupları birbirlerinin yaptıklarının ifşa etmeye başladılar. Bir taraf "Deniz Feneri"ni ifşa ederken, diğer taraf faili meçhul cinayetlere kurban gidenlerin atıldığı ölüm kuyularını ortaya döktü. Devrimin ufukta belirmesi bile en kutsal söylemlerin ardına gizlenmiş soygunların, yalanların, çıkarların, birer birer ortalığa saçılmasına yetmişti. Bu dönemde başlayan tartışmalardan biri, Gülen cemaatinin devleti ele geçirmeye çalıştığı iddiasıyla başladı. İktidar bloku, şimdi kendi içinde tasfiyelere hazırlanıyordu. Oysa bilinen şey, TC eskiden beri cemaatleri, diğer müslüman ülkelerle ilişkilerde kullanır.

Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi ne zaman eş zamanlı yükseliş içine girerse Türk egemenleri politikalarında değişiklik yaptılar. Şimdi yine politika değişikliği gündemdediydi ama bu sefer zirvedeki çatışmalar ve tasfiyelerle süren bir değişiklik olacaktı.

6-7 Ekim, Türkiye ve Kürdistan devriminin kendisini bütün dünyaya kanıtla-dığı günler oldu. IMF ve DB yöneticileri, dünyayı aralarında paylaşan birkaç yüz tekelci sözcülerinin bir araya geldiği zirve toplantısı bu sefer İstanbul'da yapıyordu. Dünyanın her yerinde emekçi yığınların öfkelerini üzerine çeken bu toplantılar, İstanbul'da da proletarya ve halkların öfkesinden kaçamadı. İki gün boyunca on binlerce emekçi, toplantıları engellemek için harekete geçti; yolları bloke etti, saatlerce polisle göğüs göğüse çatıştı. IMF ve DB, ABD'nin dünyaya egemen olmak için kullandıkları kurumların başında yer alması nedeniyle küresel iç savaşta da emekçilerin önde gelen hedefleri arasında yer alırlar.

2009, hızlı tarihe uygun, olayların çok yoğun yaşandığı bir yıl oldu. Olayların biri bitmeden diğeri başlıyordu. Bunlardan birisi de Öcalan'ın çağrısına uygun olarak bir grup gerillanın silahlı olarak giriş yapması oldu. Varılan anlaşmaya uygun olarak gerillalar tutuklanmadı. Bu, Kürt halkında müthiş bir coşku ve heyecan yarattı. Milyonlarca kitle, "Barış elçilerine" Silopi'den Amed'e kadar eşlik etti. Bu karşılaşma, sadece 2009'un değil, birleşik devrimin yarattığı en önemli ve büyük olaylardan biri olarak tarihe geçti.

İki gün boyunca Hakkari'den Amed'e kadar adeta bir zafer havası yaşayan milyonların coşkusu, egemenlerin başından aşağı dökülen kızgın yağ gibiydi. Tepedeki kapışma, açılımı imkansız hale getirebilecek kadar şiddetliydi. Hükümet, frene bastığını, açılımı ağırından alacağını açıkladı. Verilen bu molanın nedeni, egemenler katındaki altüst oluşun bozduğu dengeleri yeniden oturtmak içindi.

Birleşik devrimin Kürdistan ayağını etkisizleştirmek ve en etkili gücü olan Kürt halkını silahsızlandırmak... Bir sonraki adım süregelen iç savaşta kazanarak tasfiye etmek... Bu amaçla hareket eden sermaye ve düzen güçlerinin attığı her adım, tam tersi sonuç veriyor, iç savaşın daha da yaygınlaşmasına neden oluyor.

Bu topraklarda iç savaş, uzun yıllardan beri bir türlü çözülemeyen, üst üste binen çelişki ve çatışmaların şiddet yolundan başka çözümü kalmadığı için ortaya çıkmıştır. Tekelci sermaye ve hükümetinin uygulamaya başladığı açılım politikasının her adımında iç savaşta daha da görünür yapması bundandır.

Haziran ayında ifşa edilen ama üstü örtülen "eylem planı" Ekim ayında yeniden gündemleşti. Bu sefer planı ifşa eden bizzat Genel Kurmay Karargahında görevli bir subaydı. Bu "eylem planı" DTP'ye, hükümete ve Gülen cemaatine karşı alınacak tedbirleri kapsıyordu. İçinden sadece DTP'ye karşı olanı hayata geçirildi: Aralık 2009'da DTP kapatıldı, eşbaşkanlarına siyaset yasaklandı ama bundan öncesi var. Sonbahar egemenler açısından Dante'nin tanımladığı cehennemden berterdi.

Kasım'da Kadıköy'de yapılan Alevi Mitingi'ne 500 binden fazla emekçi katıldı. Kadıköy sokaklarını dolduran yüz binler adeta Kürt halkının coşkusuyla eşlik ediyordu. Birleşik devrim Hakkari-Amed güzergahından sonra İstanbul'da da güç gösterisi yapıyordu. Tarihinin en yüksek oy oranıyla iktidar olan dinci faşist parti, daha iki ay bile geçmeden sokakların kontrolünü tamamen yitirmiş; inisiyatif devrim güçlerine geçmişti.

Amed'den İstanbul'a sokakları, meydanları dolduran milyonların gücü, Ankara'nın o soğuk suratlı binalarının içindeki bütün düzeni, işleyişi bozdu. Tekelci sermaye sadece toplumu değil, kendi iç iktidar yapısındaki kontrolünü de yitirmeye başladığını gördü. Genel Kurmay'ın "eylem planı" bu ortamda yeniden gündemin başına yerleşti. Az önce söyledik, bu planın uygulanan kısmı sadece DTP'nin kapatılmasıyla ilgili kısımdı. Diyarbakır'da toplanan DTK, kapatma kararı üzerine meclisten çekilin dedi. Bu adım atılırsa, devrim, parlamenter frenlerden de kurtulacaktı. O dönem DTK eşbaşkanı olan Emine Ayna, "taban bize, ne işiniz var mecliste, dağa gelin diyor" sözleriyle buna işaret ediyordu. Ancak, küçük burjuva uzlaşma siyaseti nedeniyle, bu karar hayata geçmedi, yola BDP ile devam kararı verildi.

UKH sokakları ele geçiren, adeta büyük bir ayaklanmaya hazırlanan halk eylemlerini burjuva egemenliği yıkma yönünde değil, Türk egemenleriyle pazarlık yönünde değerlendirmeyi seçti. Bu kararla bir kez daha sermayeyi ipten aldı.

Daha birkaç yıl öncesine kadar sadece gecekondu yıkımlarında görülen kararlılık, şimdi neredeyse bütün emekçileri sarmıştı. Proletarya ve halklar her yerde savunmadan çıkmış, saldırya geçmişti. Kitleler kent meydanlarını, caddelerini işgal ediyor, burjuva sınıfın dehşetine dehşet katıyorlardı. Durumu tersine çevirmek isteyen egemen Türk sermayesi ve devleti, her eyleme; polisi, panzeri, gaz bombasıyla saldırmaya başladı. Ardı arkası kesilmeyen tutuklamalar ve polis vahşeti tırmanışa geçti. Proletarya ve halklar zaferin kokusunu almış, büyük bir kararlılıkla saldıryorlardı, burjuvazi ise bu kararlılığı kırmak için şiddetini yoğunlaştırıyordu.

Kürt halkı aylardan beri gece gündüz sokaklardaydı. Örgütlü bir halkın, tankı, topu, tüfeğiyle tepeden tırnağa silahlı devlet aygıtına, adeta kendi karakollarına, kış-larına nasıl hapsedileceklerinin dersini veriyordu. Alevi emekçileri devasa bir gösteriyle sahneye çıktı ama burada durmadı; on yıllardır kendilerini bir oy deposu olarak gören tekelci sermayenin partisi CHP'nin karşısına da ideolojik-politik kopusu gidebilecek bir öfkeyle dikildi. Aynı günlerde 81 ilde birden gerçekleşen memur grevi yapıldı. Kamu emekçilerinin bu grevi, son kırk yılın en kitlesel ve en etkili grevi oldu. Daha bu eylemler bitmeden eczacıların grevi başladı. Kendilerini ilaç tekellerinin basit birer dağıtıcısı durumuna düşüren yasa girişimine karşı greve çıktılar.

"İşçiler nerede" demeye kalmadı, Tekel işçileri Ankara'yı bastı. Devlet, bir önceki yıl Ankara girişinde gaz bombaları, panzerler, tazyikli su ve polis şiddetiyle işçileri şehre sokmamış, geri döndürmüştü. Yine aynı şeyi yapmayı denedi, ama bu sefer olmadı. İşçiler kararlıydı. Ne Ankara'nın ayazında üzerlerine sikılan tazyikli sular, ne polis şiddeti onları durdurabilirdi; çatışa çatışa girdiler Ankara'ya. Ankara'nın orta yerine, meclisin burnunun dibine çadırlarını kurdular; haftalar, aylar süren eylemler bir miktazın gibi bütün mücadeleciler kesimleri kendisine çekti. Eyleme geçecek cesareti ve morali olmayanlara cesaret ve moral verdi. İstanbul itfaiyecileri, demiryolu işçileri derken madenciler de eyleme geçti, burjuva sınıfa ve burjuva egemenliğe meydan okumaya başladılar.

Ölümsüzleşen İlk Leninist Gerilla Yaşar Bulut (Agit)

Yaşar Bulut, 1973 yılında Kars'ın Arpaçay ilçesinde doğdu. İlkokulu burada okuyan yoldaşımız, çok başarılı bir öğrenci olmasına ve doktor olmayı istemesine rağmen maddi imkansızlıklar yüzünden okuyamadı. Daha çocuk denecek yaşta İstanbul'a gitmek ve burada inşaatlarda çalışmak zorunda kaldı. Sonrasında tüm yaşamı boyunca onu bir an yalnız bırakmayan disiplinli ama özelliğini bu ilk işçilik zamanlarında kazandı.

Yaşar yoldaş, ilk gençlik yıllarında Kürt Halkının yükselen ulusal mücadelesinden etkilendi; bundan büyük bir coşku duydu. Yine de proletaryanın bir evladı olarak her zaman sınıf mücadelesinin önde olması gerektiğine inandı ve ulusal harekette bu yönde var olan eksikliği kısa sürede görüp bilince çıkardı.

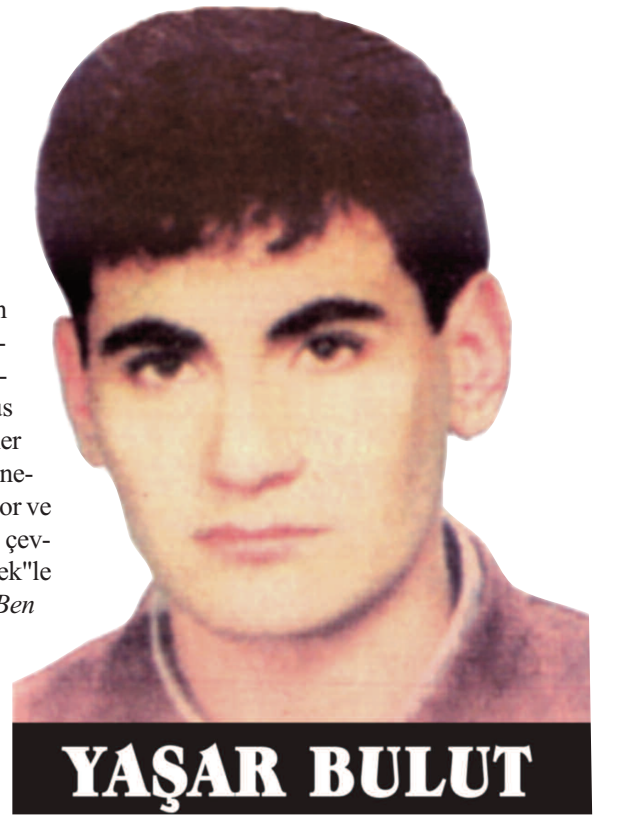
İşyerinde tanıştığı bir Devrimci Emek okurunun davetiyle 1991 yılında Bursa'da yapılan bir işçi mitingine katılmıştı. Bu mitingde ilk defa Leninistlerle karşılaşmış ve onlarla yürümeye karar vermişti; ama henüz kafasında hiçbir şey yerli yerine oturmuş değildi. Bu mitingde faşistler, Devrimci Emek özel sayısını dağıtan yoldaşlara saldırdı, Leninistler, saldırıya anında karşılık veriyorlar ve onbinlerce insan arasında bu saldırıyı yapanı bizzat bularak cezalandırıyorlar. Bu tavır, Yaşar yoldaş için etkilidir. Gerçek bir "kemik-karan parti" ile karşılaştığını o anda anlıyor. Onun aradığı da tam da budur! Hızlı bir tanıma ve öğrenme sürecine giriyor. Bir yandan büyük bir merakla okuyor, bir yandan da sürekli sorular sorarak kafasındaki sorulara cevap arıyor. Yeni tanıştığı yoldaşları onun sorduğu her soruyu sabırla dinliyor ve

ihtiyacı olan cevapları eksiksiz veriyorlar. Daha o zamanki bilinci ve sınıfsal sezgileriyle Kürt Halkının gerçek kurtuluşunun ulusal mücadeleden değil sınıfsal mücadeleden geçtiğini görüyor, kavriyor. Ezilen ulus milliyetçiliği de dahil olmak üzere her türlü milliyetçiliğe karşı çıkıyor. Bu nedenle aile çevresi tarafından eleştiriliyor ve adeta aforoz ediliyor. Ulusal Hareket çevresi tarafından "Kürtlüğünü inkar etmek"le suçlanıyor. O, bu suçlamalara karşı "Ben Kürt Halkının gerçek kurtuluşunu, Kürdistan topraklarında sosyalizmi görmek istiyorum. Bu ise sadece sınıfsal mücadele temelinde mümkündür" cevabı veriyor.

Yaşar yoldaş, artık bir Leninisttir. Paşabahçe Fabrikası'nda işçilerin eylemi sırasında gözaltına alınır. 12 gün boyunca şubede kalır; açlık grevi yapar; devrimci marşlar söyleyerek gözaltındakilere moral verir. O, inatçı bir yoldaştır. Sık sık, "bende Kürt inadı var" der. Doğru bildiğini herkese karşı sonuna kadar savunur; doğrularından asla geri adım atmaz. Aynı zamanda yaşamayı tutkuyla seven, çocuksu yanını hiç kaybetmeyen bir yoldaştır. Çocukları da çok sever; sürekli "ben eğer komünist toplumda yaşasaydım kesinlikle çocuk bakıcısı olurum" derdi.

Leninist saflara ilk adım attığında hep askeri alanda görev almayı istemiş olan yoldaşımız, nihayetinde bu isteğine kavuşur. O yıllarda kurulan Leninist Gerilla Birlikleri'nin ilk işçi savaşçılarından biri olur. 25 Ağustos'ta devrimci bir kamulaştırma eyleminde çıkan çatışmada yaralı olarak yakalanır.

Yaşar (Agit) yoldaş, vücudunda tam ondört mermi olduğu halde hastaneye 3

YAŞAR BULUT

saat geç götürülüyor. Yaralı haldeyken dövülüyor; işkencelere maruz kalıyor; ama ağzından sloganlar dışında hiçbir şey duyulmuyor. Hastane'de yoğun bakıma alınıyor; yoğun bakımdan çıkar çıkmaz Agit yoldaşı sorguya alınıyorlar. Sorguda kafasına silah dayıyorlar; sırları vermesini istiyorlar. Artık Kürt inadının yanına sınıf bilinci almış komünist bir işçinin inadı da eklenmiştir. Tüm sorulara parti sloganları atarak karşılık veriyor.

27 Ağustos'ta şubede polis tarafından katlediliyor. Her zaman "Parti'nin devrim yolunda ölümsüzleşen ilk gerillası ben olacağım" diyen Agit yoldaşımız bu hedefine ulaşıyor. Yoldaşlarına devrim adanmış yaşamı ve mücadelesi, bir de okuduğu ve çok etkilendiği Çeremşevski'nin Nasıl Yapmalı kitabından aktardığı şu sözler miras kalıyor: "Qui vivra verra/ Et çaira, et çaira" ("Yaşayanlar görecektir/ işler yürüyecek, işler yürüyecek").

İnternet Sansürleri Sürüyor

Ankara 3'üncü Sulh Ceza Hâkimliği, Türk Jandarma Genel Komutanlığı'nın 16 Temmuz tarihli yazısı ile aynı gün 136 adresin erişiminin engellenmesine karar verdi. Web sayfaları, pinterest, twitter, facebook, instagram, youtube hesapları ve gönderiler başka bir soruşturmaya gerek görülmeden jandarmanın başvurusuyla kapatıldı.

Aralarında mucadelebirligi6.net'in de olduğu 136 sayfa arasında ETHA, Halkın Sesi, Özgür Gelecek, ÖSP, Gazete Fersude, Yeni Demokrat Gençlik, Kızılbayrak, Marksist Teori, Bianet internet siteleri ile Devrimci Öğrenci Birliği, Tutsaklarla Dayanışma İnsiyatifi, Gazete Fersude, Tayadlı Aileler, Taksim Gezi Parkı, ÖTSP Platformu, Devrimci Öğrenci Birliği, Şimdi Devrim Zamanı, Halkın Sesi Tv, Partizan, Grup Munzur, Süryani Halk Meclisleri, Tutsaklarla Dayanışma İnsiyatifi facebook sayfaları ve çok sayıda sosyal medya hesabı jandarmanın tek başvurusu ile kapatıldı.

Adı geçen sitelere ve sosyal medya hesaplarına dair hiçbir mahkeme kararı da ulaştırılmadı, yönetimlerine bilgi verilmedi.

Haber sitelerinin yahut sosyal medya hesaplarının hiçbir gerekçe gösterilmeden, mahkeme-yargılamadan keyfi olarak kapatılması, faşist bir düzende yaşadığımızı görenler için hiç şaşırtıcı değil. Basın özgürlüğü, hukuk, adil yargılanma gibi hayaller, ancak iktidar yaşadığımız sistemi toz pembe gören ve "iyi niyetlerle" tüm sistemini değiştirip yaşanabilir hale gelebileceğine inanan küçük burjuvalar ve liberallerle göredir. Faşizm, faşist uygulamalarla ayakta kalabileceği için yaptığı-yapabileceği hiçbir şey şaşırtıcı değil. Basın özgürlüğü de bir devrim sorunudur.

"Kazdağları'nın Üstü Altından Değerlidir"

Çanak kale Kazdağları'ndaki yaşamı tehdit eden altın üretiminde siyanür kullanımına karşı, 31 Temmuz günü, Beşiktaş'ta doğa ve çevre savunucuları tarafından #KazDağlarıHepimizin denilerek protesto eylemi gerçekleştirildi.

Çanak kale'nin su kaynağını oluşturan Atikhisar Barajı üstünde kurulması planlanan ve Kazdağları'ndaki yaşamı tehdit eden altın üretiminde siyanür kullanımına karşı "Kazdağları'ndan Elinizi Çekin" pankartı açılarak Beşiktaş Hakan Pastanesi önünde bir basın açıklaması düzenlendi.

Doğaseverler eylemde "Kazdağları'nın Üstü Altından Değerlidir", "Kazdağları'nda Yaşam Kazanacak", "Şirket Dağın Altında Kalsın" dövizleri taşıdı.

#KazDağlarıHepimizin adına basın açıklamasını okuyan Eda Nisan Güven, 2014 yılında ÇED Olumlu Kararlarının Danıştay kararıyla iptal edildiğini hatırlattı.

"Danıştay dosyasının yeniden görüşülmesi için yerel mahkemeye göndermiş, yerel mahkemenin aleyhte karar vermesi üzerine, Danıştay itirazda bulunulmuştur" diye durumu özetleyen Güven, hukuki süreç devam

Çocuklar Ölebilir Yarın

"Hiroşima'da öleli / ohuyor bir on yıl kadar / Yedi yaşında bir kızım, / büyüme ölü çocuklar / Saçlarını tuttuğu önce, / gözlerini yandı kavruldu. / Bir avuç kül oluverdim, / külüm havaya savruldu"

6 Ağustos 1945 sabahı 08.00 sularında Hiroşima radyosu B29 tipi bir bombardıman uçağının Hiroşima'ya yaklaştığını duyurdu ve 08.15'te Enola Gay yarıçapı 0,7 metre boyu 3 metre olan Little Boy (Küçük Oğlan) lakaplı atom bombasını Hiroşima üzerine bıraktı... Yaklaşık 45 saniye sonra bomba Shima Hastanesi'nin 570 metre yukarısında infilak etti. Çapı 230 metre, sıcaklığı 4000°C olan bir alev topu saniyede 440 metre hızla her yöne doğru genişlemeye başladı. 30 saniyede 12 kilometrelik bir alana yayılan bu şok dalgaları, patlamadan 8 dakika sonra 9000 metre yükseklikte o artık herkesin bildiği mantar bulutu oluşturdu...

Nagazaki ve Hiroşima'ya atılan atom bombaları olay anında doğrudan ve olay sonrasında dolaylı olarak 150 bine yakın kişinin ölümüne sebep oldu. Atıldığı yerde canlı yaşamını, doğal yaşamı yok etti... ABD başkanı Truman, büyük bir riyakarlıkla "sivil hayatları kurtarmak için kullandık atom bombasını" diye konuşuyordu 150 bin sivil bir anda öldürüldükten sonra!

Tarih kitabından alınma satırlar... Tarihte ilk kez ABD'nin kullandığı -ABD ve Avrupalı emekçilerin kullanımını engellemek için tüm güçleriyle mücadele vermesine rağmen- atom bombalarının dehşeti rakamlarda değil, usta şairin satırlarında saklı... Kullanılmasının ardından geçen onlarca yıl sonra bile ne faciyanın yaşandığı topraklar ne de bu faciadan sağ kurtulanlar yaralarını saramadı...

Bugün insanlar tüm dünyayı yok edebilecek güçte bombalar üretmeyi sürdürüyor. Yeryüzünden ve uydulardan kıtaları yeryüzünden silebilecek güçte bombalar... Nazım haykırıyor hala: "çocuklar ölebilir yarın atom bulutlarının ışığında / arklarında bir avuç kül bile değil / arklarında gölgelerinden başka bir şey bırakmadan." Hiroşima'yı, Nagazaki'yi unutmayalım ki, yenileri yaşanmasın...

ederken Tarım ve Orman Bakanlığının kesilen ağaç sayısını 13.400 olarak açıkladığını vurguladı.

Yapılan teknik tespitler sayesinde kesilen ağaç sayısının 195.000 olduğunu anlaşıldığını belirten Güven, "Üstelik proje Çanak kale'nin tek içme ve sulama suyunu sağlayan Atikhisar Barajı üstündedir. Bu da bize içme suyumuzun kirle- neceğini göstermektedir" dedi.

Dil, Din Ve Irk Ayrımı Yapmadan Sağlık Hizmeti

Sağlık hizmetleri, savaş sırasında dahi dokunulmaz ilan edilir. Yazılı olan ve olmayan savaş kurallarındandır; en insani kuraldır. Saldırı esnasında dahi olsa sağlık amblemi görülen nokta saldırıdan muaf kalır. Düşman dahi olsa, yaralısına, ölüsüne saygı gösterilir. . .

Ancak son yıllarda yaşadıklarımız, tamik olduklarımız bunlara ne kadar uzak... Irak'ta, Filistin'de, Suriye'de bombalanan hastaneler, taranan ambulanslar ve bizzat hedef alınarak öldürülen sağlık emekçileri. . .

Türkiye de buna hiç yabancı değil. Cizre'de, Nusaybin'de süren ayaklanmalar sırasında hastalara ulaşmak istediği için ateş açılan ambulanslar, kuşatılan ve kapatılan hastaneler, hastaların yaklaştırılmadığı hastane ve sağlık ocakları son yaşadığımız örneklerden.

Bu yaşananları gündeme getiren Cizre'de 4 sağlık emekçisinin ise, 2015 yılında ilan edilen sokağa çıkma yasağı sırasında 10 yaşındaki bir çocuğu tedavi ettikleri gerekçesi ile tutuklanmaları. . .

2 Ağustos sabahı evleri basılan bir doktor ve üç hemşir, önce gözaltına alındı, ardından savcılık ifadesi alınan 4 sağlık çalışanı, "örgüt üyesi olmak" iddiasıyla tutuklama istemiyle mahkemeye sevk edildi ve tutuklandı.

Tutuklama haberinin ardından açıklama yapan SES Şırnak Şube yöneticileri, arkadaşlarının mesleklerinin gereğini yerine getirdikleri için tutuklandıklarını söyleyerek, daha önce de Cizre'ye sağlık hizmeti getirmek için geldikleri sırada haklarında soruşturma açıldığını hatırlattı.

SES, "Sağlık hizmetine muhtaç herkese, dil, din ve ırk ayrımı yapmadan bu hizmeti sunarız. Kim olursa olsun. Nerede olursa olsun. Sağlık emekçileri olarak her alanda var olacağız. Bu tutuklamalar bizi yıldıramaz. Sağlık çalışanı arkadaşlarımızın bu hukuksuz tutukluluğu son bulmalı ve işlerine geri dönmeli" diyor.

Gezi Ayaklanması'nda eylemcileri tedavi eden, bu sayede can kayıplarını ve kalıcı olabilecek sağlık sorunlarını en aza indiren "Gezi Doktorları" da iktidarın mahkemeleri tarafından yargılanmıştı.

"Savaş" şartlarında egemenlerin değil, ezilen, katledilen halkın yanında yer alan sağlık emekçileri de hukukçular, gazeteciler gibi saldırıdan payına düşeni almaya devam ediyor. Ancak estirdikleri bu terör, baskılar, tutuklamalar halkları yıldıramayacak. Biz Kazanacağız!

"Yaralı Çocuğu Tedavi Eden Arkadaşlarımız Serbest Bırakılsın"

Kürdistan'daki sokağa çıkma yasakları sırasında Şırnak'ın Cizre ilçesinde yaralanan bir çocuğun tedavisini yaptıkları için tutuklanan bir hekim ve 3 hemşirenin serbest bırakılması talebiyle KESK'e bağlı Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası üyeleri basın açıklaması yaptı.

SES İstanbul Şubeleri konuyla ilgili düzenlediği basın toplantısında, dört kişinin tutuklanma gerekçesinin, "Sokağa çıkma yasaklarının sürdüğü 2016 yılında sağlık hizmetine erişimin engellendiği ve neredeyse imkansız olduğu koşullarda yaralı olarak başvuran 10 yaşındaki bir çocuğa sağlık hizmeti sunmak" olduğunu bildirdi.

Basına açıklamada bulunan Handan Mısıroğlu Arık, hem yasalarda hem de uluslararası hukukta tutuklanmanın bir zorunluluk değil, başvurulması gereken istisnai bir durum olduğunu hatırlatarak "Savaş veya çatışma alanlarında dahi bizlere ihtiyaç duyan herkese, her yerde gerekli sağlık hizmetini sunma sorumluluğumuz vardır. Varoluş sebebimiz olan iyileştirme ve yaşatma hizmetinden dolayı bırakın tutuklanmayı yargılanmayı dahi kabul etmiyoruz, etmeyeceğiz" dedi.

"Bizler hekimiz, sağlıkçıyız. Bizlere gereksinimi olan herkesi, kimliğine, aidiyetine bakmaksızın iyileştirmek ve her türlü çabayı göstermek mesleki etik kurallarımız gereğidir. Kim olursa olsun, suçları ne olursa olsun, öncelikle bizlere gereksinimi olan insanların tedavi olma hakkını savunmak görevimizdir" diyen Arık, uluslararası insancıl hukuk ile çatışma alanlarında dahi sağlıkçılara sorumluluk yüklediğine dikkat çekerek Cenevre sözleşmeleri ve ek protokolleri gereği de sağlıkçıların her türlü durumda kendilerine gereksinim duyan herkese sağlık bakımı ve yardımcı yapma sorumluluğu olduğunu belirtti.

Tutuklanan sağlıkçıların da bu evrensel etik değerlerine sahip çıkarak mesleki yükümlülüklerini yerine getirdiklerini söyleyen Arık, Gezi ayaklanmasında ve Cizre'de sokağa çıkma yasaklarında benzer gerekçelerle sağlıkçıların yargılandığını hatırlattı.

Mesleki sorumluluklarını ve mesleki görevlerini etik ilkeler doğrultusunda her yerde, her koşulda ve ihtiyaç duyan herkese karşı, bağışsız bir şekilde yerine getirmeye devam edeceklerini vurgulayan Arık, evrensel insan hakları hukuku açısından suç niteliğinde olan bu keyfi ve hukuksuz tutuklanma kararlarının gözden geçirilmesi ve sağlık çalışanları bir an önce serbest bırakılması gerektiğini söyledi.

"Siz de O Salona Gitmeyin"

2 Eylül'de başlayacak olan yeni adli yıl açılış töreni, bu yıl Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'nde yapılıyor.

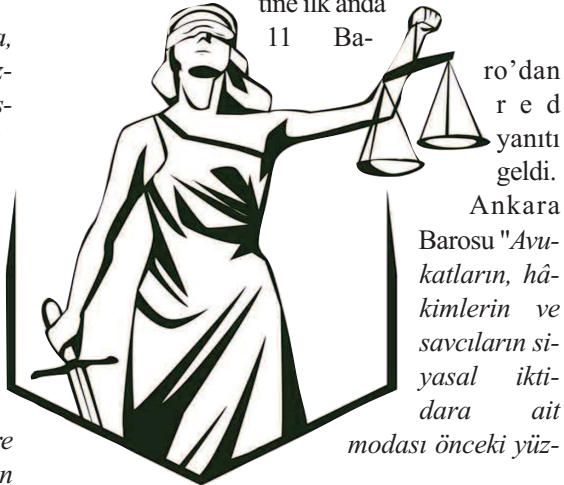
Yargıtay açılış törenine katılım için tüm barolara davetiye gönderdi. İzmir Barosu da bu davete ilişkin yanıtını İzmir Barosu internet sitesinden yanıtladı.

"Bu cevabi yazımızla, siyasi kararlarla, mesleki faaliyetlerini gerekçe göstererek yüzlerce mensubunu tutsak ettiğiniz onurlu bir mesleğin temsilcileri olarak, yaptığınız nazik daveti geri çevirmek zorunda olduğumuzu bildiriyoruz" denilen açıklamada Yargıtay ve diğer barolara da "Bize kalırsa, siz de o salona gitmeyin" çağrısı yapıldı.

"Biz avukatlar, yargı bağımsızlığı için tarih boyunca mücadele ettik. Yeni adli yılda da bağımsızlığımızdan aldığımız güç ve tarihimize gelen kararlılıkla bu mücadeleyi sürdüreceğiz" denilen açıklama, "Halkın zerre kadar güven duymadığı bir yargı sisteminin

parçası olmamak için sizlerin de 'kendinizi öz-gürleştirmenizi' temenni ederiz" denilerek sona erdi.

İzmir Barosu'nun çağrısı yanıtı kalmadı. Ardi ardına barolar cevap yayımlayarak davete katılmayacaklarını bildirdiler. Yargıtay'ın davetine ilk anda

11 Baro'dan redd yanıtı geldi. Ankara Barosu "Avukatların, hâkimlerin ve savcılarının siyasal iktidara ait modası önceki yüz-

yılda geçmiş saray çatıları altında adli yıl karışladığı, alkış tuttuğu ve edilecek bağımsızlık söylemlerinin bizzat bu alkışın tutulduğu mekâna çürütüleceği bir adli yıl açılış töreninde bulunmamayı bir tercih değil, kutsal mesleğimizin ettiğimiz yeminle üzerimize yüklediği bir görev olarak görüyoruz" dedi.

İstanbul barosu da "bu davete katılmak, hukuk ve adalet öğretilerinin reddi anlamına gelir" dedi.

Van Barosu, "Yargının bağımsızlığı adına sizler gibi ülkenin yargı sisteminde çok önemli yerlere sahip olan yargı mensuplarının da Beştepe'de yapılacak açılışa katılmaması gerektiğine olan inancımızı bildiriyoruz" dedi.

Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'nde gerçekleşecek adli yıl açılış törenine katılmayacaklarını açıklayan 41 baroya, sosyal medyadan "alternatif adli yıl açılış töreni" düzenleme çağrısı yapıldı.

talep ettiğimiz için bile vatan haini olurduk. . .

Nazımın bir şiiri geliyor aklima dostlar:

"Vatan çiftliklerinizde, kasalarınızın ve çek defterlerinizin içindekilerse vatan, vatan, şose boylarında gebermekse aşıktan, vatan, soğukta it gibi titremek ve sıtmadan kıvrılmaksa yazın, fabrikalarınızda al kanımızı içmekse vatan, vatan turnaklarıysa ağalarınızın, vatan, mızraklı ilmiühalse, vatan, polis copuysa, ödeneklerinizde, maaşlarınızsa vatan, vatan, Amerikan üsleri, Amerikan bombası, Amerikan donanması topuysa, vatan, kurtulmamaksa kokmuş karantılığımızdan,

ben vatan hainiyim.

Yazın üç sütun üstüne kapkara haykaran puntolarla :
Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ."

Bir Mücadele Birliği Okuru

"Vatan Hainliği"ne Devam

TBMM Başkanı Mustafa Şentop, 22 bin 200 Türk lirası maaş alan milletvekillerinin geçinemediğini söyleyince, Türkiye'de gündemden neredeyse hiç düşmeyen vekil maaşları bir kez daha tartışma konusu oldu.

Harcaması az olan vatandaşa milletvekili maaşının çok geldiğini, maddi durumu olmadığı için aracı olmayan vekiller olduğunu, kimisinin kira ödemek durumunda kaldığını anlatan Şentop'a tepkiler büyüdü.

Türkiye'de milletvekilleri 22 bin 200 Türk lirası maaş alırken, bir asgari ücretli çalışan 2 bin 20 lira ile geçinmek zorunda. Bu, vekillerin asgari ücretinin yaklaşık 11 katı maaş aldığı anlamına geliyor.

Kimi vekiller "Türkiye'de yaşam koşullarının da, asgari ücretlinin durumunun da farkındayız" demekle yetinse de kimi vekiller de tartışmaları çirkin bul-

duklarını belirterek "ülkenin gündemini böylesi polemiklerle meşgul etmenin doğru olmadığı" görüşünü savundu.

Diğer taraftan da milletvekilleri ya da belediye başkanlarının farklı farklı devlet kurumlarından 2-4 maaş aldıkları da gündemde.

Dostlar, hangi gün borçlar ve zamlarla uyanmıyoruz ki güne. Yaşam alanlarımız, ev ve iş yaşamımız buna dahil. Hangi gün en ufak bir düzenleme yapılmasını istediğimizde "terörist" oluyoruz ki. Bizim adımıza karar veren sermaye sınıfının sahneye sunduğu temsilcileri -ve tek işi el kaldırıp indirmek olanlar- "geçinemiyoruz" diyebiliyorlar.

Madem sömürgeci geçinemiyormuş, e bir şeyler yapmalıyız de mi? Hortumlamadıkları üç beş kuruş kaldıysa hesaplarına mı yatarsak, ne dersiniz. Ya da kapılarına gidip "ya araca para vermeyin gelin biz sırtımızda götürelim sizi

meclise" mi demeli. Zaten inmek bilmiyorsunuz gerçi sırtımızdan değil mi ama? Ya da şöyle okkalı bir cevap mı versek. . .

Aynı sınıflardan ve aynı sınıflara hizmet ediyoruz geçinemediğini iddia edenlerle. . . Çıkarımız aynı, yediklerimiz içtiklerimiz hayallerimiz ve dünyamız; her şeyimiz aynı. Onlar sermaye sınıfına hizmet ettikçe terfi alıyor, sırtları sıvazlanıyor, bizler sözümlü söyledikçe zindanlara atılıyor.

Bir şeylerin değişmesi için, her seferinde sandığa çağırılanların yaşamları nasıl da hayatımızdan kopuk. Milletvekili maaşlarını eleştiren bazı milletvekillerinin önerileri de; "milletvekili maaşları, işçi maaşlarının dört katı oranında olması yeterlidir. 11 kat çok fazla" diyebiliyorlar. . . Neden kalifiye bir işçiden fazla alınsın ki, yahut parasız ve gönüllü çalışsın desek kaç milletvekili o göbeklerini kaldırıp meclise giderdi acaba? Ki bunu

SIKICI RAKAMLAR HEYECANLI SONUÇLAR

Umut Çakır

Sonunda yaptılar tercihlerini, buna uygun adımlar peşi sıra geliyor. Merkez Bankası başkanı görevden alındı, siyasi baskıyla faiz oranları indirildi. Böylece bir eşik aşıldı; tam ilhak altında yürütme erki bir Salto Vitale ("Ölüm parentesi")'ye soyundu.

Dinci-faşizm, tam ilhak sürecindeki sistemin yürütme erki olarak, bir tercih yapmaya zorlanmaktaydı: Ya ekonomik krizin komaya soktuğu şirket ve bankaların hangisinin kurtarılacağı kararını "piyasa"ya bırakıp, elinin altındaki devasa Hazine kaynaklarını yine "piyasa"nın emrine hazır hale getirecekti; ya da bu kararı kendisi verecek ve hazine kaynaklarını yine kendine yakın teknelci gruplara peşkeş çekecekti. İkinci yolu tercih etti dinci-faşizm. Her zaman olduğu gibi, teknelci sermayenin özel çıkarları, egemenliğin genel çıkarlar ile bir çatışmaya girdiğinde, kazanan taraf özel çıkarlar olur.

Fakat eklemek gerek, dinci-faşist iktidarın yaptığı bu tercih, kendileri açısından ahmakça, sonu belirsiz maceracı bir tercih değil. Aksine, ince bir hesaplanmanın yapıldığı bile söylenebilir. Meseleyi damadın liyakatı ile ölçenler, herkesi aynı budala darkafalığa davet ediyorlar sadece. Oysa hesap o kadar karmaşık değil ve damat değil, "oğlucuk" bile üstesinden pekala gelebilir. Şöyle: İster hazine ve devlet imkanları tüm egemen sistemin kurtarılmasına feda edilsin, isterse özel çıkarlara peşkeş çekilsin, her iki durumda da dinci-faşizmin hükümet koltuklarında oturma koşulları elden kaçıyor. Halbuki yandaş sermaye tekellerinin servet birikimlerinin ardında, yürütme erkinin sağladığı imkanlar yatıyor. Eğer hükümet koltukları elden giderse, muazzam borç yükü altında bu grupların bir anda sıfırı tüketmeleri kaçınılmaz. Öyleyse, henüz vakit varken yandaş tekellerin borçlarını kamuya devretmek ve birikmiş serveti bu yoldan kurtarmak adına -Financial Times'in yorumuyla- "ekonomiyi uçurumdan aşağıya atmak" mümkündür. Öyle yaptılar.

Şu gerçeğin altını bir kez daha çizelim: Adlarını yalnızca kamu ihalelerinde duyduğumuz yandaş tekellerin servetleri, tümüyle Hazine'ye bağımlıdır. Bütün o yatırımlar için gerekli borçları, kamu bankalarının garantisizle alınmış ve borç ödeme servisleri, Hazine'den aktarılan paralara dayandırılmıştır. Örnek olsun: 3. Havalimanını yapan İGA adlı konsorsiyumun tam 5 milyar avro borcu var; bu tüm zamanların rekorudur. Açıklanmayan daha başka rekorlar da mevcut. Azerbaycan devlet petrol şirketi adına (SOCAR) Aliğa'ya 10 milyar dolar tutarında bir rafineri inşa edildi. SOCAR'ın Türkiye'deki şirketinin sahibi, bizzat RTE ve ailesidir ve bu muazzam yatırım için ne kadar borcun Hazine hesabına çıkarıldığını rakamlarına henüz ulaşabilen kimse yok.

Dinci faşizm, inşaat-enerji-AVM bloku krizin darbeleri altında dağılınca, bankalardan, yandaş tekellerin kurtarılmasını istedi. Bu amaçla İşbankası'na el koyma girişimleri üzerinden, bankaları tehdit bile etti. Ancak bankalar, mali açıdan durumları felaket bu şirketleri kurtarmaya pek hevesli olmadılar. En son, haziran ayında yapılan bir toplantıda çoğunluğu yandaş inşaatçılar, 60 milyara yaklaşan borçları için, masadan elleri boş kaldılar. Muhtemelen bu gelişmeden sonra dinci faşizm, Merkez Bankası başkanını görevden almak ve faizleri baskıyla indirmek gibi kararlar aldı. Rubicon bir kez geçilmeye görsün; her adımı, bir sonraki izlemek zorundadır. Başkanı kovulan Merkez Bankası'na ihtiyaç akçelerine el konulmasa eksik kalırdı.

Londra finans baronlarının basın bülteni gibi çalışan Financial Times'e göre bu "pervasız adımlar, kendi gidişini ivmelendiren" dinci-faşizmin, ekonomik kriz karşısındaki büyük çaresizliğine işaret ediyor. Pek çok uzman için doğrudan para basmak anlamına gelen ihtiyat akçelerine el koyma kararını, borç senetleri ile şişirilmiş Hazine izleyecek. Ve bu borç kasası, yandaş tekellerin borcunu üstlenecek kamu bankalarına kaynak olacaktır. Bu yoldan her şey, baş döndüren bir anafora kapılıyor. Bu acıklı hikayenin sonu, Moody's adlı kuruluşa göre, döviz mevduatlarına el koymaya varacak. Peki ama, yandaş kuruma operasyonlarıyla gravyer peynirine dönen bütçe ile maaşlar nasıl ödenecek? Bir kez Rubicon aşıldığında, şapkadın her tür taşın çıkabilir.

Ekonomik kriz üzerine yazılanlar, çoğu kez, okuyucuları sıkıyor. Ancak krizin gidışımlı izlemenin pek çok yararı var. Bu kriz önceliklerden farklı olarak, merdiven biçimli bir düşüş eğrisi çiziyor. Bir anda hızlı ve dik bir çöküş, sonra düz bir çizgi, bir sonraki çöküş dek her şeyin yolunda gittiği algısı. . . Devrimimiz, hiç olmadığı kadar, ekonomik çöküşün yarattığı öfkeden yararlanacaktır ve yararlanıyor. Ve devrimci proletarya eğer bu süreçte ciddi bir politik hataya ya da ataletle teslim olmaz ise, yığınsal devrimin hegemon gücü ve sürükleyicisi durumuna erişecektir. Sorun şu ki, aynı ekonomik kriz süreci, bolca umutsuzluk da üretiyor. Bu duygunun küçük-burjuva katmanlardaki karşılığı, politik tutum ve davranışta olağanüstü yalpalamadır.

Kriz, dik bir inişin ardında, az çok istikrar kazanmış bir seyrizlemeye başladığında, küçük burjuvaların kendilerini kurtarma hevesleri depresyona ve umutsuzluk devrine karşı yöneliyor. Ne zaman ki kriz dik çöküş eğilimine girer, bu kez küçük burjuvaların umutsuzluğu düzene yöneliyor.

Proletarya kendi saflarında tam bir politik berraklık, karakter sağlamlığı, ilkesel tutum ve tutarlı bir taktik çizgiyi pekiştirmek için, amansız kavganın gerektirdiği her şeyi yapıyor, yapmaya devam edecek. Krizin seyrine dair her tür açıklık, bu çabayı mutlak surette destekleyecektir.

İş Bulamayacağını Bildiği Halde İnşaat Mühendisliği ve Mimarlık Bölümlerini Tercih Eden Toplam 187 Öğrencinin Emniyetteki Sorgusu Sürüyor: "Maksadınız ne?" Zaytung

Yapılan Son Vergi Zammının Ardından Sigara Şirketlerinden Hükümete Sert Tepki: "Lan bi mücade edin bir kere de biz zam yapalım..." Zaytung

Kapitalizm'de Kadın Taciz-Tecavüz ve Baskı-2

Evvel Temmuz Festivali'nde DÖB'lü kadınlar olarak yaptığımız "Kadınlar Neden ve Nasıl Örgütlenmeli" başlıklı panelimizin sunum metninin kalan kısmını sizlerle paylaşıyoruz.

Kapitalist sistemde kadınların yaşadığı en büyük sıkıntılardan biri de şiddet, taciz ve tecavüz. Neredeyse her kadının maruz kaldığı durumlar bunlar. Kadına yönelik şiddetin temellerine bakıldığında zaman zaman kadının toplumsal olarak ikincil konumu çıkıyor karşımıza. Bu ikincil konuma sebep, cinsel, sınıfsal ve ulusal ezilmişlikleridir. Fakat şiddet eylemi kadının cinsel ezilmişliğiyle ele alınamaz sadece. Bu şekilde yaklaşırsak sorunu tam olarak kavrayamayız ve uygun çözümler üretmeyiz. Cinsel ezilmişlik kadının sınıfsal ve ulusal bağlarıyla bir bütündür. Şiddetin kökleri özel mülkiyetten doğar ve özel mülkiyet kaldırılmadan kadın sorunu ve şiddet sorunu çözülmeyecektir. Bir örnek vermek gerekirse bakirelik ve ilk gece hakkını verebiliriz. Bakirelik el değmemişlik, kirlenmemişlik, kullanılmamışlık anlamı taşır. Bakire bir kadın özel mülkiyet olarak değerlendirilir. Kimseye cinsel ilişki yaşamayan kadının "meta değeri" yüksektir. Kadına yönelik şiddet alttan alta meşru gösteren ve yaşanan korkunç rakamlardaki cinayetleri cinnet deyip anlayışla karşılamaya hazır bir sistem var karşımızda. Son yıllarda kadın cinayetleri oldukça artış göstermiştir. Türkiye'de kadın cinayetleri ve çocuk istismarı raporunda yer alan verilere göre 2019 yılının ilk 6 ayında;

- 214 kadın erkekler tarafından öldürüldü.
- Kadın cinayetlerinde bir önceki yıla göre yüzde 4 artış yaşandı.
- 99 kadın cinsel saldırıya uğradı ve 28 çocuk istismar edildi.
- "Küresel Toplumsal Cinsiyet Uçurumu 2018 Raporu"na göre Türkiye 144 ülke arasında;
- Kadınlar iş gücüne katılımında 131'nci sırada.
- Kadınlar siyasal hayata katılımında 113'ncü sırada.
- Kadınlar eğitim eşitliğinde 106'ncı sırada.
- 3 milyona yakın kadın okuma yazma bilmiyor.
- Her 10 kadından 4'ü eş veya birlikte olduğu erkeklerin şiddetine maruz kalıyor.
- Türkiye'de kadınların yüzde 36'sı fiziksel, yüzde 12'si cinsel şiddete maruz kalıyor. Her ikisine birden maruz kalanların oranı ise yüzde 38 dolaylarında.

Peki 2016 yılından bu yana kadın ve çocuklara yönelik suçlardaki artış neden bu kadar çok? Kadınların ikinci planda olması, ayrımcılığa maruz kalmaları, şiddetin meşrulaştırılması, yaşanan siyasal ve ekonomik kriz, kültürel çürüme ve yozlaşma... Katillere verilen cezalar oldukça komik. İyi halden, pişmanlıktan, ağır tahrik indiriminden, şık giyinip kravat takmaktan kaynaklı birçok katil ceza almıyor ya da ceza indirimi alıyor... Tabii ki bu şekilde tacizlerin, tecavüzlerin önü

açılıyor ve bunu devlet bizzat bilinçli olarak yapıyor. Neden? Araştıran, sorgulayan, başkaldıran, bilinçli kadınlardan korkuyorlar. Çünkü bilinçli bir anne bilinçli çocuklar demektir ve devlet siyasal olarak bilinçli insan istemiyor. Bundan kaynaklı bilinçli nesil yetiştiren kadınlara sürekli saldırıyor, katliamların önünü açıyor. Yaşanan kadın cinayetlerine örnek vermek istiyorum biraz, verecek o kadar çok örnek var ki karşımızda.

Özgecan ASLAN'I hepimiz biliyorsunuz. 2015 yılında Mersin'in Tarsus ilçesinde ortadan kayboluyor ve 13 Şubat'ta yakılmış cesedi bulunuyor. Otobüs şoförü tarafından tecavüze uğruyor, bilekleri kesiliyor ve yakılarak katlediliyor. Büyük bir ses getiriyor bu olay. Kadınlar bu katliama karşı alanları dolduruyor. 2016 yılında 12. sınıf lise öğrencisi Cansel, öğretmen tarafından cinsel istismara uğruyor. Durumu diğer öğretmenleriyle paylaşıyor. Okul yönetimi üzerini kapatmaya çalışıyor. Şikayetlerinden sonuç alamayan Cansel, ba-

basının tabancasıyla intihar ediyor. Şule Çet... Çok yeni bir olay. 23 yaşındaki Gazi üniversitesi öğrencisi Şule Çet bir yandan üniversite okuyor diğer yandan maddi sıkıntısı olduğu için yarı zamanlı işlerde çalışıyordu fakat işlerinin bozulduğunu söyleyen patronu onu işten çıkarıyor. Patronundan alacak parası olan Şule, 28 Mayıs günü patronuyla plazada buluşmaya gidiyor ve sabaha doğru patronu tarafından tecavüze uğrayarak 20.kattan aşağı atılıyor. Katiller önce serbest bırakılıyor daha sonra da tutuklanıyor. Dava hala devam ediyor.

Bir başka örnek Berfin Özek... İskenderun'da yaşayan 19 yaşındaki Berfin, Ocak ayında dersahnedeki eski erkek arkadaşının asit benzeri bir sıvıyı yüzüne atması sonucu ağır yaralanıyor. Yüzünün önemli bir kısmı yanık, gözünü de kaybediyor.

Saldırı tam olarak 15 Ocakta gerçekleşiyor ve büyük bir yankı uyandırıyor daha sonra Berfin'in ameliyat masrafları vs duyurusunda bulunan Merve Demirel hiçbir sonuç alamıyor tabii. Nisan ayında başka bir olay, İstanbul Avcılar'da metrobüste yaşanan; 23 Nisan tarihinde Fatih Özdemir isimli erkek bir kadına cinsel saldı-

rıda bulunuyor. Özdemir, kadının tepkisi üzerine yolcular tarafından metrobüsten indiriliyor. Cinsel saldırıya maruz kalan kadın adamı teşhir ederek "Ben susmayacağım, sen utanacaksın" diyor. Ankara Ün. Veterinerlik Fakültesi Prof.Dr Hasan Bilgili, sahip olduğu hastanede çalışan veteriner hekime tecavüz etmesinin ardından serbest bırakılıyor. Rektörlük sessiz kalıp suça ortak oluyor ve işe geri almıyor. Fakat bu kadınlar, sadece Türkiye'de yaşanmıyor. Sudan'da 30 yıllık El Beşir diktatörlüğüne karşı eylemlerin başını kadınlar çekiyor. "Kadının yeri evidir" deyimi yerine "kadının evi devrimdir" sloganı ön plana çıkıyor. Ülkenin cinsiyetçi ve ataerkilli toplum yapısına karşı binlerce kadın sokakları dolduruyor.

Bir başka örnek ABD'nin Alabama eyaletine en sert kürtaj yasa tasarısı olarak görülen ve kürtajı gerçekleştiren doktorlara 99 yıla kadar hapis öngören bir yasa getiriliyor. Kürtaj hakkı kadınların ellerinden alınıyor. Ardından Georgia ve Missouri eyaletleri bu yasak dalgasına katılıyor. Peki yaşanan taciz, tecavüz ve baskılara karşı devlet ne yapıyor? Hiçbir şey yapmıyor; bu saldırıların üstünü kapatıyor ve katliamların önünü açıyor. Bunu devletin tepesindekilerin söylemlerinden de görebiliyoruz.

"Bir tane kadın mıdır kız mıdır bilmem?"; "1) Kadına şiddet abartılıyor. 2) Ben zaten kadın erkek eşitliğine inanmıyorum. 3) Kürtaj tartışmaları için: Benim bedenim benim kararım diyenlerin feminist söylemi. 4)Kürtajı bir cinayet olarak görüyorum. Tecavüze uğrayan doğursun, gerekirse devlet bakar" söy-

leminde bulunmuştu AKP'li bakan Recep Akdağ. "6) Tecavüzçü, kürtaj yaptıran tecavüz kurbanından daha masumdur". 7) "Kadın ahlaklı olsun kürtaj yapmak zorunda kalmayın" Melih Gökçek. 8) "Anası tecavüze uğruyorsa neden çocuk ölsün anası ölsün" Melih Gökçek. 9)RTE Münevver Karabulut cinayeti için "Yalnız bırakılan ya davulcu ya zurnacıya kaçır" demişti. 10)AKP'li bakan Veysel Eroğlu kendisinden iş isteyen kadına "Evdiki işler yetmiyor mu" dedi. 11) "Medya olayları abartıyor kadına yönelik şiddet algıda seçicilik" diyen AKP'li kadın bakan Fatma Şahin. "Hamile kadın sokakta dolaşamaz. Kadınlar için tek kariyer anelik. Kahkaha atan kadın söförsizdir." diyen Bülent Arınç. Ve daha bir çok örnek..

Kadına yönelik bu yaklaşımları şöyle açıklayabiliriz: Yasalar özel mülkiyeti korur. Yasaları polis korur. Polisi devlet korur. Devlet ise işte az önce saydığımız söylemlerle gerici gelenek, ideoloji ve görnekleriyle, zihniyetiyle toplumsal baskıyı onaylatarak ayakta kalır. Şiddet ve cinayetler her zaman özendirilir, meşrulaştırılır. Kadına şiddet ve baskı kadınların bedeni üzerinden de yapılır. Devlet, kadın bedenini kontrol altına alır her zaman. Kadın bedeni, kapitalizm içerisinde, çeşitli alanlarda teşhir ediliyor. Güzellik algısı, moda, estetik anlayışı, medya, internet, reklamlar aracılığıyla kadın bedeni üzerinde büyük bir baskı uygulanıyor. Kadın bedenine yönelik büyük bir saldırı mevcut ve kadın bedeni kapitalizmde meta olarak her yerde kullanılmaya çalışılıyor.

Darağacından Notlar

Kitap Tanıtımı

Julius Fučík
Darağacından Notlar

Darağacından Notlar kitabı, her devrimcinin çok merak ettiği kendisi gibi başka ülkelerde yürütülen devrimci mücadelelerde gerçekleşen kahramanlıklara, yaşanan acılara ve aşklara değiniyor.

Çekoslovakya'da Nazi işgali yıllarında geçen hikaye, komünist hareketin önderlerinden Julius Fučík'e odaklanıyor. 1903'te Prag'da doğan Julius Fučík, komünist partinin saflarına genç yaşlarda katıldı. 1930'da gizlice Sovyetler Birliği'ne giden Fučík, 1934'te geri döndü. Çekoslovakya'nın Almanlar tarafından işgal edilmesiyle Çekoslovakya Komünist Partisi'nin örgütlediği yer altı faaliyetlerine katıldı ve hareketin önderlerinden biri konumuna yükseldi.

Bu zaman diliminde partinin illegal yayınların çıkarılması sorumluluğunu alan yazar işleri müdürü Fučík, 1942'de ziyaret ettiği bir evin Gestapo ve işbirlikçi Çekoslovak polisi tarafından basılmasından sonra tutuklandı. 18 ay boyunca işkence ile geçen sorgulamalarda faşizm ağzından tek bir kelime dahi almadı, O, partisine ve yoldaşlarına ihanet etmedi.

Romanın en çok yoğunlaştığı şeylerden biri de Fučík'in işkencede, en ağır koşullar altında, hayatının aşkı eşi Gustina'nın da aynı sorguda işkence gördüğü bir ortamda bile, kendi iç sorgulayışlarında her zaman, dürüst bir devrimci olarak devrimci coşku ve adanmışlık ile düşmanla asla uzlaşmaya girmemiş,

boyun eğmemiş oluşunu anlattığı yazarın kendi cümleleridir. Bütün imkansızlıklara, dişleri titreten elektrige, düşmanın copuna karşı küçük bir kalem ve bir parça kağıt ile hayata tutunan, kavgayı büyüten bir devrimci olarak karşımıza çıkıyor Fučík. Hayatının aşkı Gustina ile son görüşmesinde ölüme gideceğini bile bile "Canımızı alabilirler değil mi Gustina; ama aşkımızı onurumuzu alamazlar..." Bütün bunlar geride kaldıktan sonra yeniden biraraya gelecek olursak nasıl yaşayacağımızı hayal edebiliyor musun? Özgür bir hayatta, yaratıcı özgürlüğün güzelleştirdiği bir hayatta yeniden buluşmak...Onca yıldır özlemimi çekip sabırla çaba harcadığımız, şimdi de uğruna ölüme gittiğimiz şeylere eriştiğimizde..." diyerek bir komünistin en zor zamanlarda bile geleceğe dair düşüncesinin, umudunun hiç bitmediğini, kar altındayken bile güneş düşü görebildiğini göstermiştir.

Kitap boyunca insan soyunun en soylusu olan bir komünist devrimcinin devleşmesini ve karşıdaki gaddar düşmanın, Sovyet topları Nazileri döverken ve komünistler onları işkencede yenerken, korkularının büyüdüğünü görüyoruz.

Doğanın Kurtuluşu İçin Mücadeleye!

Dinci-faşizm toplumun yaşadığı her hücreni bir mengine çalışırken, bu baskı dalgasında pervasızca en çok kullanılan araçlardan biri hiç kuşku yok ki, medyadır. Geçtiğimiz yıllarda saraya yönelik yapılan eleştirilere sansürlere getirilmesinden tutun da çocuk tecavüzlerine, doğa katliamlarına, işçi cinayetlerine, kadınlara yönelik saldırılara, hatta ihmaller yüzünden hayatını tren kazalarında kaybedenlere dair haberlere kadar birçok haber sansürlendi; buna dair yayın yasağı getirildi; hatta bunların haberini yapan gazetecilere soruşturmalar açıldı, cezalar yağdırıldı.

Sermayenin egemenliğini ideolojik, kültürel ve politik olarak sürdürmeye çalışmasında en önemli araç olan medya, yani yayıncılık faaliyetlerinde muhalif kanallara söz hakkı tanımayan dinci-faşist iktidar, devlet kanallarına yansıyan en masumane tepkiler bile katlanamıyor. Geçtiğimiz günlerde TRT Çocuk TV kanalına telefonla bağlanan bir çocuğun Kaççz Dağları'nın katledilmesine, yok edilmesine karşı söz söylediği sırada sansüre uğraması, konuşmasının engellenmesi bunun örneklerinden biridir.

Dinci-faşizmin toplumun algısını yönettiği, sermayenin bekası için halkı yayıncılıkla sürekli zehirleyen iktidar kanalları, işte doğa katliamına karşı en masumane tepkiye bile katlanamıyor; bu tepkinin orada yayınlanmasının halkın öfkelerini daha da büyüteceğini ve olayların farkında olmayan kesimlerin de gerçeklere uyanabileceğini sağlayacağını bildiği için hiçbir tepkiye fırsat bırakmıyor. Daha önce kent savaşları sürecinde, Kanal D'ye canlı yayında bağlanıp Kürdistan'da yaşanan katliamlara karşı sadece "Çocuklar öldürülmesin, bu saldırılar son bulsun" dediği

için bebeği ile birlikte tutuklanan Ayşe öğretmen, hâlâ belleklerimizde tazeliğini koruyor. Evet, karşımızda yıkılmaya mahkum, yönetememe krizinin, ekonomik ve siyasal sancılarını yaşayan bir dinci-faşist iktidar ve sözcüsü olduğu sermaye sınıfı var. Bugün halkların sermaye alanları olan, halkların belleğinde önemli yeri bulunan Kaz Dağları'na, Hasankeyf'e, Munzur'a, Salda Gölü'ne, Hevsel'e, Ege'deki zeytinliklere, Toros ormanlarına daha fazla kar ve rant için saldırın sermaye sınıfına karşı hem ekolojik mücadeleyi büyütmek hem de siyasal devrimci mücadeleyi yükseltmek gerekiyor.

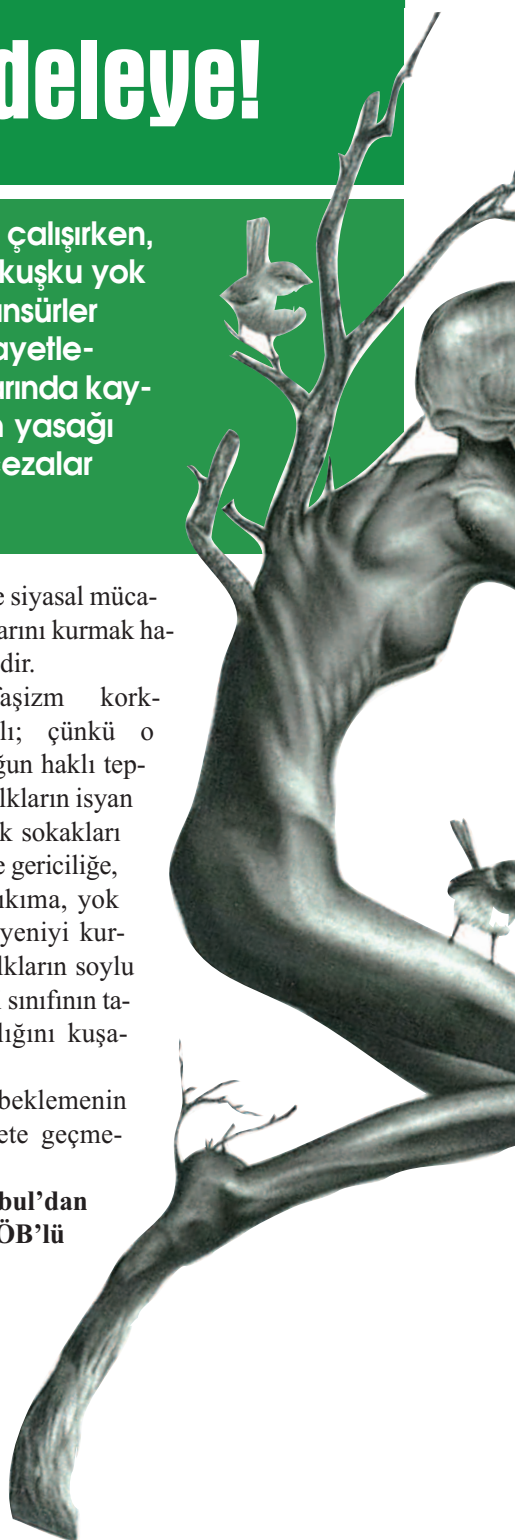
Bugün küçük bir çocuğun "Kaz Dağları katledilmesin" sözlerine katlanamayan, bu tepkilerin çığ gibi kitlesel bir harekete dönüşeceğini bilen sermaye sınıfını ve dinci-faşizmi rahat sermaye sınıfını ve dinci-faşizmi rahat sermaye sınıfını, çünkü doğanın kurtuluşu salt ekolojik direnişlerle mümkün değil. Bugün dünyanın bile küresel ısınma yüzünden insan türü için sayılı ömrü kaldığını söyleyen bilim insanları ciddi uyarılarda bulunurken, doğa katliamlarına karşı gelişen yerel direnişleri, eylemleri büyütmek ve genel

toplumsal ve siyasal mücadele ile bağlarını kurmak hayati önemdedir.

Dinci-faşizm korkmakta haklı; çünkü o küçük çocuğun haklı tepkisi yarın halkların isyan çığlığı olarak sokakları çınlatacak ve gericiliğe, yağmaya, yıkıma, yok oluşa karşı yeni kurmak için halkların soylu öfkelerini, işçi sınıfının tarihsel haklılığını kuşanacak!

Şimdi beklemenin değil harekete geçmenin zamanı!

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

TRT Çocuk'tan Açıklama: "Kaz dağları ile ilgisi yok. Genel olarak bilmiş bilmiş konuşan çocuklara sinir oluyoruz..." Zaytung

Bu Yaz Düşünlerde 12 Adet Çeyrek Altın Taktığını Ağzından Kaçıran Devlet Memuru Hakkında Zimmet Soruşturması Başlatıldı... Zaytung

"Hacettepe'ye Dokunma"

Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nün Hacettepe'den ayrılacağı ve "15 Temmuz Üniversitesi" adıyla yeni bir üniversite olacağı söylendi.

Daha önce de İstanbul ve Gazi Üniversiteleri bu şekilde bölünmüştü.

Çıkan bu haberlere ilişkin Hacettepe Üniversitesi Öğrenci Toplulukları ortak bir açıklama yaparak Rektörlükten açıklama talep etti.

"Hacettepe'ye dokunma" başlıklı açıklamada, "Hacettepe Üniversitesi öğrencileri olarak üniversitelerin bütünlüklü yapısının bozulmasına izin vermeyeceğimizi hatırlatıyoruz" denildi.

Öğrenciler, "Bilim ve eğitim üretiminde büyük görevleri olan üniversiteleri bölerek zayıflatacak bu uygulama, üniversitemizin bütünlüğünü bozarak hükümetin kendi politikasını yaymasını kolaylaştıracağı gibi,

edatimin niteliğini de düşürecektir. Aynı zamanda her iki kampüs içerisinde faaliyet yürüten toplulukların çalışma olanakları ortadan kalkacak, iki kampüs içerisindeki toplam akademik bilgiden öğrenciler faydalanamayacak, seçmeli ders seçimleri aksayacak ve bizleri zor durumda bırakacaktır.

Bizleri bu denli hiçe sayan bir uygulamanın iddiası dahi kabul edilemez. Hacettepe Rektörlüğü başta olmak üzere yetkili kurumların bu duruma bir açıklama getirmesini talep ediyoruz. Hacettepe öğrencileri olarak bu durum karşısında tutumumuz nettir" dediler.

Öğrenciler sosyal medyada da olaya tepki gösterirken, bu kurumların tasfiye edilmesini "ülkenin hafızasının

silinmek istemesi"ne bağlıyorlar.

Hacettepeli öğrencilere yanıt YÖK'ten geldi. YÖK haberleri yalanlayarak Hacettepe Üniversitesi'nin bölünmesi ya da adının değiştirilmesine ilişkin herhangi bir çalışma bulunmadığını; 15 Temmuz Üniversitesi adıyla yeni bir üniversite kurulmadığını söyledi.

Kavaklık'ta Gelişmeler

Kavaklık İnisyatifi'nin ODTÜ'de Kavaklık Direnişi ve sürecin gelişimine dair açıklamasını sizlerle paylaşıyoruz.

"ODTÜ Kavaklık'ta bir ay boyunca süren kanunsuz işgal, direnişin 86. gününde Kavaklık İnisyatifi tarafından sona erdirdi. Kavaklık'ı ODTÜ'lülere kapatan tel örgü gerekli yerlerde kaldırıldı, nöbet çadırları Kavaklık'a yerleşti.

Kavaklık Direnişi, rektörlük ile KYK arasında, ODTÜ kurumsal iradesini hiçe sayarak yapılmış kanunsuz protokol bütünüyle iptal edilene kadar kararlılıkla sürecek. 8 Temmuz Pazartesi günü Kavaklık direnişine yapılan saldırı sonucunda alan çitlerle kapatılmış, aynı gün Çankaya Belediyesi, kurulmuş şantiye barakasının kaldırılması için tutanak tutmuş, yapının kaldırılması için işgalci protokol taraflarına 1 ay süre vermişti. Bu sürenin sonunda dün, Çankaya Belediyesi Yapı Kontrol Müdürlüğü ekibi şantiyeye gelerek durum tespiti yaptı ve yıkım kararını Belediye Meclisi'ne sundu. Kavaklık İnisyatifi bugün ilgili Müdürlük ile görüşti; Belediye Meclisi'nden yıkıma onay kararı çıktığı öğrenildi. Bu çerçevede karşı tarafa belli bir süre içinde yapının kaldırılması için tebligat yapılacağı, kaldırılmaması halinde yıkım programı yapılacağı bilgisi alındı.

Belediyenin yürüttüğü idari süreç şüphesiz doğal ve olumlu görünmektedir. Ancak İnisyatifimiz, rektörlük - KYK işbirliğinin bu doğal sürecin yaşanmasına razı olacağına güvenmemektedir. Bu nedenle İnisyatifimiz, bu ikilinin sürekli kanunsuzluk halini keyfi uygulamalar ile yürüttüğünü, çeşitli oyalamalar ile oldu bittiler peşinde koştuğunu değerlendirmiş ve başından beri apaçık olan kanunsuz işgal haline bugün son vermiştir. ODTÜ'ye ODTÜ dışından hiçbir unsurun yurt yapmak vb. kisveler altında saldırısına göz yummayacağız, izin vermeyeceğiz. Kavaklık İnisyatifi; öğrencileri, öğretim üyeleri, mezunları ve çalışanları olarak tüm ODTÜ bileşenleri ile yan yana olmak, güç birliği yapmak, okulumuzu savunmak iradesini ortaya koymakta, birlikte olma çağrısını yinelemektedir."

Başından beridir aktif parçası ve sürecin takipçisi olduğumuz Kavaklık Direnişi'nde okulun tüm bileşenleri ile birlikte ortak irademizi savunmaya devam edeceğiz; mücademizin oldu bittiye getirilmesine izin vermeyeceğiz. Kavgamız kaldığı yerden devam ediyor.

ODTÜ /DÖB

Doğa İçin Mücadele Politiktir

Geçtiğimiz yıl Avustralya ve İsveç'te iklim değişikliğine, küresel ısınmaya, kapitalizmin doğayı tahrip etmesine karşı ekoloji eylemleri yapılmış, eylemi başlatan Greta'nın çağrısı binlerce öğrenciye yayılmıştı.

Dünyanın birçok yerine yayılan eylemler, Türkiye'de de öğrencilerin Greta'nın başlattığı eyleme destek eylemleri örgütlemesiyle yankısını bulmuştu. İklim için okul boykotu olarak adlandırılan eylemlerde, öne çıkan sempatik bir çocuğun eylemi, bulunduğu sınırlardan çıkıp dünya geneline yayılan bir semge durumuna geldi. Uluslararası örgütler, emperyalist-kapitalist işletmeler bu sempatik çocuğun doğa için yayılan bu çağrılığını dikkate almak zorunda kaldı.

Birçok çevreye "sempatik, duyarlı

bir çocuk" olarak görünen Greta, geçtiğimiz günlerde Hambach Ormanı'ndaki eylemcilerle görüşünce eleştiriler almaya başladı. Hambach Ormanı'nda uluslararası tekelin madencilik faaliyetini bahane ederek, ormanı katletmesine karşı eyleme başlayan, işgal örgütleyen eylemcilerle mücadelelerine dair görüşen Greta, "kendi gündemi dışındaki işlere bulaşıyor, ekoloji mücadelesini politikleştiriyor" denilerek eleştirildi.

Sermaye sınıfı dünya genelinde doğayı daha fazla kâr için yıkıma uğrattırırken, doğayı savunuyormuş gibi görünmek için uluslararası doğa dernekleri kurup bunları kısmen finanse etmeyi de ihmal etmiyor. Ancak ne zaman ki doğa katliamlarına karşı yapılan eylem-

ler politikleşme eğilimi gösteriyor, o zaman burjuvazi şirin görünmek için taktığı o toplumcu ve ekolojiyi önemseyen maskesini indirip, saldırgan haline gösteriyor. Eylemlerin simgesi haline gelen küçük bir çocuğun mücadele eden başka gruplarla dayanışmasını engellerek, ekoloji sorununu sermayenin egemenliğinden bağımsızmış gibi göstermeye çalışıyor.

Şunun asla akıldan çıkarılmaması gerekiyor: Ekolojik mücadelenin toplumsal ve politik mücadeleden bağımsız tartışılan bir olgu olarak konulması, bugün en çok sermaye sınıfının ve onların düzenine çanak tutan reformizmin işine gelecektir.

İstanbul'dan Bir DÖB'li

YENİ İNSANI DEVRİMCİ SAFLARDA YARATMAK İÇİN İLERİ!

K.Taylan Kızıldağ

Sınıf savaşı en acımasız savaşıardan birisi. Bu savaşta iki sınıftan biri hasmının sırtını gerçek anlamda yere getirmeden egemenliğini kuramaz. Dünya genelinde bugün yaşanan her ayaklanma, isyan, kitlesel hareket devrimci güçler sermayenin egemenliğini yıkıp, emeğin iktidarını kurmak için sonuna kadar gitmediği sürece zafer yüzü göremez.

Bugün sermaye sınıfı, hasmının sırtını yere getirmek için, yani işçi sınıfının devrim yürüyüşünü geciktirebilmek ya da engelleyebilmek için her türlü yöntemle başvurarak gerici bir savaş yürütüyor. Devrim mücadelesinin geliştiği yerde gerici burjuva terör, katliamlar, olmadı politik çevirme hareketleri, o da olmadı gerici olan, ama halklara demokrat gösterilip parlatılarak sahneye sürülen, Türkiye'de Ekrem İmamoğlu örneğinde olduğu gibi burjuva unsurları, yöntemleri deniyor.

Dünyanın neresine gidersek gidelim, sınıf savaşının iç savaş veya iç savaşa yakın seyrettiği ülkelerde, sermaye sınıfı karşı-devrimciler aracılığıyla, kendi gerici iktidarlarına dayanarak, askeri, politik ve ekonomik zorun birleşik gücüyle devrim cephesine saldırıyor. Bu saldırı sonucunda bir yandan kavgaya yeni militanlar atılırken, yeni için savaşmayı göze alamayacak ya da yeni insanı kendi şahsında yaratamamış olanlar ise safları terk ediyor.

Özellikle gençlik hareketinde gözlemediğimiz şey, uzun soluklu mücadele yürütebilmek için gençliğin komünist disiplin ve kadro eğitimi ile çelikleşmesini eksik bıraktığımız durumlarda saflarımızdaki insanları kaybedebiliyoruz. Bu mücadelede uzun soluklu olabilmeye başat rol oynayan, her zaman üzerinde durulması gereken durumlardan biri, devrimci faaliyet yürüten gençliğin mücadele yürütürken, yaşanan olaylar ve olgular arasındaki ilişkilerin, sürecin kendisinin, neden ve sonuçlarıyla birlikte maddi zeminini bilimsel temellerde kavraması, özümsemesidir. Mücadele içerisinde uzun soluklu olabilmek, yaşanan zorlukları göğüsleyebilmek için kişinin gerçek anlamda ideolojik-politik olarak ikna olmuş olması gerekmektedir. Kavgada kalıcı olabilmek, uzun soluklu zorlu bir yaşamı ve mücadeleyi göze alabilmek için siyasal bilinç anlamında yetkinleşme, bilimsel sosyalizmin kavranması, ezberlenmesi ya da üstünkörü öğrenilmesi demiyoruz, öğrenilerek kavranması asıl ihtiyaç duyduğumuz çalışma biçimidir.

Aynı zamanda, gençlik kadrolarının duygu eğitiminin komünist disiplin ve proleter kültür, yaşam ve çalışma anlayışı ile eğitilerek pekişmesi gerekiyor. İnsani olarak duyguların savaşa göre eğitilmesi, psikolojik olarak kişinin hazırlanması, daha önceden de tartıştığımız "yeni insanın" yaratılması ile ilgili bir sorundur.

Bugünün gençlik hareketlerinde sadece öğrencilik yaşamı boyunca mücadele edip, daha sonrasında safları terk edenleri mahkum etmeden önce, bu genç insanların ne kadar geliştirildikleri, yeni insanı kendi şahsında yaratması için ne kadar çaba verildiği kolektif olarak değerlendirilmelidir. Bugün yeni insanın devrimci mücadele içinde yaratılması, her birimizin davranışlarında, yaşam alışkanlıklarında, kültüründe, insanlarla kurduğumuz ilişkilerde bir farklılık yaratacaktır. Yeni insan yaratma mücadelesi günlük pratiklerin dışında üzerine özel olarak düşünülmesi, kafa yorulması, buna dair yazılıp çizilmesi gereken bir sorundur. Eğer gençliğin bugün gerçek anlamda komünist bir gençlik olmasını istiyorsak atılacak her adımda, kadro yetiştirme çalışmalarımızda, komünist yeni insanın, geleceğin toplumunu kuracak yeni insanın bugünden yaratılması gerektiği anlayışıyla hareket etmeliyiz.

Eski yaşam alışkanlıklarıyla, küçük burjuva bireyci tutumlarla, bencil yaklaşımlarla, komünal yaşamı reddeden yaşam tarzlarıyla geleceğin komünist insanı bugünden yaratılamaz. İşte bu anlamda her ileri genç yoldaş, kendi eksiklerini görerek bunları kolektif akıl ve çabayla kapamaya çalışırken, saflara katılan yeni insanların gelişimi, yeni insanın genç kadrolarda da yaratılması için özel olarak kendini sorumlu hissetmelidir. Birbir görüşmelerde yapılacak tartışmalar, geri alışkanlıkların, anlayışların üzerine konuşularak bunların mahkum edilmesi ve doğrusunun nasıl olması gerektiğine dair kafa yorulması bizim için özel çalışması olmalıdır. Eğer kolektif olarak örgütlü bir güçsek, birbirimize her anlamda açık olmalıyız, birbirimizin eksik bıraktıklarını açık yüreklilikle eleştirirken, yeri geldiğinde özeleştiri verme konusunda samimi olmalıyız.

Eleştiri-özeleştiri, bir kolektifin, bir genç kadronun kendini yenilemesi açısından kullanılabileceği en önemli araçlardan biridir. Özellikle gençler arasında çok konuşulan aşka-sevgiye devrimcilerin nasıl yaklaştığı üzerine birbirimizle sohbet etmeli, ileri davranışları, yeni insana uygun davranışları ön plana çıkartıp örnek olarak göstererek, geri alışkanlıkları, bireyciliği, konformizmi, statükoculuğu, kariyerizmi, bencilliği mahkum etmeliyiz. Bu çalışmayı en etkin biçimde ortak yaşam alanlarında uygulayarak, paylaşımın nasıl güzel bir duygu olduğunu göstererek, dayanışma ve çikarsız bir şekilde yoldaş olma duygularını insanlara kavratabiliriz.

Kaldığımız evlerden yurtlara, sanat merkezlerinden etkinlik yerlerine, eylem alanından üniversitelere yeni insanın nasıl olması gerektiğini, onun çürümüş burjuva toplumun bireyinden farkını göstermeliyiz.

Devrimci safları sadece gençlik hevesi ile dolduran binlerce genç arkadaşımızın komünist saflarda eğitimini ve bu zorlu, uzun soluklu mücadelede kalıcılığını ancak böyle sağlayabiliriz.

Düzce Cam İşçileri Greve Devam Ediyor

Düzce'de 2. Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet gösteren Düzce Cam San. Tic. A.Ş. işçileri 26 Temmuz Cuma gününden bu yana grevdeler.

Kristal-İş Sendikası'nın örgütlenme çalışması yürüterek yetki belgesi almasının ardından Düzce Cam patronları sendikayı tanımayarak ard arda itirazlarda bulunmaya ve işçileri gruplar halinde işten atmaya başlamıştı. İşten atılan işçilerin sayısı 80'i bulunca işçiler 26 Temmuz 2019 Cuma günü greve gitti.

Yazın en sıcak günlerinde fabrika önünde olan Düzce Cam işçileri 8 Ağustos itibarıyla grevlerinin 14. gününde.

İşçiler, Kristal-İş Sendikası yöneticilerinin de katılımıyla bir basın açıklaması yaparak taleplerini bir kez daha dile getirdi.

Fabrika önünde toplanan Kristal İş üyeleri ve dayanışmaya gelenler sık sık "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "Sendika Haktır Engellenemez", "Yaşasın Düzce Cam Grevimiz", "Direne Direne Kazanacağız", "Açlıktan Ölmeyiz Biz Bu Yoldan Dönemeyiz", "İş Ekmek Yoksa Barış da Yok" sloganları attı.

Basın açıklamasında konuşan Kristal İş Sendikası Genel Başkanı Bilal Çetintaş, "2016 yılının Şubat ayından bu yana işten çıkarılan işçilerin sayısı 80'i aştı. Bu işçiler arasında yasa gereği atanmış işçileri temsilcilerimiz de yer almaktadır" dedi.

Hukuk mücadelesini kazanan tarafın sendika olduğunu, ancak Düzce Cam patronunun davayı kaybettikten sonra da Kristal İş'e görüşmeyi reddettiğini aktardı.

"Yetki aldık sözleşme masasına gelmedi. Fabrikaların içinde ayrı işletme kuruldu. Okan Cam diye bölüm vardı, anladılar bizim yetki alma aşamasında

olduğumuzu, bunu kapatıp Birlik Cam diye yeni bir yer açtılar. Oradan da yetki geldi sendikaya" diyen Çetintaş, Düzce Cam patronunun aynı iş yerine bağlı Samsun Kavak'ta bulunan seramik camları ve değişik enerji camlarını üreten Çetaş Fabrikası'nda da yetkiyi aldıklarını ve sözleşme görüşmesine davet ettiklerini, ancak davetlerine yanıt gelmediğini söyledi. Bu fabrikada da aynı patrona

bağlı olduğu için aynı TİS taslağını sunduklarını ifade eden Çetintaş, ertesi gün İşkur'un daveti üzerine orada görüşmeye gideceklerini aktardı.

Çetintaş, "Taşeron işçi alıyor, fabrikada çalışmaya devam eden örgütsüz işçilere grev öncesindeki işlerinden farklı işler yaptırıyor. Sendikamız bu konuda gerekli tüm yasal girişimleri yapmaktadır" dedi.

Taleplerinin "atılan işçilerin işlerine iade edilmesi ve sendikasızlaşmaya yönelik yasadışı baskılara son verilmesi" olduğunu belirten Çetintaş, üyesi oldukları IndustriALL Küresel Sendika'dan Düzce Cam'ın sendika düşmanı tutumu konusunda şirketin yurtdışındaki büyük müşterilerini bilgilendirmesini talep ettiklerini söyledi.

Çetintaş, Düzce Cam patronlarının Kristal İş Sendikası ile en kısa zamanda görüşme masasına oturması gerektiği mesajını bu kanalla da ileteceklerini ifade etti.

Sibaş İşçileri Çadırı Kaldırdılar

Sibaş işçileri, Tek Gıda-İş Sendikası 7 Nolu Şube Yönetim Kurulu ve Sibaş Gıda İşçileri imzalı bir açıklama yaparak eylemlerinin 220. gününde 5 Ağustos'ta eylemlerinin sona erdiğini duyurdular.

Eylemde gelinen sürece değinen Sendika, yaptıkları açıklamada "...220 gündür Aydın'ın Söke ilçesi, Akçakonağ köyünde kurulu bulunan Sibaş Gıda işyeri önünde çadır kurarak direnen Sibaş işçileri, onları hiç yalnız bırakmayan bu mücadeleyi işçi sınıfının mücadelesi görüşü sahiplenerek tüm emek dostlarıyla beraber bugüne geldi. Sibaş işçilerini yalnız bırakmayan tüm emek dostlarına sonsuz teşekkürü bir borç biliriz.

Gelmiş olduğumuz noktada işe iade mahkemelerinin büyük çoğunluğu yer mahkemede sonuçlanmıştır; aynı zamanda yetki tespit davamız da devam etmektedir. Genel Başkanlık düzeyinde Sibaş Gıda işvereni ile diyalog kanalı açılmış olup, kendilerine taleplerimiz iletilmiştir.

Artık işverenimizin bu noktada bir karar vermesi gerektiğini düşünüyoruz. Bizler tekrar Sibaş Fabrikasında işbaşı yapmak istiyoruz. Bugüne kadar olan çadır direnişimiz ise sesimizi duyurabilmek amacıyla yapılmış bir eylemdir. Muhakkak ki eylemlerin çeşitli yol ve yöntemleri vardır.

Genel Başkanlık düzeyinde başlatılan diyalog sürecine vermiş olduğumuz değer ve samimiyetimizin göstergesi olarak, 03.08.2019 tarihinde 220. gününe ulaşan oturma eylemimizi, taleplerimizden vazgeçmediğimizi tekrar hatırlatmak kaydıyla, işi yeni kaideler dahilinde, Sibaş Gıda işçileri ile aldığımız karar doğrultusunda kaldırıyoruz" dedi.

Çadırı kaldırdıklarını duyuran işçiler, "Çadırımızı kaldırmanın direnişi bitirmek olmadığını Tek Gıda-İş Sendikamızla beraber mücadelenin devam ettiğini tekrar belirtmek isteriz. Sibaş işçilerinin mücadele ve gelişmelerini Sibaş işçisi sosyal medya sayfalarından takip edebilirsiniz" dediler.

"Ben Bu Fiyattan Nasıl Satayım"

Merhaba 1988 yılında Dilovası'na geldik. Hem okudum, hem de çalıştım. Boyacılık yaptım, simitçilik yaptım, pazarda limon sattım. Yavaş yavaş çeşitli pazar tezgahlarında işçi olarak çalışmaya başladım. 2002'de askerden geldim. Kendi isim olarak pazarcılığa başladım. 5 kardeşimle beraber pazarcılık yapıyoruz. Onlar da hem okuyor hem pazarcılık yapıyorlar. Diğer kardeşlerimin hepsi okudu üniversiteyi bitirdi, ben yine pazarcılığa devam.

92'de pazarda işçiliğe başladım. 99 yılında, o zamanın parasıyla, birçok malın 3 kilosu 10 lira oluyordu. İnsanlar 6'şar kilo alıyorlardı. Bugün Kocaeli-Gebze hattında en pahalı meyve 2-3 lira yani 4 kilo 10 lira. İnsanlar yarım kilo alıyor. Son zamanlarda sebze meyve fiyat artışının haddi hesabı yok. O yarım kilo alanlar şimdi hiç almıyor. Bunun sebebi ne? Adam diyor ki, Antalya'da domates bir lira İstanbul'da neden 3 lira diyor. Antalya'daki adam ekiyor, ürünü plastik kasalara koyuyor. Hammaddeye zam gelmiş, eskiden 40 kuruş olan o tek seferlik plastik kasa 3 lira. Ambalaj yaptığı kağıda zam gelmiş; 20 kuruşluk kağıt olmuş 2 lira. Gübrenin torbası eskiden 40 liraydı. Şimdi 120 lira. 1 litre mazot 3 liraydı şimdi olmuş 6,5 lira. Bir nakliye arabası 2,5-3 bine geliyordu şimdi 7-8 bine geliyor. Bir de yaş sebze meyve yüklediği zaman adam 20 ton 30 ton yüklemiyor. En yüklü araba 13 ton-14 ton geliyor. 8-9 milyarı 12 tona böl, ton başı bin lira bile gelmiyor. Adam bunu nasıl satsın. Bu fiyatlar yine Kocaeli bölgesine gelen ikinci kalite mallar. Fiyatların buralarda düşük olmasının sebebi de bu: İkinci kalite mallar. İstanbul, Tekirdağ bölgelerine birinci kalite mal gider. 3 liraya aldığımız domates İstanbul'da 5 lira; ama dediğim gibi oraya birinci kalite mal gidiyor. Kırsal kesime ikinci kalite mal geliyor. Bir düşüğü var, üçüncü kalite. Eskiden bu mallar Mersin'den Doğu, Güney Doğu Anadolu'ya gönderiliyordu. Şimdi de Doğu'ya gidiyor, oraya gitmezse mülteci kamplarına, Suriyelilerin yoğunlukta oldukları kamplara gönderiliyor...

Hükümet yeni bir sistem çıkarmış; bütün mallar market sınırlamasına uygun olacak. Hal böyle satıcının ambalaj yapması gerekecek. 2 liralık mal, 3 lira olacak. Bu ürünün birinci kalite olması için bayağı bir fire vermesi gerekiyor. Nereden tutsanız elinizde kalıyor.

Alım gücü diyoruz ya, insanlar alışkın oldukları standartlarda yaşamaya çalışıyorlar; ama kazandığı para ile harcayacağı birbirini tutmuyor. Nereye kadar kısabilirsin ki ihtiyaçlarını. Kendim pazarcıyım, bu sabah eve iki kasa ezik domates bırakmışım. Eskiden en kaliteli

sini bırakırdım konserve yapımı için, şimdi ezini. Iskartaya çıkan, tezgah altına attıklarımızı yiyoruz. Çünkü düşünüyorum, 2 kasa domates bırakıyorsun: 200 lira. Zaten senin kazandığında 200 lira. Onu da getirip eve bırakırsan çoğu domates mi yedireceksin, ekme mi yedireceksin ya da diğer ihtiyaçlarını mı karşılayacaksın.

Hükümetin önce tarım işçisine destek vermesi lazım. Mersin bölgesinde, Antalya bölgesinde kadın 1000-2000 lira ev kirası veriyor. Eskiden 20 lirayla üreten kadın şimdi 100 liraya giriyor bahçeye. Eskiden kiralar da bu kadar

yüksek değilken, kadın 100 lira kira veriyordu; 5 gün kira için gidiyordu, bir 5 gün de ihtiyaçları için çalışıyordu; diğer günler evdeydi. Şimdi kadın çalışamıyor ki, haliyle 100 liraya giriyor bahçeye. En rahat salatalık topluyor; hadi diyelim ki en fazla toplasa toplasa 300 kilo toplar. Yani 20 kuruş sadece toplaması. Çiftçiye hiç para vermediğini düşün... toplaması, nakliyesi, ambalajı, paketlemesi en kötü malın 1 buçuk milyon maliyeti var. Geçenlerde pazarcıları terörist ilan ettiler. 1500 liraya mal olan bir malı getirsem hadi benim yanımda kardeşlerim çalışıyor. Adam işçi çalıştırıyor. Bir tezgah 5 kişiyle dönüyor. 100'er lira yevmiye verse 500 milyon. 100 milyon da poşetçi en az maliyete verse, oldu mu sana 600 gider; 100 lira da halde halmaliye parası, etti 700, 100 lira da mazot yakсын, 800. Yemesi içmesini de katarsak, masrafı 1000 lira. Adam önce 1000 lirayı çıkaracak kenara, ondan sonra kalan cebine kar koyacak. Anaharı çevirdiğin an kazan veya kazanma 1000 lira cepten gidiyor.

Burada 3 lira olan malın İstanbul'da 5 lira olmasının sebebi, İstanbul'a birinci kalite mal gitmesi. Ama bir de biz buralarda meyve-sebze halinde para vermiyoruz. İstanbul'da hale giriş parası veriyorsun. Kasa başı 1,5 lira para veriyorsun. Kendin yüklesen kasayı, yine zarardasın o yüzden. Bir kasada 10 kilo mal var. Bazısı 4-5 kilo. Diyelim ki 3 liraya seftali aldı adam. Onu yükletmek için 1,5 lira para veriyor. 50 kuruş da mazot vs. tuttu. 2 lira gideri oldu halin içinde sadece. 4 kilo seftali kasasına 2 lira ekle-

diğinde otomatikman 50 kuruş zam yapıyorsun seftaliye. Daha bu halde binen zam. Daha hiç pazara gitmeden yani. Bunun işçi çalıştırması var, poşeti var, yemesi içmesi var. Otomatikman 1000 lira biniyor. Etti mi sana 1,5 lira. Mal oldu sana 3 milyon. Adam nasıl halden aldığı parayla 3000'e satsın. Tamam hal de 1,5 lira ama sen bunun ham halini hesaplıyorsun. Pazarcının giderini, nereye para harcayacağını biliyor musun sadece onu hesaplıyorsun.

Eken çiftçi kendi masrafını karşılamıyor. Tüccar düşük fiyat veriyor çiftçiye, ama tüccar da ucu ucuna dönüyor. 50 kuruş aldığı malı koyacağı ince kasalara -ki tek seferliktir bunlar- veriyor 3 lira. İçindeki malzemeyi tezgaha dizince atacağı kasaya veriyor bu parayı. Eskiden 40 kuruştuk, şimdi 3 lira olmuş en kalitesizini alalım derse onun fiyatı da 1,5-2 lira. Sarmak için en kötü naylon poşet alacak, gazete alacak, işçiye para verecek. Ardiyeler var, ayıklama sistemiyle çürüğünü ezini ayırarak. Kalite sınıflandırması yapacak. Nakliyesi var, halciye getirip %8 komisyon verecek yani 100 liralık ürün sattığında 8 lirasını halciye verecek. Tüccar bu hesapları yapınca diyor "ben o fiyata nasıl satacağım". Kendi istediği paraya aldığı halde, altından kalkamıyor.

Hesaplarına ters düşen çiftçiler olunca, hemen "su ürün hastalıklı" diye çıkıyor tv'lerde. Mesela geçen sene Erman Toroğlu, Bayrampaşa esnafıyla ters düştü. Erman Toroğlu'nun seraları var Antalya'da. Ters düşünce hemen televizyonda şu ürünler hastalıklı diye çıktı. Medya gücünü de kullanıyor. İstediklerini istediği şekilde istediği şeyi yaptırıyor.

Kandıra'da fındık tarlamız vardı. Biz fındığı toplayıp getirene kadar herhangi bir açıklaması yok. Tüccar gelip bütün fındığı istediği fiyata elimizden toplayınca fiyat belirliyorlar. Önceden fiyatı açıklasana bana. Ben de gelen tüccara diyeyim ki açıklanan fiyat bu. Ahyorsan al almazsan devlet alacak. Ama devlet onu yapmıyor, bekliyor. Kendi tüccarları bütün piyasadan malı alınca fiyat açıklıyorlar. Köylünün fiyat açıklamasını bekleyebilecek gücünün olmadığını biliyor. Köylü kışın harcıyor yazın onu veriyor. Gübreceden gübre, uncaun un alıyor, diyor ki "9. ayda fındığım çıkıyor, o zaman sana para vereceğim". Söz verdiği tarihe kadar satması gerektiğini biliyor. Kendi tüccarları köylüye gelince köylüler fındıklarını 8 liradan veriyor. Sonra devlet açıklama yapıyor taban fiyat 14 lira. Bana baştan söyle 14 lirayı, tüccara 14 liradan vereyim. Bunu da yapmıyor.

Sözün özü, devlet her yerinden halkı söğüşüyor. Pazarda söğüşüyor, tarlada söğüşüyor, şoförse mazottan söğüşüyor, sigortadan söğüşüyor. Açık ki, halkı düşünen bir devlet yok karşımızda.

Dilovası'ndan Bir Pazarcı

HiltonSA İşçileri Grevi Bitirdi

Hak-İş, işçilerin değil patronların haklarını koruyup kolladığını bir kez daha HiltonSA grevi ile gösterdi.

Hak-İş'e bağlı OLEYİS ile Adana HiltonSA Otelinde sürdürülen Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmelerinin tıkanması sonucu işçiler grev kararı alıp, 25 Temmuz'da otel önünde eyleme başlamıştı.

Asgari ücretin altında çalışmamak için 14 gündür eylemde olan HiltonSA işçileri 8 Ağustos günü anlaşma olmamasına rağmen grevlerini sonlandırdıklarını duyurdu.

OLEYİS, "İlgili sözleşmenin gerekli hukuki yollarla mücadelesinin verilmesi ve hem işçi hem de işverenin mağdur edilmemesi için" grevin sona erdirildiğini duyurdu.

Otel işçilerinin 9 Ağustos Cuma sabahı, mesailerine başlayacağı öğrenildi.

İzenerji İşçileri Aliğa İşçileri İçin Yürüdü

İzmir'de Aliğa Belediyesi'nde 31 Mart yerel seçimlerinden sonra, DİSK'e bağlı Genel İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Aliğa Belediyesi'nde işten atılmaya devam etti ve 179 işçi işten atıldı. Aliğa Belediyesi önünde eyleme başlayan işçiler 9 Ağustos itibarıyla 82 gündür Aliğa Demokrasi Meydanı'nda işe dönme mücadelesini sürdürüyor.

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İzenerji işçileri, 9 Ağustos günü işten atılan işçilerin geri alınması ve belediyelerde işten atılmaları son bulması talebiyle Konak'tan başladıkları yürüyüşlerini Bayraklı Belediyesi, Karşıyaka Belediyesi ve Çiğli Belediyesi önüne kadar sürdürdü. Her belediyede işçilerle buluşan İzenerji işçileri Aliğa Belediye işçilerinin işe alınması ve tüm işçilerin birlik olması çağrısını tekrarlayarak yürüyüşe devam etti.

İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde yapılan açıklamada konuşan Genel İş İzmir 2 Nolu Şube İşyeri Temsilcisi Serkan Yıldırım, AKP'nin çıkardığı bütün yasalarla patronların kural dışı çalıştırma sistemine göz yumduğunu belirtti.

Yıldırım, "14 Mayıs tarihinde MHP'li Aliğa Belediyesi'nde işçilere dönük bir kıyım başlatıldı. 187 işçinin işine Aliğa Belediyesi tarafından son verildi. DİSK Genel İş 5 Nolu Şube üyesi olan 187 işçi işçilerine geri dönmek için 83 gündür direniyor. Bizler İzenerji işçileri olarak direnişteki işçi kardeşlerimiz için, bugün İzmir Büyükşehir Belediyesi önünden başlayarak Aliğa Demokrasi Meydanına yürüyeceğiz. Aliğa Belediyesi bu işçi kıyımına derhal son vermelidir ve 187 arkadaşımız işlerine iade edilmelidir" dedi.

Açıklamanın ardından İzenerji işçileri Bayraklı Belediyesi önündeki işçilerle buluştu. Ardından Karşıyaka Belediyesi önüne yürüyen işçiler daha sonra yine işten atılmaları yaşandığı Çiğli Belediyesi önüne gelerek işçilerle buluştu.

Burada Genel İş Sendikası İşyeri Baştemsilcisi Gürsel Ulaş konuşma yaptı ve işçiler "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Asla Yalnız Yürümeceksin", "Söz Yetki Karar İşçilere", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Aliğa İşçisi Yalnız Değildir" sloganları ile yürüyüşlerine devam etti.

İzenerji işçilerinin iki gün süreceği tahmin edilen yürüyüşü, Aliğa Demokrasi Meydanı'nda bulunan işten atılan Aliğa Belediyesi işçilerinin yanına ulaşmalarıyla sonlandı.

Dünya Kupası'nda Grev Var

Katar'da, Dünya Kupası şantiyelerindeki göçmen işçiler greve çıktı.

Geçen hafta Doha'da başlayan sokak eylemlerinden sonra Nepal, Bangladeş, Pakistan ve Suriyeli işçiler iş bıraktı. Göçmen işçiler 17 saat çalıştırıldıklarını, yetersiz koşullarda kaldıklarını ve 4 aydır maaşlarının ödenmediğini söylüyor.

Katar'da, 2010 yılında başlayan dev stadyum inşaatında 1426 Nepalli işçinin öldüğü öğreniliyor. İşçi ölümlerinin kimisi "kaza" olarak geçerken kimisinin de 45 derece üstü sıcaklık nedeniyle hayatını kaybettiği söyleniyor.

Uluslararası İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (ITUC) yayınladığı yeni raporda, eğer bu oran devam ederse, Katar'daki 2022 Dünya Kupası tesislerinin ve altyapısının inşaatlarının bitiminde toplam 7.000 işçinin ölmüş olacağı bildiriliyor.

Bu rapora göre 2022 FIFA Dünya Kupası için yapılan inşaatlardan şirketler 15 milyar dolar kar ederken, 1,8 milyon göçmen işçi kölelik koşullarında çalıştırılıyor.

Katar'da (ve Birleşik Arap Emirlikleri, Suudi Arabistan, Bahreyn, Ürdün'de) göçmen işçiler "kafala vizesi" ile çalışıyor. Bu sisteme göre her yabancı işçinin çalışabilmesi için ülke vatandaşları bir kefil bulması gerekiyor. Kefil konumundaki kişi, işçinin hangi koşullarda ve ne zaman Katar'dan ayrılacağını belirlediği gibi, pasaportuna da geçici olarak el koyuyor. Bu yüzden işçiler en ağır koşullarda ücretlerini alamadan çalışsalar dahi ülkeden ayrılmıyor rehlin durumunda kalıyorlar.

“Çalıştığınız Mezarlıklardan Çıkin Ve Dünyayı Zaptedin!”

Zeytinburnu Belediyesi'nde KHK ile işten atılan ve Zeytinburnu Belediyesi önünde “İşimi Geri İstiyorum” diyerek eylem yapan Kenan Güngördü, 500'üncü gününde basın açıklaması yapmak üzere duyuru yaptı.

Çağrı üzerine pek çok kurumdan gelen işçi ve emekçileri, Eski Adliye Meydanı'nda polisler karşıladı. Eski Adliye Meydanı ve Zeytinburnu Belediyesi'ne giden yol boyunca polis araçları ve çevik kuvvet ekipleriyle yoğun bir güvenlik önlemi alındığı görüldü.

Polis Adliye Meydanı'nda basın açıklaması yapılmasının yasak olduğunu söyleyerek pankart ve sloganlara izin verilmeyeceğini söyledi. Kenan Güngördü ise bir hafta öncesinden Kaymakamlık ve Emniyet Müdürlüğü'ne müracaatta bulunduğunu ve izin verildiğini belirterek polisin bu engellemesiyle suç işlediğini söyledi. Polisin engellemesi “Kenan Güngördü Yalnız Değildir”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması” sloganlarıyla protesto edildi. Polisle yaşanan tartışmanın ardından polis pankartı almak istediye de pankart verilmedi ve işçilerin kararlı duruşu üzerine “pankartsız slogsansız” olarak yürüyebilecekleri söylendi.

İşçiler ise yürüyüş boyunca “Kenan Güngördü Yalnız Değildir”, “KHK'lar

Gidecek Biz Kalacağız”, “Zafer Direnen Emekçinin Olacak”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “Faşizme Karşı Omuz Omuz”, “İşçiler En Öne Komitelere”, “Konsey Her Yerde Konsey Her Yere” sloganları atarak dövizleri ile alkışlarla Zeytinburnu Belediyesi önüne geldi. Yürüyüş boyunca yoldan geçenler, alkış ve kornalarla destek verdiler.

Belediyenin önu de çevik kuvvet polislerinin ablukasında idi. Yapılan basın açıklamasına Ankara'dan Mahmut Konuk, Kale Kayış işçileri, Özsüt işçileri, KHK ile işten atılan emekçiler, İşçi Temsilcileri Konseyi Hazırlık Komite-

leri, Mücadele Birliği ve çok sayıda demokratik kitle örgütlerinden temsilciler katıldı.

İlk olarak Dügme İlikle-meyen Hakimler adına Kemal Karanfil konuşma yaparak, iktidarın kendisi gibi düşünmeyen herkesi susturabilmek için öncelikle yargı sistemindeki emekçileri ihraç ettiğini vurguladı.

Ankara'da sağlık emekçisi olarak çalışırken KHK ile işten atılan ve 885 gündür işine dönme mücadelesi veren Mahmut Konuk ise iktidarın 15

Temmuz'u bahane ederek yüzbinlerce emekçiyi işte attığını söyleyerek pek çok alanda hukuksuzluk ve yolsuzlukları hatırlattı; bunların tahammül edilemez boyutlara ulaştığını ifade etti.

Özsüt işçilerinden Umut Marangoz ise, 28 günlük bir eylem süreci yaşadıklarını ve sermaye patronlarının ve polisin saldırısına rağmen yılmadıklarını ve tehditlere aldırmadan kararlılıkla eylemlerini birlik ve beraberlik içinde sürdürdüklerini belirtti, “En güzel direniş sokakta olmaktır. Bizler bundan sonra da Kenan arkadaşımız başta olmak üzere tüm haksızlığa uğrayanlarla birlikte olmaya devam edeceğiz. Bu direnişi de büyütmeye çağırıyoruz” dedi.

Dersim Dayanışma Grubu adına Celal Turna ise yüzbinlerce emekçinin işinden atıldığını ve yargılamaya yolunun da engellendiğini, Kenan Güngördü ve

Gülüm ise bu ülkede her şeye rağmen haksızlıklara, zulme karşı duranlar, eyleme geçen, sözünü söyleyen direnenler olduğunu vurguladı.

İşçi Temsilcileri Konseyi Hazırlık Komiteleri adına konuşan Baran Kırgın ise işçi sınıfının en diri unsurlarının en önde yürüyerek tereddüt edenlere önderlik etmesi gerektiğini, uyumakta olanları ayağa kaldırması, zayıf olanları cesaretlendirmesi gerektiğini söyledi.

Kenan Güngördü de işten atılışının 500'üncü gününü belirterek “İşimizi ekmeğimizi geri alana kadar sürecek. Mücadele ederek, eylem ve etkinliklerle, hukukun kalan son kırıntıları ile kararlılıkla devam edeceğiz” dedi.

Güngördü sözlerini “Korkmuyorum. Siz de korkmayın. İşçiler; dünyayı zapt edelim. Ürettiğimizi yiyemiyorsak, eziliyorsak, keyfi işten atılıyorsak birlikte hareket etmiyor oluşumuzdur. Başarabiliriz. Haydi fabrikalarımızdan, madenlerden, atölyelerden, çalıştığımız mezarlıklardan çıkın ve sokakları zapt edin. Yeter artık. İşimiz, ekmeğimizin onurumuzdur. Asla çiğnetmeyiz. Sözümüz var. Kazanacağız!” diyerek tamamladı.

Eylem hep birlikte bir süre daha sloganlar atılarak sonlandırıldı.

15 Sene Önceki Gözaltı İşten Atılma Gerekeşi

3.Havalimanı'nda aşağı yukarı 4 yıldır çalışıyorum. Proje bittikçe firma değiştiriyoruk. Bu nedenle de aralarında Bilal Erdoğan'ın firmasının da olduğu birçok taşeronda çalıştım. Ama bu zamana kadar hiç işten çıkarılmamıştım. Ne zaman ki 3. Havalimanı açıldı, bu zamana kadar hiçbir sıkıntı yaratmamış olan geçmiş soruşturmalarım karşıma gelmeye başladı.

15 sene önce işçi eylemlerinde gözaltına alındığım için, bugün işten kovuldum. Valilik tarafından yapılan soruşturma sonucunda Kalyon İnşaat, alt birimlerine isim listeleri göndererek iş akitlerimizin son bulmasını dayatmış. Tamamen tepedeki şirketlerin kendileri için duydukları bir korkunun sonucu bu aslında.

Sonuçta yaşamımız devam ediyor. Bundan 15 sene önce yaşanmış gözaltıdan tutuklanmamış bile. Böyle bir şeyin sonucunda işçi kıyımı yapmaya kimsenin hakkı yok. Tamamen tepeden inme bir uygulamadır bu.

Bir “suç”un cezasının karşılığı bir serferdir. Aynı suçtan 3-5 defa cezalandıramazsınız. Siz de bilirsiniz, belirli bir zaman aşımından sonra kaydınızın silineceği söylenir, böyle bir şey yok. Adli sicimiz tertemiz, arşiv kaydımız yok, ama devlet yasa dışı bir şekilde seninle ilgili tüm bilgileri toparlıyor, elinde tutuyor. Gerektiği zaman defalarca kez artı bir cezalandırmaya dönüştürüyor. Yani bir insanı bütün hayatı boyunca cezalandırıyor.

Ben cezaevine girmiş olsam dahi, devletin bana iş bulma zorunluluğu var. Ahkam keşiyorlar, “eski mahkumları topluma kazandıma” diye bağınıyorlar; ama bu bir hikaye. Mağdur olan biziz. İşçiler kendi aralarında örgütsüz ve dağınık olduğu sürece, sadece kendi başımıza geldiğinde bir şeylere ses çıkardığımız sürece bu böyle devam edecek.

İşin asıl sorumluları biziz. Böyle devam ettiğimiz sürece sermaye sahipleri bizim hayatlarımızla ilgili karar verirken bu kadar rahat olmaya devam edecekler.

3. Havalimanından Bir İşçi

İşçiler ve Umutsuzluk

Haftalarca, aylarca çalıştıkları halde ücretlerini alamayan yahut işten atılan işçiler intihara kalkıyor.

Ekonomik krizden dolayı maaş ödeyemediklerini söyleyen patronlar, işçilerin emeğine karşılıksız el koymakta hiç tereddüt etmiyor. Geçinebilmek için çalışmak zorunda olan, işsizlik korkusuyla ücret alamazlar dahi dışlarını sıkıp dayanan, çalışan işçiler, büyük bir umutsuzluk içinde boğuluyorlar. Evlerine yemek götüremeyen, çalıştığı halde borç batağında olan işçiler, çareyi zaten kovdukları yaşamı terk etmekte buluyorlar.

Antalya'da Döşemealtı ilçesinde villa inşaatında çalışan 25 yaşındaki M.A., ücretlerini alamadıkları için elinde bıçakla inşaatın çatısına çıkarak intihar girişiminde bulundu.

İlçede 101 villadan oluşan sitenin yapımında çalışan inşaat işçisi M.A. “Burası MİT müsteşarı Hakan Fidan'ın yeri” denilerek çalıştırıldıklarını, ama paralarının ödenmediğini söylüyor: “100 kişi çalışıyoruz paramız ödenmiyor. Açız, ekmeğe muhtaç durumdayız. Hak mı bu?” diyor. İşçi, 8 aylık bebeği olduğunu ve onlara para gönderemediğini söylüyor.

Diğer taraftan Urfa Ceylanpınar belediyesinde işten çıkarılan işçiler topluca su deposu kulesine çıkarak intihar girişiminde bulundu.

Geçtiğimiz hafta da işçiler yine aynı nedenle topluca yüksek bir binanın çatısına çıkarak intihar girişiminde bulunmuştu.

İşçiler

Vine İnşaatın Çatısında

Erzurum'da inşaatı devam eden 750 kişilik bir öğrenci yurdunda çalışan 67 işçi, Kurban Bayramı için memleketlerine gitmeden önce, yüklenici firmadan maaşlarını yatırmalarını istedi. Ancak sadece 15 günlük maaşları yatırıldı. Bunun üzerine inşaatın çatısına çıkan işçiler intihar girişiminde bulundu.

Uzun uğraşlar sonucu ikna edilerek aşağıya indirilen işçiler, bayramda memleketlerine, ailelerine gidemediklerini ve çocuklarına bayramlık alamadıkları için intihara kalkıştıklarını anlattılar.

Çocuklarına eğitim ve bir gelecek sağlayabilmek için ülkenin dört bir yanına çalışmaya giden işçiler, kendi yaşamlarını dahi zor idame ettiriyorlar. Ve onlara dayatılan, varlık yokluk çelişkisi oluyor. Çare umudu kesmek değil, daha güzel günler için umudu büyütme ve bunun için savaşmaktır.

Çankaya Belediyesi İşçilerinden Fıllı Grev

DİSK Genel-İş Sendikası ile belediye yönetimi arasında süren toplu iş sözleşmesi görüşmeleri, belediyenin dayatmalarını sendikanın kabul etmesiyle imza aşamasına gelirken, sözleşmenin son hali işçilerin tepkisiyle karşılaştı.

8 Ağustos'u 9 Ağustos'a bağlayan gece çöp toplama çıkan işçiler kamyonları Mühye'deki şantiye alanına geri getirdi. İşçiler Çankaya'daki çöpleri toplamazken park ve bahçeler bünyesinde çalışan işçiler de 9 Ağustos sabahından itibaren işe çıkmadı. İşçiler sloganlar attı, davul zurnalarla halay çekti.

1,5 yıldır ücretleri eksik yatırılan işçiler, sözleşmenin son haline göre %50 hak kaybedecekler. İşçiler bunun telafi edilmesini istiyor; belediye de her işçiye aylık 300tl ek ödemelerle 4500 lira ödeyerek bunu telafi yoluna gitmeyi teklif ettiği, 2020'de de ücret zammı yapılacağı söyleniyor. Ayrıca sözleşmedeki disiplin maddeleri işçilerin işten atılmasını kolaylaştıracak. İşçiler, mesai saatlerinin haftalık 45'ten 40'a indirilmesini istiyor; bunun da Ocak ayında uygulanacağı vaat ediliyor.

"Denetimler Arttırılsın"

AMED İŞİG Meclisi, Diyarbakır Organize Sanayi Bölgesi'nde (OSB), çevre emisyon ölçümü yaptığı fabrikanın çatısından düşerek geçirdiği beyin kanaması sonucu 19 Haziran'da yaşamını yitiren Çevre Mühendisi İbrahim Ender Alp'in öldüğü yerde, 8 Ağustos günü, basın açıklaması yaptı.

Eylemde açıklama yapan Çevre Mühendisleri Odası Temsilcilik Sekreteri Ebru Okuducu, iş kazalarının son bulmasını istediklerini ve olayın takipçisi olacaklarını söyledi. İŞİG Meclisi adına açıklama yapan Özgür Bingöl de, “Ekonomik kriz ile işçilere güvencesiz bir çalışma koşullarını dayatan sermaye işçilerin alın teri üzerinden servetlerine her gün kâr katarlarken bir işçilerin payına ise ölüm düşüyor” dedi.

Türkiye'de 2019 yılında bin 4 işçinin yaşamını yitirdiğini hatırlatan Bingöl, Türkiye'nin iş kazalarında Avrupa birincisi ve dünya üçüncü olduğunu söyledi. Her yıl binlerce işçi ölümüne “fitrat” ve “kader” denilerek tedbir alınmadığını belirten Bingöl, yasaların uygulanmaması ve gereken denetimlerin yapılmamasını, insan hayatının maliyet hesabına dahil edilmesi olarak nitelendi.

İŞİG Meclisi olarak yaşanan her iş kazasının takipçisi olacaklarını dile getiren Bingöl, tüm yetkilileri göreve davet ederek, “Tüm iş yerlerinde gereken denetimler yapılsın ve yasalar uyuylansın. İş kazaları son bulsun. İş kazaları kader değildir. Çalışırken ölmek istemiyoruz” dedi.

Yapılan açıklamanın ardından meclis üyeleri Yeniköy Mezarlığına giderek, Alp'in mezarına karanfiller bıraktı.

Va Açlık Ya Sosyalizm

BM Dünya Gıda Programı (WFP) Başkanı David Beasley, “2030'a kadar sıfır açlık hedefimize ulaşamayacağız” dedi.

“Dünyada Gıda Güvenliği ve Beslenme Durumu” başlıklı rapor, BM Gıda ve Tarım Örgütü ile diğer BM kurumlarıyla ortak hazırlanmış.

Raporda, açlığın önlenmesi için ekonomik ve siyasi önlemler alınması, sağlık hizmeti ve eğitim gibi zorunlu kamu hizmetlerinde kesintiye gidilmemesi gerektiği belirtiliyor.

BM'nin raporuna göre:

-821,6 milyon insan yani dünya nüfusunun %1'i açlık çekiyor.

-Açlık oranının en yüksek olduğu yer Afrika. Kıta genelinde

her beş kişiden biri, Doğu Afrika'da ise her üç kişiden biri aç.

-Afrika nüfusunun %20'si, Asya nüfusunun da %12'den fazlası aç, Latin Amerika ve Karayipler'de oran %7'nin altında.

-Açlık, özellikle ihracat ürünlerine bağımlı orta gelirli ve ekonomik büyümenin gerilediği ülkelerde artıyor.

-Her kıtada kadınlar erkeklerden daha çok açlık çekiyor. Kadın erkek açlığı oranı arasındaki farkın en büyük olduğu yer Latin Amerika.

-2012'den bu yana düşük doğum ağırlığı oranının azaltılmasında ilerleme sağlanamadı, bu bebeklerin ölüm veya bedensel olarak az gelişme riskini artırıyor.

-Dünya genelinde yaklaşık 149 milyon çocuk açlıkla bağlantılı gelişim sorunları yaşıyor.

Endüstriyel tarıma geçildiğinde bunu “yeşil devrim” diye ilan edenler, “2030 yılına değin dünyada açlığı sonlandıracağız”, “insanlığın refah içinde yaşaması için sosyalizme ihtiyaç kalmadı”, “kapitalizm ölümsüz bir sistem haline geldi” diyenlerin dillerinden itiraf gibi dökülen bu rakamlar, her şeyi orta yere seriyor.

Bir toplumun tümüyle sorunlarının çözüme ulaştığı, yaşaması için ihtiyacı olduğu her şeye ulaşabildiği sistemin adıdır sosyalizm. Büyük bir çoğuyla söylüyoruz ki dünya kapitalist sistemi çöküyor ve bizim zamanımız geliyor...

Bir Mücadele Birliği Okuru

KOMİTACILIK

Ali Varol Günel

19.yüzyıl sonu 20.yüzyıl başında Anadolu ve Balkanlarda yoğun olarak görülen Komitacılık, daha çok 19.yüzyılın başlarında İtalya'da kurulmuş gizli bir devrimci örgüt olan Carbonari cemiyetini kendisine örnek almıştır. Esas amacı, kiliseyi yıkmak ve din karşıtı bir düzen kurmak olan Carbonari cemiyeti, özellikle İtalyan Giuseppe Mazzini önderliğinde büyük gelişme göstermiş ve başka ulusları da etkilemiştir.

Bulgaristan ve Yunanistan'da özellikle Osmanlı imparatorluğuna karşı bağımsızlık hareketlerinin örgütlenmesinde ön plana çıkan komitacılık, Anadolu'da da II.Abdülhamit'in İstibdat yönetimine karşı bir mücadele başlatılmasında etkili bir rol oynamıştır. Daha sonra Kurtuluş Savaşı'ndaki rolü de bilinir.

Rusya'da ise daha çok RSDİP'in kurulmasından sonra partinin bir örgütlenme şekli olarak kendisini gösteriyor. Şüphesiz, RSDİP öncesinde de Narodnikler ve diğer devrimci yapılar komiteler şeklinde örgütleniyorlar; ancak bunlar daha çok atama şeklinde, yukarıdan aşağıya belirlenen yöneticiler aracılığıyla oluşturulan komiteler oluyor. RSDİP'in ilk kuruluş yıllarında da komitelerin işleyişi, çalışma biçimleri çok belirgin değil. Ancak 2.Kongre'de tüzüğün 2.maddesi üzerine yapılan tartışmalarda Lenin taraftarlarıyla diğerlerinin ayrışması sonucudur ki, komite işleyişinin ne kadar önemli olduğu anlaşılıyor. Devrime önderlik edecek, birbirine sıkı bağlarla bağlı parti üyelerinin tanımlanması, daha en başta işi sıkı tutmayı gerektiriyor.

Muğlak bir tanımlamayı kabul etmeyen Bolşevikler, parti üyesinin parti programını benimsemesi ve partiye düzenli aidat ödemesini yeterli görmüyorlar; onun aynı zamanda partinin bir komitesinde yer almasını zorunlu görüyorlar. Merkezi bazda, il bazında, ilçeler bazında ve özel görevler bazında oluşturulan komiteler kısa sürede Bolşevikleri, siyasi rakipleri karşısında avantajlı pozisyona geçiriyor. Elbette Lenin, bununla da yetinmiyor ve "partisiz kitle örgütleri" kurulmasını da ögütüyor. Bolşevikler bir yandan "profesyonel devrimci örgütü" olarak kendilerini örgütlerken, bir yandan da "partisiz kitle örgütleri", "dolaysız kitle mücadelesinin organları"ni kurarak, yığınları örgütlemeye işine girişiyorlar. İki süreç, bir noktadan sonra atbaşı gidiyor. Özellikle devrimci durum koşullarında Lenin, hiçbir gecikmeyi, ayak sürümeyi, mükemmeliyetçiliği, idealize etmeyi, olmazmanmayı kabul etmiyor. "...talimatlar yok, formaliteler yok. Sen çalışan bir adam mısın? Bir avuç polis zorbasından kurtulmak için savaşmak mı istiyorsun. Öyleyse yoldaşımız!" diyor. Lafi eğip bükmeden, doğrudan muhataplarına çağrı yapıyor; "gelin komitelerde örgütlenin" diyor. "En büyük hareketlilik ve esnekliğe sahip olması gereken örgütte daha az formalite, daha az resmiyet ve daha çok sadelik"...İşte Bolşevikler, bu esneklikleri sayesinde kısa sayılabilecek bir sürede Sovyetlerde de en etkin güç konumuna geliyorlar.

Burada bir parantez açıp özellikle Drujin'lerden(*) bahsetmek gerekiyor; Lenin'e göre vakit geçirmeksizin her fabrikada, her sendikada, her köyde kurulması gereken bu "gerçek savaş birlikleri", "patlama anında devasa yarar sağlayacaklardır. Ateş etmesini bilen bir Drujina, bir polisi silahsızlandırarak, ansızın bir devriyeye saldıracak, silah temin edecektir. Silah kullanmasını bilmeyen ya da silah sağlayamamış bir Drujina grubu ise, barikat kurmaya, keşif görevi yapmaya, irtibatı örgütlemeye, düşmanı bir pusuya çekmeye, düşmanın işgalinde bulunan bir binayı kundaklamaya, ayaklananlara üs olabilecek evleri işgal etmeye kararlı, yöreyi iyi bilen, halkla sıkı ilişkiler içinde olan insanlardan oluşan bu gevşek birlikler, binlerce değişik görevi yerine getirecektir". Bu komiteler, 1905 Devrimi'nde Moskova Ayaklanması sırasında, Çarlığa, onun Kara-Yüzler çetesine karşı önemli bir rol oynuyor. Fırtına'nın yaklaştığı ya da koptuğu zamanlarda amacı isteyen bunun araçlarını da yaratmasının yavaşsalmı önemde olduğu hem 1905 Devrimi ile hem de 1917 Devrimi ile hem de sonraki bütün devrim deneyimleri ile defalarca kanıtlanıyor.

Bir devrimin başarıya ulaşması için, gemi halatlarını oluşturan ipler gibi birbirine kenetlenmiş komitelerin sayısının sürekli artmasının zorunlu olduğu tartışma götürmez. Komiteler olmadan, biri üz yapmadan devrimin "kollektif dehası"ni harekete geçiremez, siyasi iktidarı ele geçiremez. Bir insan ne kadar yetenekli olursa olsun tek başına yapabileceği şeyler sınırlıdır; kendini ne kadar güçlü hissederse hissetsin, tek başına gücünün yetmeyeceği zorluklar karşısında yapabileceği bir şey yoktur. Küçük Kara Balıklar büyük köpekbalıklarıyla mücadele edebilirler elbette; ama tek başlarına bu mücadeleyi kazanmaları mümkün değildir. Ne zaman bir araya gelir, aralarında örgütlenirlerse o zaman karşılarda köpekbalığı bile olsa üstesinden gelmeleri mümkündür.

Bireyciliği, aynı anlama gelmek üzere "bireyin özgürlüğü" vb'ni temel alan akımların örgütlenememeleri mümkün değildir. Onlar 3-5 kişinin bir araya gelmesi ile örgütlendiklerini sanırlar; ama bunun bir yanılsama olduğunu çok geçmeden anırlar. Anarşist hareketin tarihini biraz olsun incelemiş herkes, onların örgütlenmede dikış tutturamadıklarını görür. Aynı şeye karşı olmak, bir örgüt olabilmek için; komitelenmek için yeterli değildir.

Komitelerde saatin dişlileri gibi, gereken anda, gereken yerde, önceden üzerinde anlaşıldığı gibi, herkesin üzerine düşen (gerekli) işi yapması gerekir. Komite, kollektif akıl'ın ürünüdür; kollektif kararlar alır; kollektif olarak çalışır. Herkes her zaman aynı şeyleri düşünmeyebilir; çekinmeden tartışılır, karşılıklı ikna edilmeye uğraşılır; son tahlilde karar alınabilmesi için her zaman oybirliği gerekmez; azınlık çoğunluğa tabi olur. Komite işleyişi demokratik merkezizettir; bir kez karar alındıktan sonra herkes o kararı hayata geçirmekle yükümlüdür.

Komitacılık günümüzde üzerinde en çok durulması gereken konulardan biridir. Dahası, bir devrimin olmazsa olmazıdır. "Zaferi göze alacak mıyız?" sorusuna olumlu yanıt verdiğimizize göre bunun yolunun komitelenmekten, birken üç olmaktan geçtiğini unutmamalıyız. Sadece devrim için değil, devrim sonrası için de!

*Arahık günlerinin ulendirdiği bir kavram. Askeri gruplar için, özellikle redif için kullanılan eski Rusça sözcük; 1905'te işçilerin kurdukları silahlı savaş birlikleri kendilerini böyle adlandırıyorlar.

Çocuklar Öldürülmesin, Ağaçlar Kesilmesin

Sibel Deniz

Kazdağları'nda yaşanan doğa katliamı, herkesin gündeminde. Kimileri artık ülkenin akciğerlerine, doğal kaynaklarına daha fazla zarar gelmesin diye güçleri yettiği oranda çabalarlarken, kimileri de bunu nasıl aklarız, ceplerine daha fazla para girsin diye, gözü hiçbir şeyi görmeyenleri nasıl haklı çıkarırızın derdinde.

Doğal katliamları o boyuta gelmiş ki, küçük çocukların dahi gündeminde. Örneğin bir çocuk, bir çocuk kanalında bir çocuk programını arayarak çevre duyarlılığı yapıyor ve "Kazdağlarına dokunmayın" diyor.

Evet, çok küçük yaşlardan itibaren çevre temizliği, doğayı koruma, ağaçları, hayvanları sevmeye duyarlılığı aşılama gayret ettiğimiz çocuklar dahi, bu "çevreyi koruma"nın sadece "çimlere basmama" ya da "yerlere çöp atmama" ile sınırlı olmadığını görebiliyorlar. Ve olanca doğallığıyla, masumiyetiyle, ulaşabildiği en yaygın araçla "doğayı koruma" çağrısı yapıyor.

Ve çocuk konuşurken yayın kesiliyor, çocuğun "Kazdağları" çağrısı sessizlikle boğuluyor... Aklımıza Ayşe öğretmen geliyor ister istemez. Sosyal medyadan da "soruşturma açılmaz umarım" yorumlarının da yapılması, herkesin aklına aynı şeyi getiriyor belli ki... "Çocuklar ölmesin" diyen bir öğretmenin, bu nedenle kucakında bebeği ile tutuklanışını kim unutabilir ki...

"Çocuklar öldürülmesin", "ağaçlar kesilmesin" o kadar doğal, o kadar masum talepler ki, bunları "terör" yahut "politika" kapsamına sokmak için hayal gücünü alabildiğine zorlamak gerek...

Ve konuşmayı kestiği için eleştiri oklarının yöneldiği kadın sunucu, neşeye sunduğu program sonrası eve ağlayarak döndüğünü söylüyor. Ama sanıldığı gibi çocuğu duyarlılığından etkilendiğinden yahut ağaçlara üzüldüğünden değil; kendi kanalında, kendi programında "gündelik

tartışmaların dile getirilmesinden..." dolayı ağlıyor. Kısacası, olan bir çocuğun dahi sahip olabildiği bilinç düzeyi ile gelen kapitalizm ve doğa eleştirisini nasıl karşılayacağını bilememek, en kaba tabir ile "vicdani ile cüzdani" arasına sıkışıp kalarak en insani söylemlere dahi tahammül edememektir.

Ve yüzü kızarmadan: "Ben, o tertemiz çocuklar sayesinde neşe dolu bir hayat geçiriyorum. Tartışmalarınızı bizden ve çocuklarımızdan uzak tutun..." diye de ekliyor.

Ne bu çocuklar bu sistem dışına yaşıyor, ne sizin programlarınız sistemin dışına, ne de yaşanan doğa katliamı... Her biri sistemin bir parçası ve ayrılmaz bir bütünü... Dünyanın tüm kötülüklerinden korumak istediğimiz, dünyaları vermek istediğimiz çocuklarımız ne yazık ki, bu dünyanın tam ortasında ve yeryüzündeki her kötülükten payına düşeni alıyor: Açlık, savaş, tecavüz... "Çocuklarımızdan uzak tutun" denilecek şey günlük tartışmalar değil, bunlar olmalı. "Ölüm", uzak tutulması gereken şeylerin başında gelmeli mesela; 3 aylık Miray bebek morgda 7 gün cenazesi sokakta kalan Taybet ana ile koyun koyuna yatmamalı... Cemile Çağırğa'nın cansız bedeni buzdolabında saklanırken "çocuklar öldürülmesin" çağrısı ne kadar anlamlı ve ne kadar yerini buluyor...

rum. Tartışmalarınızı bizden ve çocuklarımızdan uzak tutun..." diye de ekliyor.

Ne bu çocuklar bu sistem dışına yaşıyor, ne sizin programlarınız sistemin dışına, ne de yaşanan doğa katliamı... Her biri sistemin bir parçası ve ayrılmaz bir bütünü... Dünyanın tüm kötülüklerinden korumak istediğimiz, dünyaları vermek istediğimiz çocuklarımız ne yazık ki, bu dünyanın tam ortasında ve yeryüzündeki her kötülükten payına düşeni alıyor: Açlık, savaş, tecavüz... "Çocuklarımızdan uzak tutun" denilecek şey günlük tartışmalar değil, bunlar olmalı. "Ölüm", uzak tutulması gereken şeylerin başında gelmeli mesela; 3 aylık Miray bebek morgda 7 gün cenazesi sokakta kalan Taybet ana ile koyun koyuna yatmamalı... Cemile Çağırğa'nın cansız bedeni buzdolabında saklanırken "çocuklar öldürülmesin" çağrısı ne kadar anlamlı ve ne kadar yerini buluyor...

Mümkünler Nasıl Mümkün Olur?

Tarımsal üretim ve gıda tüketim alanında yapılan araştırmalar üzerinden cevaplanması gereken bazı sorular vardır. Bunlar sırasıyla:

1-Organik tarım ile endüstriyel tarım arasında ne tür farklar olduğu,

2- Kimyasallarla çevrili besin döngüsünde, sağlıklı beslenebilmenin mümkün olup olmadığıdır.

Öncelikle sık sık duyduğumuz endüstriyel tarımın tanımlarıyla başlayalım: Endüstriyel tarım, verimliliği en yüksek noktaya ulaştırmak üzere emek gücünü ve teknolojiyi en üst sınırdaki kullanarak en kısa vadede karı hedefleyen ekonomik bir planlamadır. Dünyamızdaki kaynakları sınırsız bir şekilde işleyebilme hakkını kendinde görür. Endüstriyel tarım uygulamalarına göre, hayvanlar ve insanlar sadece gelir kaynağı olarak görülür. Çiftlik adeta bacasız bir fabrika gibidir. Elbette endüstriyel tarımın olumlu yönleri de mevcuttur. Doğada bulunan ve gıda döngüsünde yararlanılan maddelerin analizlerinin yapılması ve doğa koşullarının canlılar üzerindeki etkilerini sınırlama gücüyle sosyalist toplumumuzda da üzerinde düşünmemiz gereken bir tarım modelidir.

Organik tarım ise, endüstriyel tarımla birlikte yaşamımıza giren hormon, tarım ilacı, suni gübre, genetiği değiştirilmiş tohum gibi uza-yabilecek girdileri reddeden gelenekselci tarım modelidir. Toprağın altı ve üstündeki canlıların uyum içerisinde, döngüsel bir gıda zinciriyle birbiriyle bağlandığı tarımsal bir sistemdir. (Örneğin üretilen meyve ve sebzelerin sadece kabuklarıyla dahi oluşturulabilen komposit gübrelerle üretim aşamasında toprakta oluşabilecek yıpranmaların önüne geçilir.) Organik tarımın amacı toprağı, suyu, biyoçeşitliliği ve iklimi koruyarak sağlıklı bir üretim gerçekleştirmektir. Bu tarım modeliyle ilgili en sık sorulan sorulardan birisi ise: Küresel ölçekte endüstriyel tarım modeli

yerine organik tarımla üretim modeline geçildiğinde dünya nüfusuna yetebilecek gıda üretilip üretilmeyeceğidir. Yazımızda kısaca değineceğimiz fakat sonraki çalışmalarımızda özel olarak üzerinde yoğunlaşacağımız bir konudur bu.

İlkel komünal toplumda tarım keşfedildiğinde bunun amacı topluluğun gıda ihtiyacını karşılamak, güçlü ve sağlıklı bireyler yetiştirmekti. Binlerce yıllık evrimi içerisinde toprağın ekimi sırasında üretim aletlerinin bıraktığı hasarlar olmuştur; fakat ne köleci toplumda ne feodal toplumda ne de kapitalist toplumun ilk aşamalarında bu denli yoğun bir doğa sömürüsü yaşanmıştır. Endüstriyel tarım hayatımıza girdiğinde üretimin asıl amacı, toplumun sağlıklı bireylerini yetiştirmek değil, kar sağlayacak ürünleri ekme olmuştur. Toplumun bireylerini robotik teknolojinin de gelişimiyle üretim alanlarının dışına iten kapitalist sistem, işsizler ordusuna yeni neferler eklerken aynı zamanda bu orduyu en yüksek oranda tüketime teşvik etmiştir.

Dünya nüfusu 2050 yılında 11,3 milyarlık bir sayıya ulaşacağı öngörüldüğüne, Dünya Tarım ve Gıda Teşkilatı (FAO) 2011 raporunda 925 milyon insanın açlık çekmekte olduğunu ve bu sayının hızla arttığını belirtir. Sadece 2011 yılında dünya nüfusu 80 milyon artmış ve 70 milyon kişi daha açlığın pençesine düşmüştür. Aynı örgütler itiraf niteliğinde şunları da eklemeyi ihmal etmezler: "Dünyanın yıllık yaklaşık toplam 2250 milyon tahıl üretimi ve 7 milyar olan nüfusu dikkate alındığında günlük kişi başı düşen tahıl miktarı 1 kg kadar olduğu hesaplanmıştır. Bu hesaplanmadan da anlaşıldığı gibi açlık riski yalnızca gıda yetersizliğinden değil aynı zamanda üretilen ürünlerin dengesiz dağılımından da kaynaklanmaktadır." Üretilen gıdaların 2/3'ü çöpe giderken bizi hala endüstriyel tarımın açlığı bitireceği yalanıyla kandırmaya çalışıyorlar.

Tohumu, tarım kimyasallarını ve tıbbi ilaçları aynı tekelin ürettiği kapitalist dünyada, nüfusu doyurmak için kimyasallara mecbur olduğumuzu söylüyorlar ve biz, ekolojik bir yıkıma sürükleniyoruz. Suni gübre ve tarım ilacı gibi kimyasallarla nehir ve göllerimizi zehirliyor, toprağı öldürüyor doğadaki canlı yaşamını köle olaşa doğru hızla sürükliyor. Evet dünyadaki insanlar için, hiç üretmeden yıllarca tüketebileceği kadar bol gıdalar üretildi fakat bu gıdanın bölümümü hala üretimin toplumsallığının çok gerisinde. Üretilenler biz üreticilere ulaşamıyor.

Hangi ürünün nerede, ne kadar üretileceğine tekeller karar veriyor. Devletlerarası anlaşma ve yaptırımlarla bağımlı ülkeleri üretimden el çektirerek onları ve onların halklarını birer ögütücü olarak kendi pazarlarında konumlandırdılar. Marketler tika basa yiyeceklerle doluyken mevsiminde yenmeyen yiyeceklerin, kimyasallarla aşılammış hazır gıdaların, aynı zamanda ilaç tekeli olan gıda tekelinin oyunu olduğunu birçoğumuz biliyoruz.

Bu işin bir diğer yönü ise aynı zamanda tohum, tarım ilacı, tıbbi ilaç tekelinin organik tarıma da el atarak ciddi bir Pazar oluşturduğudur. Adeta: "Dünyaya yaydığım bu kimyasal bataklığından çıkmak istiyorsan gel ve alternatiflerini de gör. Atalarınız ürettiği doğal yiyecekleri sen de kavuşabiliyorsun. Bunun için tek yapman gereken daha çok para vermen, daha çok, daha çok, daha daha..." derler. Doymak bilmiyorlar ve karlarından başka hiçbir şey düşünmüyorlar. Bu bozuk çarktan kurtulmak mümkün mü?

Elbette mümkün; bunun üç yolu mevcuttur...

1-Köye geri dönerek, mezar kadar yerlere binlerce lira gömmek

Çocuğumuzun sağlıklı beslenmesi için günde kaç çeşit vitamin alması gerektiğini hesaplarlarken dünyanın öteki ucunda değil, yanı başımızdaki evlerde çocuklar yetersiz beslenmekten ölebiliyorsa, neyi "uzak tutmalı"yız çocuklarımızdan...?

Parka götürdüğümüz çocuğumuz yere çöp dahi atmaz, kaybolmuş karıncaları yuvalarına götürmeye çalışırken, Gezi Parkı, Kazdağları gibi doğa katliamlarından nasıl uzak tutabiliriz ki onları...

ODTÜ'de yol çalışmaları ve eylemler döneminde minik bir çocukla yaptığımız konuşma kulaklarımızda hala:

"E hadi kalk gidelim ODTÜ'ye, ağaçları kesmelerine izin vermeyelim" diyor büyük aklıyla.

"Ama orası Ankara'da, çok uzak, hem şimdi gece."

"Olsun, babamın arabası var, biner gideriz..."

Ne çocuklarımız sandığımız kadar sistemin dışında, ne de sandığımız kadar duyarız. Aksine, bu toplumun en saf ve duyarlı parçası... İsteddiğimiz kadar "dışında" tutmak isteyelim, "tarafsız" olmalarını isteyelim...

Çocuğun susturulduğu "çocuk kanalı" ise şu savunmayı yapıyor: "Kurduğumuz günden beri aile olmanın önemi, çalışkanlık, dürüstlük gibi değerler başta olmak üzere, tüm evrensel değerleri çocuklara sunduk." Ama bu değerlerin aşılandığı çocukların olaylara ve dünyaya net ve doğru bir bakış açısıyla bakması çok şaşırtıcı geliyor onlara!

Çocuklarımız "tek ayrıcalıklı sınıf" olsa da, kapitalizmin ve faşizmin etkilerinden hiç uzak değil. Aksine onları her şeyden uzak tutmaya çalışmak, onları "tarafsız" değil "karşı-taraf" yapacaktır. Onların saf güdülerine güvenmeli, "uzak tutmak" yerine öğretmeliyiz ki, bizlerin bıraktığı boşluğu sistem doldurmasın...

suretiyle kendini kurtarmaya çalışmak.

2-Kooperatifçiliğe yönelerek dayanışma ağlarıyla biraz daha geniş bir topluluğun tekelinin rekabetinden uzakta yaşamalarını olanaklı kılmak.

3-Politik iktidara el koymakla işe başlamak. Emperyalistlerle eski hükümetlerce yapılan tüm anlaşmaları iptal etmek. Üretim araçları üzerinde özel mülkiyete son vermekle devam edip ve çıkan her yasanın toplumun lehine çıktığı demokratik bir yönetim modeli benimsemek. Halkın merkezi bir denetleme ile ihtiyaca dönük ve doğal üretime katılmalarını teşvik etmek.

Uygulanacak bu programda endüstriyel tarım tamamen dışlanmaz. Toplumda ilaçlara bağımlılık ve kapitalizmin kalıntılarıyla mücadele için gıdaların genetiğinde insan sağlığını hızla onarıcı şekilde değiştirmeye gidilerek, yeni yöntemler uygulanır. Gıda üretiminden sorumlu kooperatif ve birimler ilk elden tüm topluma yetebilecek üretimi sağlamak için aralıksız çaba sarf eder.

Biliyoruz ki, toplumun ağırlıklı bir kesimi 3. maddeyi benimseyerek de bunlara nice güçlükler aşılacak ulaşılacağı ortadadır. Biz de bunun farkındayız. Kolay bir şey istemediğimizi biliyoruz. Yaşamsal sorunlarımızın çözümüne çiçek bahçelerinde leylakları, yaseminleri koklayarak varamayacağımızı biliyoruz. Ve biliyoruz ki bizlere sadece kâr gözüyle bakan kapitalizmden kurtulduğumuz da onun yaydığı tüm kirlerden de arınacağız.

"Dünya Bizim Neler Yapabileceğimizi Görecek Ve Direnişimizde Bize Katılacak"

Küba Devlet Başkanı Miguel Diaz-Canel, 26 Temmuz'da Bayamo'da, Moncada ve Carlos Manuel Kışlalarına yapılan baskının 66.yıldönümünde bir konuşma yaptı.

Konuşmasına ellerinde maçetalarıyla, Camilo Cienfuegos önderliğinde Havana'nın Jose Martí Meydanı'na giren "sakallılar"ı anarak başlayan Diaz Canel, onların tüm dünyaya mütevazî insanlar tarafından, mütevazî insanlar için yapılan mütevazîlerin Devrimi'nin ontantik yüzünü gösterdiklerini söyledi. Bugün miras aldıkları olağanüstü tarihin bilinciyle ve anavatanın kahramanlarına ve doğumlarına öncülük etmiş insanların anılarına bağlılıkla ülkelerini ileriye götürmeye çalıştıklarını belirtti.

"Tarih!" dedi, "yaşamlarımızda ne kadar sıra dışı ağırlığı olan bir tarih!" Bugün Bayamo'nun sokaklarında dolaşanların ya da Sierra Maestra'ya tırmananların bu kahramanlığı saygı ve hayranlık duymamasının mümkün olmadığını vurguladı. Aslen Bayamololu olmayan, Ernesto

Guevara'ya "Che" adını veren genç bir Galiçyalı göçmenden, Nico Lopez'den bahsetti; onun 66 yıl önce bu şehrin sokaklarında nasıl savaştığını ve zafere tam bir güvenle devrimci görevlerini nasıl eksiksiz yerine getirdiğini anlattı. Birçok zorluğa rağmen, bunların arasında açlık da var, gülümsemesini ve sıcaklığını hiç kaybetmediğini vurguladı.

Konuşması sık sık alkışlarla kesilen Diaz-Canel, Devrimin şimdi, düşmanın kendilerini yıkma ve boğma planlarına karşı, dayanışma, toplumsal disiplin, dürüstlük ve kamu hizmeti anlayışıyla savunma ve ekonomiyi güçlendirme savaşına ihtiyaç duyduğunu söyledi.

60 yıl boyunca Küba'nın kadın ve erkeklerinin hayallerindeki gibi bir ülke inşa etmelerinin engellendiğinin altını çizdi. Kendine inanan herkesin Küba'nın sahibi olduğunu, onu kaybetmeyi reddettiklerini, uzun yıllardır kısa kesintilere de uğrasa hiç bitmeyen ilan

edilmemiş bir savaşın içinde olduklarını belirtti. Ablukanın sebep olduğu kayıplara değinen Diaz Canel, yiyecek sıkıntısından, petrole kadar, elektrikten demire kadar bir çok sıkıntının kaynağı olarak ablukayı gösterdi. Kuşatmanın son süreçte ülkelerinin yanı sıra Venezuela, Nikaragua ve emperyalist planlara karşı çıkanlara karşı sıkılaştırıldığını söyledi. Bütün bunların insanların yaşamının kalitesini, gelişimini, umutlarını etkilediğini belirtti. Fakat bunu yapanların kendilerini, kahraman Küba Halkını tanımadıklarını, Kübalıların onurla direneceklerini, aralarındaki uzaklığa rağmen birbirlerini sevmeyi sürdüreceklerini ve onları bölmelerine izin vermeyeceklerini söyledi.

Tehditler ve baskıyla boyun eğdirilemeyeceklerini söyleyen Diaz Canel, ilk sırada ülkenin ekonomik ve askeri sağlamlığı, yasal düzeninin olduğunu, bürokrasi, duyarsızlık, yolsuzluk gibi engellerin sosyalizme yabancı olduğunu ve bunlarla en az abluka kadar ciddi mücadele ettiklerinin altını bir kez daha çizdi.

İthalat ve ihracatı, bilimin kullanımını, elektronik eşyaları ve iletişimi geliştirmeye devam ettiklerini söyleyen Diaz Canel, ulaşılan düzeyin heyecan verici olduğunu ama yeterli olmadığını belirtti.

Bir aydın olan Graziella Pogolotti'nin "Çünkü mücadele bitmedi. O, her zaman 26'sında" sözlerini aktaran Diaz Canel, dünyanın neler yapabileceğini göreceğini söyledi. Sözlerini, "daha ileriye gideceğiz; çünkü hep birlikte biz Kübayız. Biz yarı yolda durmayız. Ya Özgür Vatan Ya Ölüm. Kazanacağız!" diyerek bitirdi.

"Küba Dostlarına Ve İlkelerine İhanet Etmez"

Küba Devlet Başkanı Diaz Canel, Caracas'ta yapılan Sao Paulo Forumu'na katıldı ve 28 Temmuz'da forumun kapanışında bir konuşma yaptı. "Kadın ve Erkek Yoldaşlar" hitabıyla başladığı konuşmasında, öncelikle "Küba'nın büyük dostu" Hugo Chavez'i andı. Fidel'in onu Büyük Anavatan'ın kaderi için verilen savaşta Bolivar ve Martí'nin yanına yerleştirdiğini söyledi.

Fidel ve Chavez'in Bolivar ve Martí'den devrimin düşüncelerini aldıklarını; onların büyük isteklerinin birleşmek ve kaynaşmak olduğunu, kendilerinin amacının da bu olduğunu belirtti. Sao Paulo Forumu'nun da böyle bir arzusu olduğunu; anti-demokratik yollarla, darbelerle, ilerici liderleri kriminalize ederek, hile ve gerçekleri manipüle ederek varlığını sürdüren emperyalizme ve neo-liberalizme karşı bölgedeki gerçek demokrasi ve adaletten yana sol hareketleri ve partileri birleştirmek ihtiyacından doğduğunu söyledi.

Temmuz ayının bir çok tarihi içerdiğini; Simon Bolivar'ın bu ayda doğduğunu, Venezuela'nın bağımsızlık bildirgesinin bu ayda imzalandığını, Fidel Castro'nun bu ayda Santiago de Cuba ve Bayamo garnizonlarına saldırı düzenleyerek Küba Devrimini yeniden başlattığını, Sandinist Devrimin bu ayda başarıya ulaştığını ve şimdi 40.yılı kutladığını ve Hugo Chavez'in bu ayda doğduğunu söyledi. Burada konuşması "Chavez Yaşiyor, Mücadele Sürüyor", "Chavez Ölmedi", "Chavez Milyonlar Oldu; Chavez Geri Döndü" sloganlarıyla kesildi.

Diaz Canel, Forum'un kendilerini 100 yıldan fazla süredir Yanki sömürgeciliği altında olan Porto Riko halkının ayaklanmasını desteklemeye çağırıldığını vurguladı. Forum'un aynı zamanda kendilerini, imparatorluğun göçmen ailelerine, özellikle erkek ve kız çocuklara karşı gerçekleştirdiği insanlık onurunu ve en temel hakları hiçe sayan skandal boyutundaki hareketlerini reddetmek konusunda birleştirdiğini söyledi.

Sao Paulo Forumu'nun karmaşık siyasal ortamda, özellikle sol güçlerin iktidarda olduğu yerlere karşı yapılan saldırıları dikate alarak, özellikle gözle görülür sosyal gelişmeleri iletmesi için daha fazla liderlik rolüne soyunması gerektiğini vurguladı.

Küba Devrimi'nin deneyiminin, sosyal adalet, halkla sıkı işbirliği, onların ih-

tiyaçlarının ve problemlerinin farkında olmanın etrafında şekillenen birlik konusunda oynadığı stratejik role dayandığını ve onun muzaffer direnişine bunun sebep olduğunu söyledi. Sorumluluklarının, daha önceki tarihi dönemlerde kendilerine pahalıya mal olan hataları tekrar etmeden bu deneyimleri paylaşmak olduğunu belirtti. Umutları ve hüyaları korumak için bu Forum'un onları ayırıştırarak değil birleştiren eylemlere dayanması gerektiğini vurguladı.

"Dün, kahraman Bolivar'ın Devrimi savunmak için liderler ve Venezuela halkının meşru temsilcileri, 5 kattan gelen sosyal aktivistlerle birlikte Caracas'ın sokaklarında yürüdük" dedi. Yürüyüşün Venezuela devletinin bu topraklarda hiçbir gücü ve destekçisi olmadığı haberlerini gezegene yayan hiçbir medya tarafından yayınlanmadığını da ekledi.

Küba'nın ilkelerine ve Venezuela'ya asla ihanet etmeyeceğini teyit etmek için bu Forum'dan daha iyi bir platform olmayacağı söyledi ve konuşması alkışlar ve "Küba ve Venezuela, Tek Bayrak" bağırışlarıyla kesildi.

Diaz Canel, halk güçlerinin birliği için büyük bir harekete imkan tanıyacak olan sol hareketin birliği için çabaların birleştirilmesinin devamı için çağrı yapan Maduro'ya atıfta bulundu.

Onun "Venezuela'ya gerçeği savunmaya geldiğiniz için teşekkürler" dediğini belirtti. Maduro'nun ne yaparlarsa yaparlarsınlar ne derlerse desinler, Bolivar'ın Devrim'in serinkanlılıkla dayanmayı sürdüreceğini vurguladığını aktardı.

Yine onun Sao Paulo forumunun halkların mücadelesi ve umutları için devam etmesi çağrısında bulunduğunu söyleyerek konuşmasını bitirdi.

*Sao Paulo Forumu (Foro De Sao Paulo): Barış, Egemenlik ve Halkların Refahını ortak bir hedef olarak benimseyen 120'den fazla Latin Amerikalı sosyal ve politik örgütün Venezuela'nın ev sahipliğinde yaptıkları toplantı. Bu yıl 25-28 Temmuz tarihlerinde 25. defa toplandı.

Kore'de Tatbikat ve Füze Denemeleri

Güney Kore'nin ABD'den F-35 uçakları almasına resmi açıklama yayınlamaya tepki gösteren KDHC, bu uçaklara karşı özel silahlar geliştireceklerini deklare etti.

Kim Jong Un, 23 Temmuz günü yeni inşaa edilen ve Doğu Denizi'nde hizmet verecek olan bir denizaltıyı inceledi. 25 Temmuz günü sabaha karşı da kısa menzilli füze denemesi yaptı. Kuzey Kore'nin doğu kıyısındaki Wonsan bölgesinden atışlanan füzelerin yaklaşık 430 kilometrelik bir yol kat ederek Japon Denizi olarak da bilinen Doğu Denizi'ne ulaştığı bildirildi.

Sosyalist Kore'nin tüm uyarılarına rağmen en son teknoloji saldırı silahları alan, askeri tatbikatlar yapan Güney Kore'nin savaş kıskırtmalarına cevap olarak yeni taktik silahlarının denemesini bizzat Kim Jong Un yönetti.

KDHC'nin resmi haber ajansı KCNA, 31 Temmuz günü yeni çoklu roket fırlatma sistemi ile füze denemesi yaptıklarını açıkladı. Bu ilk denemenin ardından 2 Ağustos sabahı çoklu ve büyük kalibreli kısa menzilli yeni roketleri yeniden denedi.

Almanya, Fransa ve Büyük Britanya da BM Güvenlik Konseyi toplantısında KDHC'nin "savaş kıskırtıcılığına karşı" ABD ile müzakereleri ciddiye alması çağrısını yaptı; uluslararası yaptırımların kesin sonuç alınma kadar sürdürülmesini istedi.

BMGK 2006 yılından bu yana Kuzey Kore'ye yönelik çok sayıda tasarıyı kabul etmiş ve bu ülkeye yönelik yaptırımları aşamalı olarak sertleştirmişti. Bu kapsamda Kuzey Kore'ye yapılan kömür, demir cevheri, bakır, tekstil ile bazı deniz ürünleri ihracatı yasaklanırken, brüt petrol ile rafine petrol ürünlerinin ihracatı da sınırlandırılmıştı.

Sosyalist Kore'nin "saldırganlığı" eleştirilirken, 5 Ağustos günü Güney Kore ve ABD ortak tatbikat yaptı. Tatbikatın senaryosu KDHC'yi hedef alıyor.

Ağustos'un ilk günlerinde Güney Kore Deniz Kuvvetleri ve ABD 7. Filo'su Guam sularında denizaltı tatbikatı düzenlemişti. Haziran ayında da Güney Kore, Amerikan Askeri Birlikleri ile KDHC'yi tehdit eden bir sızma tatbikatı yürütmüştü.

Bu gelişmeler üzerine KDHC "Barış ve Savaş Tatbikatları Hiçbir Zaman Birlikte Yürümez" diye açıklama yaptı.

KCNA da değerlendirmesinde "Bu tehlikeli, düşmanca hareketler Kore Yarımadası'nda oluşturulan barış eğilimine karşılık teşkil etmektedir. (...) Güney Kore'nin mevcut 'hükümet'i kamuoyu önünde 'Barış için el sıkışma' organize ederken, perde arkasında, gizli kapaklı biçimde soysadizman aleyhine yabancılarla birlik olup askeri tatbikatlar düzenliyor. (...) Barış ile savaş talimleri; ikili ilişkilerin gelişimi ile düşmanca savaş hareketleri bir arada süremezler. (...) Güney Kore yetkilileri bu pervasız, yıkıcı eylemleri sona erdirmeli ve en kısa zamanda rasyonel duruşlarına geri dönmelidir" dedi.

Ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, 6 Ağustos sabahı taktik silah denemesi yaptı.

KDHC, sosyalist ülkelerinin emperyalistlerin oyunlarına gelmeyeceklerini, baskılara ve tehditlere boyun eğmeyeceklerini dostu ve düşmana göstermeye devam ediyor.

ÇÜRÜME VE TASFİVECİLİK

Sinan Kaleli

Hiç şüphe yok, tarihi bir süreçten geçiyoruz. Büyük altüst oluş çağındayız. İçerde ve dışarda, ülkede ve dünyada bütün taşlar yerinden oynuyor, saflar bozuluyor, yeni saflar oluşuyor.

Sermaye sınıfının çökmekte olan egemenliğine payanda olacak yeni girişimler, akımlar, oluşumlar boy gösteriyor siyaset sahnesinde. İşçi sınıfını ve emekçi kesimleri düzene bağlamak için proje üzerine projeler sürülüyor piyasaya!

Kendini çürüyene, yıkılmakta olana bağlayan herkes çürür, dağılır! Küçük burjuva sosyalizmi ve HDP, ayaklarını bastığı zeminin tamamen çürüdüğünün farkında değil hala. "Tek adama karşı olmak" adına, "saray faşizmini geriletme" adına, "AKP-MHP faşizmine geçit vermemek" adına atıkları adımlar, soyundukları projeler tam bir bataklıkta çıkıyor.

Şimdilerde CHP ve Saadet Partisi dahil "AKP-MHP-Cemaat hariç" herkesi çağırdıkları "birlik" girişimleri, sermaye sınıfı adına emek saflarında yürütülen tasfiyecilikten başka bir şey değil. Bu türden girişimlerin parçası olan sosyalist çevreler, Rosa'nın deyişiyle "kokuşmuş ceset" haline gelmiş durumdadır çoktan. "Demokratik ittifak" adı altında sermaye partileri ve örgütleriyle ortak hareket etmeyi temel alan bu girişim, özünde, emekçi hareketini sermayenin emrine sunmaktan başka bir anlama gelmiyor. Onlar sermaye düzeni dışında bir düzeni hayal bile etmiyorlar artık! Tüm çabaları, tüm girişimleri, tüm savunuları dört kelimeyle tanımlanabilir: "AB normlarında bir demokrasi!"

Tarihsel açıdan bu fikrin saçmalığı bir yana, işçi ve emekçilerin önüne koydukları, uğruna bedeller ödenmesini istedikleri hedef budur işte! Tüm düşünce ufukları bu kadar!

"Faşizme karşı demokrasi" dediğiniz şey, CHP ve SP gibi sermaye partileri ile birlikte elde edilebilecek bir şey değildir. "Faşizme karşı demokrasi" dediğinizde, ordu ve polis, yargının, tek sözle mevcut faşist devlet aygıtının parçalandığı bir durumu dile getiriyorsunuz demektir en azından. Altını çizelim: en azından! Ama siz, "demokratik ittifakınızın" daha ilk maddesinde sermayenin has partilerini ittifakın temel unsuru görmeye "demokrasi"den ne anladığınızı açığa vuruyorsunuz. Sizin peşinde olduğunuz şey, tamamen "AKP öncesi Türkiye"dir. Ya da daha tam ifadeyle "AKP'siz Türkiye"dir, başka bir şey değil! Faşist devlet aygıtına dokunmayan, o faşizmin iktisadi kökleri olan tekellere ilişmeyen, hatta o tekellerin siyasal temsilcileriyle kol kola giren bir anti-faşist mücadele!

Bu, işçi sınıfının düşüncesi ve hedefleri değil. Bu tamamen küçük burjuva yığılılığının ifadesidir. İktisadi ve toplumsal konumu gereği iki temel sınıf arasında salınıp duran küçük burjuvazi, bulduğu her fırsatta tek elci sermaye sınıfı ile uzlaşmaya çabalar. Bulduğu ilk boşlukta soluğu burjuva siyasal limanın dingin sularında almaya bakar. Kriz derinleştikçe, çelişki ve çatışmalar yoğunlaştıkça küçük burjuva sosyalizminin uzlaşma eğilimi yoğunlaşır. Girişimlerinin sayısı artar.

Küçük burjuva sosyalizmi Gezi'yi dilinden düşürmez. "Birlik toplantılarında" her konuşmada verdiği örnek Gezi'dir. Onun, Gezi'ye baktığında gördüğü şey, kapitalist düzeni sarsan ve aşmaya çalışan yığınların ayaklanması değil, tamamen "Erdoğan karşıtı en geniş birlik"tir. Bugünlerde Avrupa'da toplantı salonlarında kotarmaya çalıştığı şey de işte bu çarpık hayalden başka bir şey değildir.

Oysa proletarya için bu düzene "yamanmak" diye bir durum sözkonusu olamaz. Onun varlığı ile kapitalist düzenin varlığı uzlaşmaz bir karşıtlık oluşturuyor. İşçi sınıfı bu düzeni yıkmaksızın, onu aşmaksızın ilerleyemez. Bunun içindir ki proletarya, yaldızlı projelerin masum kelimeleri olarak demokrasiyi en geniş demokrasi anlayışına sahiptir. İşçilerin gerçek anlamda "demokratik ittifakı" diğer emekçi kesimlerle birlikte tabanda, gerçek demokratik taleplerle ve demokratik yollarla gerçekleştirilir. Proletarya için siyasal demokrasi, kendi örgütlenmesinin, kendi kurtuluşunu örgütlemenin doğal ve kaçınılmaz yoludur. Masabaşı projelerde gerçek içeriği gizlenmiş süslü laflarla değil, devrimci mücadeleyle, faşist devletin parçalanmasıyla gerçekleşir siyasal demokrasi.

Sermaye basını ve AB'nin "sivil toplum kuruluşları" tarafından hararetle alkışlanan, reklamı yapılan, yaldızlanan bu türden tasfiyeci girişimlere karşı işçilerin uyanık olmaktan, küçük burjuva sosyalizminin sermaye kuyrukçuluğuna uzak durmaktan başka çıkar yolu yoktur. İşçiler kendini örgütsel olarak da, siyasal olarak da bu bataklıktan ayırmak zorunda. Birakalım bu yığınlar topluluğu, bu "kokuşmuş cesetler" çürüyün düzenle birlikte dağılıp gitsinler.

Doğanın Yükselen Çığlığı

Geçtiğimiz günlerde etkin olan sağanak yağışlar yine sele döndü. Bu defa "afet bölgesi" ilan edilecek seviyeye ulaştı, ölümlere sahne oldu.

Coğrafyamızda sel felaketi en son Düzce'de yaşandı. Yağışlar sel baskını ve heyelana döndü. Heyelanda 7 kişi kaybolurken, AFAD ekipleri 5 kişinin cansız bedenlerine ulaştı.

Düzce Valiliği bir taraftan apar topar ili "Afet bölgesi" ilan etti, halkı içme suyu konusunda uyardı... ertesi gün bu "afet bölgesi" kavramının halkı korkutacağı düşünülmüş olacak ki, Afet bölgesi ilanı geri çekilerek "Düzce'de 'Genel Hayata Etkililik' kararı alınmıştır" denildi. Kavramların yumuşatılması durumun vahametini saklayamıyor...

Yaşananlar sadece birkaç günlük ya da bölgesel bir felaket değil. Son yıllarda hepimiz yağışlar biraz artış gösterse büyük şehirler başta olmak üzere sel baskınları, toprak kaymaları olduğunu yaşayarak görüyoruz. Bu durum, tüm dünya için böyle.

Bugünlerde muson yağmurlarının etkisi altında olan Hindistan'da şiddetli fırtına nedeniyle çok sayıda ev yıkıldı, geniş bir bölge sular altında kaldı, en az 39 kişi yıldırım çarpması sonucu hayatını kaybetti. Sadece Uttar Pradeş eyaletinde bir hafta önce 41 kişi hayatını kaybetmişti, Temmuz ayı başından bu yana ise yüzlerle hesaplanıyor ölümler...

Aynı şekilde yaz mevsimi ortalarına doğru yaklaşırken tüm kuzey yarım küre için geçerli. Avrupa genelinde aşırı sıcaklar baş gösterdi; son yüzyılların en sıcak yazı yaşanıyor. Bazı ülkelerde sıcaklık 43 dereceye kadar ulaşırken Fransa'da kuraklık arttı; Hollanda'da turuncu alarm verildi; Viyana'da serinleyecek alanlar oluşturuldu.

Ve yine bugünlerde İzlanda, yok olan buzul için "amıt" dikti. Ülkede bulunan 400 buzuldan biri olan Okjökull eriyerek buzul olmaktan çıkmıştı. Yapı-

lan araştırmalar, küresel ısınmanın bu hızla sürmesi halinde İzlanda'daki diğer buzulların da 2200 yılına kadar eriyeye-

ğını gösteriyor.

Artık ilkokul çocukları dahi bunun sebebini biliyor: Küresel ısınma. Dünyanın dört bir yanında (ilkokuldan li-

seye) öğrenciler iklim için yürüyüşler yapıyor; iklim değişimlerinin dünyanın sonunu getireceğine işaret ediyor. Dünyanın kaderini elinde tutan egemenler ise göstermelik iklim konferansları ile karbon salınımının azaltılması, fosil yakıt kullanımının düşürülmesi, sera gazı etkisi yapan karbondioksit ve metan gibi gaz salınımlarını azaltmaları konularını tartışsa, 2017'de "Paris İklim anlaşması"ni imzalasada da, - ABD'nin başında olduğu pek çok ülke, Türkiye dahil, anlaşmayı imzalamadı- bu anlaşmaya hiçbir ülke uymadı.

Yineleyelim: Sorunun kaynağı olanlar sorunları çözemezler. Daha fazla kar uğruna karbon salınımını arttıran, ozon tabakasının incelmesine neden olan, yok ettikleri yağmur ormanları ile iklim dengesini bozanlar, göstermelik timsah gözyaşı dökmenin ötesinde bir şey yapmayacaktır. Son yıl-

larda bizzat yaşayarak deneyimlediğimiz İstanbul Kuzey Ormanları buna en basit örnek. Havalımanı, köprü bahaneleri ile rant için önemli oranda yok edilen Marmara Bölgesi'nin bu en büyük ormanları İstanbul'un ısısının yükselmesinin, suyu tutacak ağaç kökleri, bitki örtüsü kalmayınca yağışların sellere dönüşmesinin en büyük sebebi.

Doğa intikamını alıyor... Kendinden alınanı geri alıyor. İnsanlık olarak doğadan almaya, onu bu hızla yok etmeye devam ettiğimiz müddetçe ilk yok olan kendimiz olacağız; insan kaybedecek... Son 10 yılda artan ve dünyanın dört bir bucağını kasıp kavuran kasırgalar, hortumlar, tsunamiler doğanın can çekişen haykırışları. Hollywood doğanın yok olduğu bir dünyada yer altında, laboratuvar, uzayda ve başka gezegenlerde yaşamın sürdüğü distopik filmler, diziler yapadursun, insanın doğadan kopuk yaşayabileceğine inanmak boş hayaller pompalamaktan başka şey değildir. Ama doğa... Evet, o bizsiz de yaşayabilir...

Kaz Dağları İçin Büyük Buluşma

"Ağaçların ayakları yok kaçmaya...
Elleri yok dövüşmeye...
Dilleri yok sövmeye...
O halde...
Kaz dağlarımızı biz savunacağız biz...
Bu dağlarda durursa kalbim bir gün...
Düşüğüm yere gömün...
Yüreğim dağ çiçeklerindedir.."

Kaz Dağları Andı

Kaz Dağları, ona reva görülen doğa katliamıyla son bir haftadır sürekli gündemimizde. Altın aramaları için kesilen ağaçlar ve yapılan kazı çalışmaları, mevkideki tüm ekolojiye zarar verdiği gibi, altın ayrıştırılması için kullanılacak olan siyanür de yaşamları tehdit edecek.

Çanakkale'nin Kirazlı Köyü'nde Kanadalı Alamos Gold şirketi tarafından yürütülen altın madeni çalışmaları nedeniyle 26 Temmuz'da "Su Ve Vicdan Nöbeti" başlatılmıştı. Su ve Vicdan Nöbeti, bugün büyük bir buluşma için çağrı yaptı. Maden çalışmaları, Çanakkale'nin tek su kaynağı Atikhisar Barajı su toplama havzasında sürdürülüyor.

Çanakkale Belediye Başkanı "Buradaki siyanürle altın arama işletmesi, bizim su kaynaklarımızın tam başında yer alıyor ve Çanakkale'nin içme su kaynağı olan Atikhisar Barajı'na kadar gidiyor. Burada 2 bin dönümlük bir alanda ağaç katliamı yapıldı. Bunun gibi 2 alana da ruhsat verildi. Süreç içinde buralara da girilecek. Sadece su kaynakları değil, ağaçlar gittikçe oksijen de gidiyor. Siyanürün buharlaşarak toprağa ve suya düşmesi söz konusu. Yalnızca bitkiler değil hayvanlar da bu durumdan etkileniyor. Cıvardaki köylere kurtlar inmeye başladı; karcaların kaçışmalarını gördük; bu hayvanlar kendilerine yeni yuva arıyor. Geyik, ayı, domuz, sincap, çeşitli kuş ve böceklerin de yaşam alanı burası. Bu bölgede 29 tane daha ruhsat alınmış alan var. Bu felaketi durdurmak için mücadele ediyoruz. Duyarlı vatandaşlar ve çeşitli sivil toplum kuruluşları da bu mücadelemize destek veriyor. Bugünkü eylem tüm halkı davet ediyor çünkü görmeden anlamak mümkün değil ama yürek sızlatan bir durum var. Biz sonuç alınca kadar buradayız" diyerek açıklama yapıyor.

72 milyon ton toprakta, 26 milyon ton cevherin işleneceği öğrenilen Balaban Tepesinde 5 bin 200 ton patlayıcı kullanılacak.

Daha önce de bölgede protesto yürüyüşü yapan çevreciler ve yerel halk, maden aranacak alanda 192 bin ağaç

kesildiğini söylerken, Tarım ve Orman Bakanlığı 13 bin ağaç kesildiğini açıkladı.

"Kaz Dağları hepimizin" şiarıyla bu sabah saatlerinde Kazdağları eteklerinde toplanan binlerce kişinin hedefi, Kanadalı şirketin tel örgülerle korunan şantiyesi oldu.

Günlerdir alanda nöbet tutan eylemciler, saat 11.00'de toplandılar ve konuşmalar yapıldı. Kitle, saat 12.30 sıralarında "Su ve Vicdan Nöbetindeyiz" yazılı tişörtlerle "Çav Bella", "Güzel günler göreceğiz" şarkıları söyleyerek yürüyüşe geçti; sık sık "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Havama, Suyuma, Toprağıma Dokunma" sloganları atıldı.

Maden alanındaki şantiyeye kadar devam eden yürüyüşte madenci şirketin alanda ördüğü tel örgülü kapı aşılacak maden inşaat alanına girildi.

Jandarmanın engelleme çabalarına rağmen geri adım atmayan eylemciler, ağaçların kesildiği şantiye alanına saat 13.30 sıralarında girdiler.

Şantiye alanında yaklaşık 3 saat kalan, sloganlar atıp marşlar söyleyen, konuşmalar yapan çevreciler, daha sonra alanı terk ettiler.

Saat 16.30 sıralarında ise Tarım Orman-İş Sendikası temsilcileri "Burada ağaç katledildi. Anayasal hakkımızı kullanıyoruz ve şantiyeye kilit vuruyoruz" diyerek şantiyenin kapısını kilitledi. Şantiyede çalışmalar durduruldu.

Sendika, "Ayrıca usulsüz bir şekilde doğayı katleden şirket hakkında 6831 Orman Kanunu'nun ilgili maddeleri gereği suç zaptı düzenleyip Cumhuriyet Savcılığına vereceğiz. Bu bir resmi görevdir. Kurum çalışıyoruz. Böyle bir hakkımız var. Bu hakkımızı da kullanıyoruz. Kamuoyuna duyuruyoruz" dedi.

Hasankeyf Yıkılıyor

Anadolu'nun doğasına yapılan katliamlar son hız sürüyor. Hepimizin gündemine Kaz Dağları otururken, diğer tarafta sesi pek de "duyurulmayan" Hasankeyf var.

Yapılacak olan Ilisu Barajı nedeniyle, antik kent olan Hasankeyf sular altında kalmasın diye yılları aşan mücadele verilmişti. Sonunda devletin bulduğu "çözüm", antik kenti "taşınak" olmuştu. Ve 12 bin yıllık antik Hasankeyf kendi, daimi su tutma işlemleri başlatılan Ilisu Barajı altında kalmaya başladı...

Gençler antik kentte daha fazla tahribat olmaması için nöbet eylemine başlamıştı. Ve 5 Ağustos günü Hasankeyf kentinin kurtarılması için başlatılan nöbet eylemine katılmak için İstanbul, Van, Diyarbakır, Batman'dan Hasankeyf'e giden HDP Genç Kadın ve HDP Gençlik Meclisi üyesi 19 genç gözaltına alındı.

HDP Hasankeyf İlçe Örgütü'nde yaptıkları açıklamanın ardından ilçedeki tarihi yerleri gezmek isteyen gençler, tarihi mağaraları ziyaret ettiği sırada, bölgede "toplular yürüyüşü yapmanın yasak olduğu" gerekçesiyle darp edilerek gözaltına alındı.

19 genç, Hasankeyf İlçe Emniyet Müdürlüğüne götürüldü; gece geç saatlerde serbest bırakıldı.

Şu saatlerde de antik kentin dinamitlerle havaya uçurulduğu görüntüler düşüyor ekranımıza...

İçimizi yakan bu görüntülere, çok uzun değil birkaç yıl önce IŞİD'in Palmira Antik Kentini dinamitleyişi ile tanık olmuştuk en son...

Dinci faşist devlet, 12 bin yıl önce yapılan tarihi eserlere bile düşman...

Sırada YHT Eliyle Doğa Katliamı Var

Kapitalizm içine girdiği krizleri aşmak için, yine inşaattan medet umuyor ve her yeri betona gömmeyi sürdürüyor. TOKİ'ler vb eliyle inşaat ve onu besleyen sektörleri ayakta tutmak, nefes alma fırsatı sağlamak için ardi ardına projeler üretiyor iktidar. Ve doğa-tarih-ekoloji demeden betona boğuyor her yeri.

Kaz Dağları, Hasankeyf, Saldı Gölü, Munzur Dağları derken, sırada Kayseri-Antalya Yüksek Hızlı Tren (YHT) projesi ile katledilecek yerler var. Elbette toplu ulaşım, demiryolu yahut hızlı tren karşı çıkılacak bir şey değil. Aksine desteklenmesi gerekli. Ancak bu planlanan trenin geçiş güzergahına bakalım:

Antalya, Seydişehir, Konya, Aksaray ve Avanos olmak üzere 5 noktada şantiye kurulacak. Zeminlerde dolgu gerçekleştirilecek. 7 yerde kazı fazlası depolama alanı olacak.

Antalya hattında, tabiat parkı ve tabiat anıtları niteliğindeki Köprülü Kanyon, Beyşehir Gölü, Kurşunlu Şelalesi var. Hattın önemli bölümü Altınbeşik Milli Parkı'ndan geçiyor.

Manavgat Irmağı'nın batısından yukarı çıkan güzergahta, Perge, Aspendos, Erimna antik kentleri ve Üzümdere yaban hayatı koruma sahası bulunuyor.

Antalya limanından başlayan, Batı çevre yolunu takip ederek Düzlerçamı ormanlarının içinden geçerek Bucak-Burdur'a bağlanan hatta Termessos antik kenti ile Düzlerçamı ormanlarında yer alan alageyiklerin anayurdu olan Yaban Hayatı Koruma Sahası var.

Vadilerden viyadükler geçecek. 12 Avrupa ülkesinin toplamındaki endemik türe sahip Toros Dağları da delinecek ve üstünde dinamitler patlatılacak.

Hat, Çubuk Boğazı Koruma alanından Burdur'a açılıyor. Isparta, Sütçüler, Konya, Beyşehir, Meram, Selçuklu ile Aksaray Eski'e ulaşıyor. Nevşehir'de, Acıgöl, Avanos, Ürgüp ve Kayseri'de, İçel su ile Kocasinan ilçeleri üzerinden geçiyor. Konya Meram gibi Nevşehir, Göreme-Kapadokya da risk altında.

Bu proje, sadece antik kentler, yeşil alanlar, su kaynakları ve yaban hayatına geri dönüşmez şekilde zarar vermeyecek, aynı zamanda endemik türleri de yok edecek.

Ve proje için olumlu nihai Çevresel Etki Değerlendirme (ÇED) raporu verildi. Projede 66 tünel, 24 viyadük, 102 üst, 391 alt geçit, 5 istasyon var. 9.7 milyar TL'ye tamamlanacak.

Devlet projesi "Milyonlarca turist için alternatif sağlanacak, kazanılacak döviz artacak, İç Anadolu da canlandırılacak" diye pazarlıyor. Ancak projenin yapacağı şey doğal varlıkları yok etmek, oteller, konaklama merkezleri ile yeni yatırım ve kar alanları açmak.

Evet, binlerce yıllık Anadolu'nun doğal ve tarihi birikimi, birkaç on yılda yok olacak yapılaşma için yok ediliyor.